

Chính Là Nó

Contents

Chính Là Nó	2
1. Chương 1: Ma Vương Ta Đây Chứ Ai.haha	2
2. Chương 2	5
3. Chương 3	6
4. Chương 4	7
5. Chương 5	8
6. Chương 6	10
7. Chương 7	11
8. Chương 8	13
9. Chương 9	14
10. Chương 10	16
11. Chương 11	18
12. Chương 12	20
13. Chương 13	22
14. Chương 14	25
15. Chương 15	27
16. Chương 16	30
17. Chương 17	32
18. Chương 18	35
19. Chương 19	38
20. Chương 21	41
21. Chương 22	44
22. Chương 23	46
23. Chương 24	47
24. Chương 25	50
25. Chương 26	52
26. Chương 27	54
27. Chương 28	56
28. Chương 29	58
29. Chương 30	61
30. Chương 31	62
31. Chương 32	64
32. Chương 33	67
33. Chương 34	70
34. Chương 35	73
35. Chương 36	76
36. Chương 37	81
37. Chương 38	83
38. Chương 39	86
39. Chương 40	89
40. Chương 41	95
41. Chương 42	100

42. Chương 43	102
43. Chương 44	105
44. Chương 45	108
45. Chương 46	110
46. Chương 47	114
47. Chương 48	119
48. Chương 49	122
49. Chương 50	125
50. Chương 51	129
51. Chương 52	134
52. Chương 53	138
53. Chương 54	142

Chính Là Nó

Giới thiệu

Truyện xoay quanh một nhân vật với tính cách thực kỳ lạ và đáng ngờ đầy bất ngờ thú vị. Nó đưa c

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chinh-la-no>

1. Chương 1: Ma Vương Ta Đây Chứ Ai.haha

Hai năm trước : tại một nhà kho cũ...

-Đại ka cứuuuuuuuuu...em chết mất!-Giọng thất thanh của một thằng con trai đang gào vào chiếc phone trên tay đầy máu me cầu cứu .Bất ngờ một bàn chân của ai đó vung cước nhằm ngay chiếc đt đời mới bay lên rồi banh xác yên vị trong góc nhà(yêu cầu mua bảo hiểm cho ta.híc.)

-Chúng ta có nên thả bọn nó ra không trông thảm quá-Một đứa vô duyên nào đẩy động lòng thương nạn nhân sau khi chiêm ngưỡng trên sàn nhà loang lổ máu me(kinh).

-Bộ hôm nay mày thừa nước dãi ak, nói lảm thế.Ai là người quyết định hả ?-Một chàng trai bận một bộ đồ đen từ đầu đến chân vuốt tóc nhìn mấy chục nạn nhân đang nằm quần quai vì vừa bị bọn chúng dằn như tử.

-Thôi bình tĩnh.Nóng chi Nam(tên anh chàng kia)-Từ sau cánh cửa của nhà kho nơi diễn ra trò chơi đập người một cô gái bước ra, tóc đen thẳng dài, đeo mặt nạ che hết nửa khuôn mặt đội mũ lửa trai đen cũng như Nam phủ lên người toàn đồ đen (đồng phục ak) cất tiếng.(Nó đưa con gái đây là thủ lĩnh của Devil bang này ,Nam là phó thủ lĩnh cùng mấy ngàn tinh binh đầy đủ võ nghệ rèn luyện kì công kính phục theo gót nó.Không ai biết nó danh tính ra sao chỉ có Nam biết thôi,khi ở bang được gọi là Ma Vương, đeo mặt nạ là ý kiến của Nam để cho bọn em nó tò mò.Phần lớn đàn em theo nó vì phục tài năng đánh nhau giỏi

của nó Nam sát thủ bóng đêm của khu này còn bị nó khuất phục, giải quyết chuyện bang thì gọi là pro,nhe nhớn nữa, giúp đỡ bọn nó khi chúng ra đường đi bụi hay lúc gặp cơn bão..v...v..)

Ở đây bao nhiêu người thì bằng đây quay ra nhìn nó rồi cúi chào(oai ghê).Nó khẽ cười khẩy một cái đi thẳng đến thẳng cha vừa gọi điện thoại.

-Gọi ai thế cưng-Nó đưa tay hất cằm thẳng nhai đối diện và đánh mặt lại

-Ra đây là Ma Vương thủ lĩnh đám hỗn độn này ak.Devil bang cái con khỉ gì toàn một lũ núp bóng đàn bà.Chúng mày chờ đây đại ka tao đến thì chỉ có nước...-Chưa nói xong thẳng đó bị nó đập thẳng một cái vào bụng.Nó rút dao chém thẳng trên vai thẳng đó một vết làm hấn cứ gọi là sống không được chết chẳng xong.

-Hừ. đại ka mi là ai thế?-Nó dãn mặt hỏi.

- Lê Đại Thanh.Đại công tử nhà họ Lê, thủ lĩnh Hận Thiên bang-Nam

-Hả?????????-nó mồm chữ A mắt chữ O,vụt đứng dậy.Không phải đâu chứ?Đại công tử cũng chơi cái trò đi chém nhau thế này á?

-Đây nè.Đánh chó phải nghe danh chủ nhân đã chứ-Nam giơ lên trước mặt nó cái áo có dính huy hiệu của Hận Thiên bang

-Ồ nhìn quen quen-nó

-Giờ chúng mày sợ rồi chứ gì.Tao gọi từ lúc này chắc giờ anh ấy cũng sắp tới chỉ trong vòng 15 phút nữa chuẩn bị mà ngồi tù một vòng đi-Thằng nhãi kia lên giọng.

Cả bọn thuộc hạ của nó đang xôn xao bàn tán mặc dù chẳng đứa nào mặt biến sắc sau khi nghe cái tin sắp vô tù.Có lẽ có đứa lại thấy vui vui được hầu chỗ ăn chỗ ngủ miễn phí(hầu hết bọn nó là dân đi bụi) đứa nào đứa nấy trên mặt ba chữ ” cảm ơn nhiều”.

-15 phút thôi ak nhiều quá-nó vuốt cằm nói về suy tư.Nam nhỉ?

-Ngươi ngươi thân yêu, bắt đầu đi thôi để con chim non đang giãy dụa này đi chào Diêm Vương luôn-Nam cười ranh mãnh làm bọn Hận Thiên bang kia chẳng hiểu mô tê gì

-Mang cái máy cổ hủ đây ra đây-Nó ra lệnh cho bọn đàn em.Cũng lâu ỳ không đụng có hỏng không nhỉ?

thử sẽ biết.Sau khi cái máy khỉ gió không ra hình thù mà đen sặc một màu yên vị trước mặt thẳng thương binh đang tỉnh táo nhất nó mới lên tiếng tiếp.

-Mày nghĩ thẳng diên thủ lĩnh của mày đến kịp hả.Mơ hả kon.Sau khi đoàn tụ với thẳng chó diên đây nói cho nó biết hậu quả của việc đụng tới Devil bang của tao thì đây là còn ít đấy.Dám tranh giành địa bàn, làm ô danh bang của tao ak-Nói xong nó quay mặt đi mỉm cười.

-Chém 2 tay của nó đi, thích thì 2 cẳng luôn cũng chiều-nó phất tay hai thẳng đàn em đi đến trước thẳng kia tay lăm lăm ngọn dao(t/g vừa mài) vung dao cùng lúc đây Nam bật nút đỏ đỏ trên cái máy đen ngòm kia thì-Áaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa...5s vụt qua

-Oaaaaaaaaaaaa-Nó lại gần cái máy(đồ tự chế của nó)-bái phục ông anh đây-nó cùng bọn tinh binh bò ăn ra cười.tình hình là thẳng nhãi kia sau khi xác định là 2 tay vẫn còn trên thân thể đã toát mồ hôi ướt sũng người mà không biết cái vũng nước dưới chân là gì mặt mày cắt hèm kòn giọt máu đào nào.

-Kỉ lục đây ngươi ngươi ạ. 85% trong vòng 5s đây (cái máy đen ngòm đây do nó trong một lần chinh phạt khu vực mà phát minh ra đo độ nhất gan của nạn nhân bị đưa vào thử nghiệm.trò hành hạ tinh thần nổi tiếng của bang chúng nó)

-Có nên làm một mẫu tin trên báo là Lê Đại Thành là thủ lĩnh Nhất Gan bang không nhỉ-cả bọn cười lăn lóc trên sàn

-Chúng mày dám hả-thằng kia mát long sòng sọc hét

-Vui mà, mi sẽ là đại tướng quân cho hấn cũng nên-nó nhe nhớn.

-Ngươi 15 phút ỳ kia-Nam giơ đồng hồ lên nhìn nhắc nó

Thằng nhãi kia chưa hết sợ bởi cái trò chơi khùng của bọn nó sao khi nghe thấy Nam nói như được tiếp sức mạnh gượng cười nham nhở với dòng suy nghĩ đến giờ bỏ mạng của Devil bang “haha”

- Ô hô Nam đại ka(ai mới là ka ka đây) nó kéo nhanh Nam ra cách bọn đàn em – chuyện còn lại xin nhờ kaka giải quyết em chuẩn đây thằng điên đấy mà đến em còn nước ra gầm cầu ở.(ngồi bóc lịch chứ)-nó làm mặt cún con rồi nhe nhồm cười, nhảy lên chiếc xe yêu dấu chuẩn lẹ hém cần suy nghĩ gì, đường ta ta phóng.(có còn là thủ lĩnh nữa không đây).

hết hơi òy.xong thì mới thấy mình viết vớ vẩn mong mọi người cm đóng góp ý kiến.mới là phần đầu thoai chưa vào việc chính.lần sau sẽ giới thiệu nhân vật.

Nhân vật đây:

Nó : Trịnh Hạ Nguyên,cháu gái tập đoàn nổi tiếng kinh doanh các thiết bị bảo vệ, chuyên đào tạo vệ sĩ có uy tín lớn trên toàn thế giới.(cả tổng thống cũng thuê).Hiện tại 16t.Nó không xinh thành nghiêng nước nhưng cũng không xấu đến nỗi ma chê quỷ hờn.Tính cách dở dở ương ương lúc nghịch phá lúc lạnh lùng khó hiểu.

Nó có một người anh trai nhưng từ lúc 5t đã cùng mẹ sang nước ngoài (bỏ lại nó)vì bố của nó làm trong quân đội mang tư tưởng đào tạo con cái thành những bậc quân nhân chính hiệu không để chúng yên ngày nào, ngày đêm luyện tập.Anh nó bị bệnh tim bẩm sinh thất vọng bố nó đổ hết lên đầu một con bé mới 5t hành hạ tuổi thơ của nó.

Đến năm 10t bố nó đột ngột lên cơn đau tim và mất trong bệnh viện.Tuy nó hận bố về những gì nó phải trải qua trong vòng 5 năm những vết thương còn chưa mờ nhưng nó vẫn yêu quý ông mặc dù nó chỉ là một con tốt thay thế.Sau tang lễ một người mà nó chưa từng gặp đến và bảo ” Ta là ông nội cháu ” và hứa sẽ chăm sóc thay người bố đã mất .Nó nắm lấy tay người đó và rời khỏi ngôi nhà chôn chứa bao nhiêu kỉ niệm.

Dần quen cuộc sống với ông người cứu vớt khi nó chẳng còn ai yêu thương che chở và nó nghĩ giờ ông là quan trọng nhất.

Nam:(nv phụ thoai): 18t.phó thủ lĩnh trong Devil bang(sau này là thủ lĩnh của Evil bang).Rất ư handsome, lạnh lùng, thật ra là đệ nhất của gia đình họ Trần tập đoàn tiếng tăm trong giang hồ.Trong một lần đi chinh phạt khu vực phía bắc, do bị chỉ điểm Nam bị truy đuổi nhờ nó ra tay mà sống sót.Hai đứa thách đấu và nó trở thành thủ lĩnh(cũng nhờ ông bố mà nó được như ngày hôm nay)

Về Hận Thiên bang:

Lê Đại Thành:18t thủ lĩnh, luôn đấu đá với Evil bang sau này,mưu mô xảo quyệt

Cái thằng đệ nhất nhất gan ỳ: Hoàng Điệp tay chân của Thành (cùng một giuộc cả)

Cả hai học trường New Star

Về Evil bang:

Nam là thủ lĩnh, học trường New Star là hội trưởng hội học sinh

Bang này ản trong trường New Star có 4 tứ trụ toàn con của những tập đoàn lớn cả trong nước và ngoài nước kinh doanh trên mọi lĩnh vực(hơi hoang đường),là :

Nguyễn My: 17t.xinh đẹp độ hotgirl của trường.tiểu thư tập đoàn Nguyễn Phú.lém lỉnh,dễ xươg.Cũng có chút võ nghệ.Bạn thân của Nguyên sau này.

Ngô Khánh Duy:17t.một trong bộ tứ hotboy của trường.Tứ thiếu gia nhà họ Ngô.Là quân sư cho Evil bang trên người không thể thiếu cái máy tính xt.

Hứa Kiệt Luân:warm boy.Cánh tay trái của Evil bang.

Đoàn Minh Khánh : trong bộ tứ hotboy.Nóng tính đôi lúc lạnh lùng vô cảm.đứng đầu trong tứ trụ

2. Chương 2

Sau khi phóng xe ra khỏi con đường đất dẫn đến nhà kho nó gặp bọn HT bang đang đi ngược chiều, phía sau lấp lánh ánh đèn pha của mấy chú an công – Chắc lần này chạy thẳng nhĩ-nó nghĩ và môi mỉm cười, lên tay ga phóng vụt qua mặt bọn chúng.

Đi được một quãng nó giảm ga tấp vào lề đường nghe thấy điện thoại đang rung trong túi

-Dông xếu.-Nó biết ngay ai gọi mà

-Xếu.. kái.. giề ..chạy muốn hụt hơi lun đây này-Nam nói nắc cụt trong đt(đang say thì có).

-Hô hô phó tướng lĩnh của ta có ngày phải chạy plover sát cơ ak (cảnh sát ý)-Nó nói như trêu người Nam

-Dạ vâng cũng may cho bọn em là chị thủ lĩnh bỏ đàn chạy lấy xác-Nam cố ý hét vào đt

-thế mấy anh em bị bắt òi-nó vẫn cái điệu bộ ấy

-Khoảng mấy chục binh sĩ...đang...từ ...trận trong ...bar ý mà-Nam bật cười hô hô-Mai nguội nguội(Nam dưới trướng nó nhưng nó vẫn gọi là kaka hơn tuổi mà) sách mấy kái valy sang bar K.I.A trả tiền ná.Bọn huynh đệ cầm tên tuổi bang ở đây òi cô cố chịu nha.

-Đám ăn chơi đập phá khi không có ta hả hậu quả ráng chịu nha-nó đá mày kích tướng

-Thế ná kaka ngủ đây.mệt òi-nam cúp máy mặc cho nó nói.

Chả là sau khi nó chuồn anh em bang nó cũng cuốn gói không còn tâm hơi(chơi pháo khói làm mù tầm nhìn bọn Ht bang) tiếp viện của bọn nó đến cũng chẳng làm được gì.Nam cùng đám em vào thành đi thẳng đến bar đập phá.

Nó bon bon trên đường về thẳng ngôi biệt thự thân yêu.Bước rón rén vào nhà chắc giờ này ai cũng no giấc rồi 12 rưỡi đêm rồi còn gì, bước sắp đến cái cầu thang thì đèn bật sáng choang nó sững người quay gót lại thì thấy ông Trịnh Thái đang chiếm chệch ngồi trên salong mặt sa sầm lại

-Hỳ..dạ...ông chưa nghỉ ạ-nó ngắt từng lời khi đối diện với ông nó.-Hôm nay trăng thanh gió lạnh sao ông nghỉ muộn thế ạ-nó tiếp khi không thấy ông nó nói gì

-Bây giờ mấy giờ rồi?-Ông Thái nghiêm nghị nói

-Dạ sang ngày mai rồi ạ-nó chỉ còn nước phóng bừa

-Cô giỏi nhĩ con gái con đưa đi chơi giờ này mới về ak

-Cháu đâu có muốn tại cái xe máy yêu dấu của cháu tắc mạch giữa đường phải sửa mất mấy tiếng đồng hồ, sửa xong là cháu về thẳng nhà luôn đấy ạ-nó chu mỏ lên biện minh (không đỡ nổi bà này)

-Tôi biết cô quá rõ mà giờ này còn tiệm sửa xe nào mở-ông vẫn giữ thái độ đó đó nếu mà tha thì sẽ làm hỏng nó mất đành trị gia pháp vậy

Chợt hiểu ra nó chạy lại đằng sau ghế ông nó ngồi rồi vòng tay qua cổ nịnh ông-Cháu thề đấy ạ không tin ông hỏi...a.nh-nó bắt giắc bịt miệng lại

-Anh Nam chứ gì bị ta tóm cổ cả rồi mà còn giấu giếm.ông Thái trau mày nghĩ (nó hoạt động bí mật trong bang nhưng không hề biết ông nó đã điều tra tất cả quá đơn giản vì ông nó cũng có quan hệ trong xã hội đen)

-Á...mà ông ơi áu...cháu bần ngữ lém ông tha cho cháu lần này nhé-xoay 180 độ lun nó nài mặt năn nỉ ông không thấy ông trả lời nó ngẫm hiểu và bước nhanh đến cầu thang thì bị ông nó tóm lại tiếp

-E hèm cô nghĩ đơn giản nhĩ cháu hư thì ông phải trị,lại đây, ký vào tờ giấy này.

-Hảaaaaaaaaaaaa! Ông đừng nhần tâm vậy mà

-Ký vào rồi ta tha cho con lần này.con 14t rồi cũng nên nghĩ cho ta chứ càng ngày sức ta càng yếu cũng phải có người thay thế

-Nhưng còn bác Thịnh thì sao ạ dù sao cũng là con ông mà, bác ý sẽ đồng ý kế nghiệp ông thôi mà

-Cháu nghĩ nó sẽ bỏ dở công trình nó đang xây dựng hay sao ta chỉ còn mỗi cháu thôi mà-Ông Thái cười mỉm

-Hóa ra cái thái độ gần đây của ông là do cái này mà ra đã thế ông còn lên kế hoạch bắt chết mình ngay nửa đêm thế này.-Mặt nó ngổ hết sức.Nó biết ông thương nó nhưng mà đứng ra mà gánh vác cái công ty chết tiệt kia thì còn gì là tương lai tự do của nó chứ lại còn đau đầu về quan hệ trong giới giang hồ hiểm ác xấu xí lẫn nhau ý

-Ông ...ông để sau được không

-Không được phải giải quyết ngay bây giờ ta đã thông qua rồi chỉ còn chờ cháu ký tên thôi.không chịu thì đừng trách ông vô tình hehe

-Vậy thế này nhá ông.cháu sẽ bắt đầu tập học việc quản lý nhưng ông vẫn điều hành khi nào đủ năng lực thì nói tiếp.

-Ông Thái nhìn cô cháu gái ranh mãnh nói: cũng được nhưng cháu hãy dừng lại cái Devil bang của cháu đi, từ ngày mai cháu phải học hành để đăng kí vào học trong một ngôi trường rồi lấy cái bằng tốt nghiệp cho ta.Ta cho cháu 2 năm đấy

Nó ngạc nhiên vô độ làm sao ông biết nó hoạt động bang quả này sống không nổi rồi-Nếu cháu không đồng ý thì sao ạ.nó hỏi dồn

-Tùy vào cháu thôi không đồng ý thì không chỉ có cháu thôi đâu cả bọn bạn cháu cũng không thoát tội

-Không còn nước rút nữa nhẽ vì nó mà bọn bang gặp nguy một khi ông ra tay thì...Vâng cháu đồng ý(đau khổ quá) Rồi nó ký vào cái đơn khi gió ấy mà mặt rầu khủng khiếp như sắp vào trại cải tạo ý.Nó xin phép lên phòng mặc cho ông nó hí hửng tự sướng.Vực đầu vào gối nó nghĩ đến tháng ngày sau ngày 2 tuần không được đập phá nó chắc phát điên lên mà những 2 năm cơ.Lại phải đi học chứ cái môi trường đào tạo ấy nó chưa nếm thử bao giờ toàn ông mời thầy về dạy mà nó thông minh sẵn học vào hết rồi bày trò nghịch cô giáo luôn

Nó ngồi dậy bật đèn trên bàn lấy giấy viết dòng tuyệt mệnh cho thằng kaka Nam.Thôi tạm biệt tháng ngày
** đồn cùng anh em ta gác kiếm tu luyện thân xác.

3. Chương 3

Hai năm sau (hiện tại)

Nó đang phải chịu đựng sức nóng của cái thành phố chết tiệt này trong một quán bán pizza nó xin được một chân làm thêm ở đây.Một người dở hơi như nó nhà đẹp ăn không ngồi đòi không thèm hưởng thụ lại ra đời đi làm thêm kiếm tiền của thiên hạ.

Nó đâu thích phải chịu thế này do sợ ông bắt ép mình quá nó phải đánh đòn phủ đầu với điều kiện

1 chỉ cần một năm là nó có thể học xong chương trình trung học phổ thông có nghĩa ông phải cho nó ra ngoài ở riêng ông không được can thiệp.

2 Nó sẽ học cách quản lý cái công ty của ông nhưng nó chỉ xem là chính không đụng vô,nó không thích mọi người đồn đại

3 Ông không đụng đến Devil bang thì nó quyết định không chơi bởi đập phá tự hợp với bạn bè dù không phải người trong bang mà học tập nghiêm chỉnh.Đúng nghĩa với danh phận của nó

Đang bận túi bụi thì điện thoại nó reo trên màn hình hiện số của người ông(theo nó là vô cùng tàn nhẫn),mặt nó lên vô sau tiệt nghe máy.

-Dạ.Ông gọi gì con

Ta đã cho người đến đón con ở nhà.Hôm nay ta có chuyện cần nhờ con đây-Ông nó vẫn thế vẫn cái giọng ấy

-Ồ..ông...đời con..chút-nó áp úng ông vẫn chưa biết nó làm thêm nếu không thì cái tiệm này không yên đâu cháu gái cưng của ông mà phải đi làm thêm sao.

-Có chuyện quan trọng lắm ak ông hay ông gọi người về đi 15 phút sau con tới.

-Đi ô tô không nhanh hơn hả,con bé nhiều chuyện này-ông Thái hơi bực

-Con biết nhưng con đang đi siêu thị không ở nhà thế nha tỳ con đến liền-cúp máy nhanh nó thở phào.Lại chuyện gì đây

Địa điểm: trước cổng biệt thự họ Trịnh

Tình hình là một con nhỏ cao tầm 1m68 mặt ngô ngố ,da trắng,đội áo mũ che kín mặt (nóng chết được)bước qua bước lại-Vào hay không vào-nó lăm bắm-Cầu trời đừng có gì xảy ra nữa.

Nó đưa tay bấm chuông một dáng người thân quen trước đây đang hí hạc chạy ra mở cửa.

-Cô là ai?-Ông quản gia hỏi nó.

-Ông không nhận ra con hả?vừa nói nó lấy tay bỏ mũ xuống để lộ ra khuôn mặt

-Con đó hả Nguyễn.Sao bị giờ mới chịu về nhà?

-Tại ông con có nhờ tỳ chuyện con về xem thế nào và ăn nhờ một bữa

-Con bé này nhờ vả gì nhà mình mà nói xem như nhà dưng vẩy trời-Ông quản gia nhăn mặt

-Vào đi ông chủ đang ngồi trong nhà cả ông Thịnh nữa đấy

Sao lại có cả bác ở đây mong trời đừng đùa con nữa-nó nghĩ và bước vào trong.

4. Chương 4

-Con chào ông nội nhần tâm và ông bác vô tình yêu quý-Nó cố nói to lên để cả người làm cũng nghe thấy.

Cả hai người đang ngồi trên ghế bàn luận gì đó đều quay ra ngăm nhìn đứa cháu gái

-Ta nhần tâm hồi nào-ông Thái

-Giờ ta mới biết mình là người vô tình-ông Thịnh

-Không phải sao ạ hai người 1 người tìm cách hại con 1 người không thèm quan tâm lấy 1 câu-Nó giả vờ ôm lấy mặt mà khóc.

-Chắc thế-Cả ông Thái và ông Thịnh đều phát ra cùng một câu xuyên thẳng qua tim của nó.

-hai người kìm con có chuyện gì thế?-nó chả còn hứng mà đùa nữa.

-Giờ con đủ tuổi vào cấp 3 ời nhĩ ta muốn con vào theo học trường New Star

Giờ thì rõ rồi ông lại muốn cháu đi học sao cháu đã học xong chương trình đó hết rồi-Nó không tin vào tai mình nữa.

-Bộ cháu không nhớ cái điều khoản trong tờ giấy cháu kí 2 năm trước ak phải lấy cho ta cái bằng tốt nghiệp đã học hết kiến thức rồi mà không có chứng nhận thì buồn lắm cháu ạ-Ông Thái vỗ vai nó giả vờ an ủi.Mà cháu không đồng ý ảnh hưởng đến ai cháu biết mà.

-Ông định nói đến bang mà cháu đã rời bỏ 2 năm đó hả, ông yên tâm giờ họ chắc cũng chẳng nhớ tới cháu mà đâm ra lại hận cũng nên(mất nguồn cung cấp thực phẩm). Có nói gì thì cháu cũng không vào trường đó học đâu, ông mua bằng hộ cháu cũng được mà. hehe(mơ ak).

-Cháu muốn lãnh đòn à

-Thôi bố, để con -ông bác Thịnh giờ mới chen vô.

-Mục đích bảo con vào trường đó học không chỉ có 1 đâu. Con còn nhớ Ánh Kim con gái bác chứ?

-Sao quên được bà chị họ đánh đá yêu quý lúc nào cũng chọc giận con đó. -Nó nói có vẻ hơi tức tức.

-Nó đang được điều trị bằng vật lý trị liệu bên Mỹ- nét mặt ông Thịnh trở nên buồn rầu, nó thì ngạc nhiên không hiểu gì cả- Ta biết con Kim nó ương bướng tự nhiên nó phải nằm như vậy ta cũng buồn lắm chứ, quan hệ giữa hai con không tốt đẹp nhưng ta chỉ trông đợi vào con thôi.

-Tại sao chị ý lại nằm viện ạ?- nó ngây thơ hỏi.

-Ta chưa tìm ra nguyên nhân có thể nó bị tai nạn ô tô.

-Nhưng chuyện này đâu liên quan đến việc con vào học trường New Star?

-Hai năm trước gia đình ta với nhà họ Trần có ý định lập hôn ước cho hai đứa con lúc ở bên Mỹ nhưng đứa con trai nhà họ lại ở trong nước nên con bé mới xin ta chuyển về học tại trường này tìm vị hôn thê có thể nguyên nhân dẫn đến tai nạn của con bé cũng nằm trong đó.

-Bác muốn con nhập học trường tìm ra nguyên cớ. Nhưng nhờ anh ta tốt nghiệp rồi thì sao ạ?

-Năm đó bọn nó 16t bị giờ vẫn chưa tốt nghiệp đâu. Con giúp ta chứ?

-Con chưa lần nào tới trường không biết gì về nó làm sao tìm hiểu được? mà ông con đồng ý ạ?

-Tất nhiên- Ông Thái mỉm cười với nó.

Hết cách từ chối rồi, cuộc đời khốn khổ này.

-Vậy cũng được nhưng con không tìm thấy kết quả thì mọi người cũng đừng quá mong đó- nó ỉu xiu- Nhưng con vẫn được ở ngoài nhà ông, khi nào nhớ con sẽ về tìm, ông đừng chen vô nha. Hy vọng nhỏ nhoi của nó

-Vậy con phải cầm ngay tài khoản này cho ta con ở ngoài ta yên tâm được chắc mỗi tháng ta sẽ gửi tiền vào đó con thoải mái mà dùng

-Con cảm ơn nhiều. Ồ mà tỳ quên hai người cũng phải đưa thông tin cần biết về ngôi trường đó cho con chứ?

5. Chương 5

-Tất nhiên, ta hiểu cháu quá rõ mà chưa tìm hiểu thì làm sao đồng ý liều mình vào ổ giặc- Ông Thịnh nhìn đứa cháu gái đang nhe nhớn cười của mình rồi chia ra trước mặt nó một tập giấy hồng hồng. Nguyên đón lấy đọc và đọc.

Trường New Star là một ngôi trường nổi tiếng chuyên đào tạo học sinh chủ yếu là các đại công tử và tiểu thư nhà giàu từ mẫu giáo đến đại học. Do 4 tập đoàn họ Trần, Lê, Đoàn, họ Nguyễn Phú rót vốn xây dựng. Nói chung là ngôi trường ai cũng hằng mong ước được theo học.

-Ồ con nghe nói ông cũng có quan hệ với mấy người này mà, sao không nhờ họ điều tra dùm ? nó thắc mắc với ông Thái.

-Vì quan hệ rất tốt nên ta không muốn phá hỏng dù sao cũng là trường của họ nếu họ hiểu nhầm ý ta thì không hay. Dù sao ta chỉ muốn một lời xin lỗi từ người làm cho con Kim trở nên như vậy. Giữ môi trường thoải mái cho đôi bên- Ông Thịnh phân bua cho nó.

-Ý bác có thể con của gia đình họ Trần kia gây ra?

-Dù sao bác chỉ muốn biết lí do tại sao Kim nó thành ra như thế.

-Ta nghe nói trường đó không bình thường đâu ngoài mặt như thế nhưng học sinh trong trường chia bè kết phái đó con,thể lực cũng lớn đấu đá nhau,có lẽ sau này con khó thở đó-Ông Thái trêu nó.

-Họ làm gì mặc họ con cứ bình thường là được mà.hỳ

-Thôi xin cô,sớm gì cũng rước họa vào thân,nghe nè làm điều gì thì phải nghĩ đến hậu quả trước nha con,chuyện này không đùa được đâu.mà ta cũng chỉ muốn tốt cho con thôi một ngôi trường hoàn hảo thế con theo học được là phúc mấy đời ý chứ.

-Tên của chồng sắp cưới của bà Kim là gì ạ?-tự nhiên nó đổi chủ đề

-Trần Hoàng Nam hình như giờ nó làm hội trưởng hội học sinh,giờ thì có khó khăn rồi nhé.

-Tại sao ạ?nó ngơ ngác chả hiểu gì

-Thôi ta nói luôn cho cháu tình hình học sinh trường này cho cháu,-ông Thái cười xòa- ta đã ấy người điều tra nó mới vào trường học được hai năm, là con trai của cổ đông lớn nhất nên được mọi người ủng hộ,cậu ta rất handsome đấy (lý do Kim nhà ta đòi về học bằng được mà) mới năm đầu đã được cử làm hội trưởng hội học sinh.

Cậu ta thành lập một bang nhóm tên Evil dưới trướng có 4 tứ trụ là 4 người con của 4 tập đoàn Nguyễn Phú.Đoàn.Ngô và họ Hứa.Rất có thể lực và mọi học sinh đua nhau để được nhận vào nhóm đó.Có quy tắc cả đấy

Điều thú vị là từ vụ chủ tịch Trần chiếm được khu vực làm ăn phía nam thì ông chủ tịch Lê quay sang trở mặt hẳn cũng đưa con trai mình vào trường đòi làm thủ lĩnh so tài cùng con trai nhà họ Trần giờ thì chúng hễ chạm mặt không đánh nhau cũng xiên xỏ nhau đủ điều.

Hình như 2 năm trước hai đứa chúng có xích mích nghe đâu Lê Đại Thành cho đàn em chiếm khu vực của bên kia nên bị dần gần chết.

-Ôi lằng nhằng quá, cháu không có động chạm tới họ nên không cần phải biết đâu,đau đầu lém ạ-nó vuốt mồ hôi trên trán.

-Ta sẽ nhờ hiệu trưởng lo mọi chuyện con đừng lo

-Con lo hồi nào.Ông đừng nói toẹt thân phận con kéo con khổ.con hứa sẽ hoàn thành tốt nhiệm vụ mà.nó đư tay lên chào kiểu quân đội rồi định phong chạy đi.

-Đợi đã-ông Thái kéo vạt cổ áo nó lại.-Chưa hết đâu con

-Việc làm của con thế nào rồi-ông cười ranh mãnh, nó bắt giắc đánh thót tim làm sao ông biết được mình đã cẩn thận lắm rồi mà.nó méo cả mặt.

-Việc gì cơ ạ

-Thế trong 2 năm con chỉ có đến công ty ông,luyện võ với sư phụ rồi lại về nhà riêng sao?hãaaa...không để nó kịp trả lời sau tiếng ngân thánh trầm của mình ông Thái tiếp

-Thôi làm tại quán pizza ấy đi về làm quản lý hộp đêm ông mới mở ưu tiên nhất cháu đấy.

-Ôi còn gì là cuộc sống riêng của cháu chứ-mặt nó nhăn như mặt khỉ lun

-Ta không thể để cháu chịu khổ được chuyện ở riêng ta đồng ý nhưng việc này thì không.

-Dạ những việc nặng nhọc ấy làm sao cháu đỡ nổi hay ông bảo anh Tùng đi ạ(nhân viên trong công ty vệ sĩ cấp 1 đó)-nó chấp tay cầu xin ông tha

-Never nhá cháu yêu quý

Nó cũng thôi chả nói nữa ông nó đã quyết nhiều lời chỉ thiệt thân mình thôi,nó đành lủi nhanh.

-Cháu hết tâm trạng ở lại ăn uống rồi.Bye 2 người ạ

-Tuần sau cháu sẽ nhập học nhớ đó nhe.Hai bố con ông Thái đặc chí nhìn nó sau cánh cổng.

6. Chương 6

Rồi cái ngày nó được làm học sinh như bao người khác cũng đến, đã thế tối hôm qua nó còn phải vào chân phục vụ quán bar do thiếu người làm đến tận khuya mới được thả về nhà quên không đặt báo thức hậu quả là nó đang cuống cuống phi chiếc xe đạp mới tậu đến trường.

Đây rồi.May mà không xa chỗ ta cho lắm không thì người biết tay ta-nó nghĩ trong đầu thầm rửa cái ngôi trường chết tiệt.Dắt xe vào bãi nó tiến thẳng đến chỗ bàn đồ trường tìm khối trung học nhiệm vụ đầu tiên phải ra mắt ông hiệu trưởng cái đã.Nó ngẩng nhìn toàn bộ khung cảnh trước mắt ôi đẹp, học sinh đông thật tập chung chắc mất mấy tiếng đồng hồ.hehe

-Aaaaaaaaaa.....-tiếng một nữ sinh vang lên làm nó giật mình-Làm cái gì mà hét to vậy bộ sáng sớm mà bị cướp sao,nó chạy tới nơi phát ra tiếng hét đó.

-Cái gì thế kia hửn một lũ con gái chen đẩy nhau trước một chiếc xe limo đen xì sáng bóng,bộ chúng có vấn đề sao?nó ngơ ngác nhìn theo .

Từ trong xe 3 thằng con trai bước ra làm chúng hò hét to hơn nữa, ùn đẩy nhau (chắc có đưa đi).Nó chắc lưỡi lắc đầu: Một lũ dờ hơi.nói rồi nó bắt đầu tìm đường tới phòng hiệu trưởng chả thèm quan tâm cái sự kiện hàng chục con châu chấu đang giẫm đạp nhau.

-Haizzzzzz cái trường này gì mà to thế đúng là lắm tiền nhiều của chắc chả có đồng nào ủng hộ từ thiện.nó mãi nghĩ nên đâm sầm vào một người đi ngược hướng,làm rơi cả một đồng giấy tờ người đó đang ôm.Đụng đầu hơi choáng váng tức quá nó quát thẳng vào mặt người đối diện đang hí hoáy nhặt đồ.

-Này chị có mắt nhìn đường không vậy?

-Cô sai hay là tôi hửn người kia đứng dậy đối mặt với nó.

Không thể tin được,đơ vài giây, nó lấy tay dụi mắt.Rõ ràng là con gái sao lại có giọng vệt đục của con trai thế kia đã thế tóc dài mặt nhìn cũng baby mặc áo đồng phục nữ nhưng không phải váy mà lại là quần.Hóa ra là con trai.Amen.

-Cô nhìn đủ chưa bộ chưa thấy ai đẹp như tôi sao?-người kia đưa tay quơ trước mắt nó.

-À..không..một vẻ đẹp tôi chưa từng thấy,rạng ngời mà rất chói sáng -nó gượng cười mà đau cả bụng.-Để tôi nhặt giúp anh.Nó cũng gặp đầy người kiểu này trong bar nhưng mà trong trường học mà có thì đúng là vấn đề nên bàn.

-Cô là ai ?Sai ma dám quát lớn với tôi sao.-anh ta bực mình quát.

-Đúng là tôi có mắt không chòng một anh chàng manly thế này mà lại tưởng là một cô nương yếu điệu thực nữ-nó nhe nhớn chọc tức anh ta.

-Cô..cậu ta dí tay vào mặt nó

-Thôi tôi xin lỗi vì đụng trúng anh.tôi nhặt lại giấy tờ coi như chuộc lỗi.giờ anh có thể chỉ cho tôi phòng hiệu trưởng ở đâu không?làm ơn.-nó làm mặt cún con giờ chỉ trông chờ vào anh ta thôi nó mệt muốn xỉu rồi.

Anh ta nhếch mép cười rồi đưa tay chỉ hướng đi cho nó.Cảm ơn xong nó cũng biến thẳng.

Cuộc đời đầy điều đáng ngạc nhiên.Nguyên tiếp tục với cuộc hành trình tìm ông hiệu trưởng,càng đi càng chán nó mệt ngồi lên cái ghế đá gần đấy nghĩ lại chuyện gặp anh chàng xằng nhốt lẫn lộn kia mà ôm bụng cười hửn ai nhìn cũng tưởng nó điên vừa trốn viện.

-Her trong này cũng có một con điên nhảy từ tầng 3 khoa nào xuống đây sao.

Nó chớp mắt ngược lên nhìn kẻ vừa phát lên tiếng trời giáng đó.Ồi má ơi ngày gì không biết gặp toàn oan gia.

Nó vẫn còn nhớ bản mặt xấu xí của kẻ bị Devil bang của nó đập năm trước là Hoàng Điệp theo sau có mấy đứa loắt choắt,hồ hồ giờ lại gặp nhau hóa ra hần học trường này cũng phải thôi chủ ở đâu chó phải theo đó chứ.

-Xin lỗi tôi làm gì sai sao?nó giả vờ sợ sệt khi Điệp đi tới.

-Cô là lính mới sao?

-hì.. tôi chuyển trường vào ngày hôm nay.nó dứt từng tiếng

-Lính mới sao,lại thêm một thành viên vào nhóm nữa chắc sẽ thắng bọn Evil bang-Điệp nghĩ

-Đưa đây-Điệp xòe tay ra bảo nó.

-Dạ cái gì cơ ạ

-À cô lính mới nên không biết trường này có quy định là tiền học sinh dùng chung của nhau nên mau đưa cho tôi ví của cô.

-Sao tôi lại phải đưa cho anh đâu có quen biết đâu?..nó trừng mắt lên hỏi cái lý

-Cô thích chống đối hả,chúng mày lấy ví nó cho tao.

Đúng là cướp giữa ban ngày.help me.làm gì có ai thêm vào cứu nó đâu.bọn này đàn em của Thành thì bọn học sinh nhìn thấy là tránh xa không đâu dính vào.Thế là đi tong cái ví thân yêu.

-Nhìn cô nghèo rớt thệ này mà cũng có kha khá đấy nhỉ.Điệp vừa nói vừa đi vòng quanh nó cười lớn mắt nhìn vào cái ví,chỉ chờ có thể nó nhanh tay rút lấy từ túi hần thứ gì đó rồi giấu lẹm vào trong áo nhanh đến nỗi bọn khán giả cũng không thấy.

Ác giả ác báo thôi tôi cũng chỉ thực hiện nghiêm túc cái quy định anh vừa nói thôi nhá-nó cười thầm trong đầu.

Đợi bọn kia đi khỏi nó rút trong áo cái ví mà nó vừa chôm được từ túi Điệp.Cười lớn chó cũng được chủ nuôi ăn đây đủ.

Đâu ai biết mọi chuyện diễn ra từ nãy đã có người chứng kiến không thiếu một chi tiết và thậm mím cười

7. Chương 7

-Là cô ta sao-người đó mặt đăm chiêu nhìn theo bóng nó khuất dần

Quay lại với cô bé Nguyên đáng thương

-Khốn kiếp thằng cha nam không ra nam nữ không ra nữ kia để bà bắt được thì chết với ta.Dám chỉ đường sai cho ta à-Nguyên đạp rầm rầm vào cái cây (phá hoại của công hả) tức anh ách

” Cho mi chết tưởng ta có lòng tốt chỉ đường sao.haha” tên pê dê đang bò lẩn ra cười.

-Bình...Bốp..Chát...Bạp bạp

Nó đóng tai hết cỡ để xem chuyện gì xảy ra-Ô đánh nhau kìa bà con, kiếp mới sáng sớm mà sung thế

Giờ nó đang ở sân sau có hét lên cũng chẳng ai biết vội nấp vào một cái cây gần đấy đủ để nó nghe và thấy diễn biến của trận đấu.

-Xem nào 1..3..5...9...10 tên cộng 2 đứa con gái vắt tay đứng đó đang ăn hiếp một cô nương có vẻ hay đây

Sau đây là giờ bình luận của trận đấu.với bình luận viên Hạ Nguyên xinh đẹp,nó tự sướng

-10 tên con trai đánh 1 đứa con gái đánh tay không thôi à mất hết cả hứng

Bình... bộp..chị gái kia bay người tung chưởng đập liên hồi vào lũ con trai trước mặt.

5 tên bị hạ ..6 tên...kòn 4 thôi cổ lên bà lão.

Xem ra cũng đầy mình võ thuật.

Nó nói tay chân cũng vung lên tứ hồi thật may là không ai nhìn thấy kéo nó có đâm đầu xuống đất cũng không hết xấu hổ .

-Cẩn thận-nó vô ý hét to khi thấy một thằng cầm gậy đánh lên cô gái kia nhưng hơi chậm hấn đập sượt 1 phát vào vai cô,nhanh chóng nó đá bay cục đá dưới chân nhằm thẳng đầu thằng kia mà thẳng tiến.Trong vài s nó vội thụp người xuống may chả ai nghe thấy.còn thằng chơi bẩn kia thì nằm lăn lóc ôm đầu.Cô gái kia tiếp tục đánh 3 đứa còn lại.

Nó lại tiếp tục màn độc hài của mình

-Rất tiếc nhân vật chính của chúng ta đã dần khiết sức vậy làm thế nào để cô ấy có thể hạ gục 3 tên còn lại đây?Bị thương là cái chắc.

Chợt nó thôi khi nghe tiếng:

-Tiểu My ! -một người con trai chạy đến đỡ cô gá kia.Cậu có làm sao không? theo sau là 2 người nữa

-Wao anh hùng cứu mỹ nhân .-nó bịt miệng cười-giờ vẫn còn cảnh này à mình tưởng cô ta chết chắc chứ.

Bên kia

-Lũ Hận Thiên bang chúng mày cũng chơi trò đánh lén này sao? một anh chàng bước đến trước mặt bọn kia mặt tức giận quát lớn.-"Khí phách ghê"nó đứng nhìn nãy giờ mà.

-Hận Thiên bang sao nghe quen quen.Ha.nhớ rồi lũ nhát gan bang.kaka-nó nghĩ thầm.

-Anh Khánh bọn em chỉ dạy dỗ cô ấy một chút thôi mà-cô gái đứng sau lũ kia bước lên

-Cô theo lệnh thằng Thành chứ gì? các người càng ngày càng không coi trọng lời của Evil bang chúng tao sao.Dám động tới tứ trụ cơ đấy

-Rồi các anh cũng không còn thế lực trong cái trường này đâu,chỉ mấy ngày sau sẽ quyết định ai làm chủ New Star và khu vực lân bang đấy.

-Thật thất vọng khi anh Nam nuông chiều cô lại đứng ra bán đứng anh mình cô không còn liêm sỉ sao.-Khánh nhếch mép nhìn Hạnh(cô ta tên Hạnh đó,em gái Nam).

-Tôi..tôi không thêm đôi co với các anh-Hạnh áp úng.Nghe nói có học sinh mới chuyển đến,rồi nó cũng gia nhập bang của chúng tôi thôi,các người chuẩn bị cuốn gói đi.

" Tôi sao "-nó chỉ tay vào mình khi nghe thấy Hạnh nói.Đáng ngạc nhiên thật.Số phận mình đã được định đoạt.

-Cô quá mù quáng rồi dừng lại trước khi quá muộn đi.Chúng tôi và cả anh Nam không muốn làm tổn thương cô đâu?

-Tôi cóc cần các anh thương hại.Anh ta có gì tốt chiếm đoạt mọi thứ của tôi rồi được mọi người ủng hộ là sao.Ai mới là người nên xin tha thứ cho ai-Hạnh đánh mắt nhìn Khánh.

-Tất cả do cô chuốc lấy đấy đừng nói rằng tôi không báo trước.Còn về việc cô cho người đánh Tiểu My hôm nay tôi cho qua nếu cô ấy có chuyện gì chúng tôi không tha cho các người đâu.-Nói rồi Luân đỡ My cùng 2 người kia đi khỏi để lại cho Hạnh đứng bốc khói đầu.

-Việc này là sao ạ-một đứa bạo gan lên tiếng

-Một lũ ăn hại có đánh một đứa con gái không xong.biến mau

Quay lại chỗ nó

-Giờ thì ta hiểu tình hình rồi các người sẽ nhờ ta quyết định số phiếu ai thắng ai bại chứ gì.lại có trò vui nữa rồi.Có vẻ đồng ý đi học cũng không có gì đáng thiệt thòi lại được chơi vui nữa chứ .-nó ngồi cười ranh mãnh rồi cũng đứng dậy rời khỏi chỗ đó.

8. Chương 8

Sau khi nó mon men trở lại cái tấm bảng bản đồ lần này thì nhớ chính xác lối đi ,khỏi nhà C3 qua 2 cái cầu leo cầu thang lên tầng 5 phòng cuối dãy.

Lên đến nơi nó thở hổn hển rửa : cái trường to thế này mà đến cái cầu thang máy cũng chả có hiện đại quá cũng quên mất thứ quan trọng muốn tìm chết con người ta đây mà.

Phòng 507 kia rồi nó ngược lên nhìn 3 chữ to đùng PHÒNG HIỆU TRƯỞNG. Lạy thánh Ala cầu mong ông ta nói nhanh nhanh để còn được về.-nó nghĩ thầm rồi lấy tay vặn khóa cửa bước vào.

-Dạ.Em chào thầy -nó chào khi nhìn thấy bóng người ngồi trên ghế.

-Em là học sinh mới chuyển đến ,nào ngồi xuống đây.ông ta nói rồi chỉ tay xuống cái ghế.

Nghe giọng quen quen nó bất giác hỏi:-Thầy là?

Ông thầy quay ra làm nó ngạc nhiên tột độ-Sao chú lại là hiệu trưởng?

-Bộ không được sao-ông Vương hỏi vặn lại nó.

-Nhưng chú..

-Gọi là thầy.Sao ngạc nhiên lắm hả nhìn mặt cháu kìa ngậm mồm vào.

-Kêu cháu là cháu mà lại bắt gọi là thầy.cháu tưởng chú vô tù rồi chứ?-nó lấy lại thái độ bình thường.

-Ta tội gì mà phải vào tù.Công an dám bắt ta chắc.-ông Vương vênh mặt .

-Thôi ạ nhờ ai mà chú không bị bọn giang hồ trả thù?-nó kênh kiệu hơn.

-Chú biết là nhờ ơn đứa cháu bất đắc dĩ này mà.

-Chắc lại nhờ ông cháu ra tay chứ gì ? Chú lại ngồi đây hưởng lộc thế này nhất chú nhá.-nó ngoắc tay ông Vương.

-Thôi ta biết rồi khổ lắm cơ.-ông Vương cũng hòa theo nó.

-Stop bộ không cho cháu vào lớp hả?.Có chú làm hiệu trưởng ở đây thảo nào vào trường này để thế.ông cháu lại nhờ chú săn sóc cháu chứ gì?-Cả hai đều không đùa nữa.

-Đây là hồ sơ của cháu xem qua đi.-ông Vương đưa cho nó.

-Tên cháu chuyển sang là Hồ Hạ Nguyên sao.Mà học vượt lớp nữa cháu đủ tuổi vào trung học rồi thầy gì phải vượt thêm một lớp.-Nguyên ngơ ngác hỏi.

-À vì lí do cháu vào đây học thì phải học chung khối năm việc xảy ra cho Ánh Kim chứ.Hỗ trợ thêm cho cháu đỡ mất công chạy nơi này sang nơi khác.

-Nhưng vị hôn thê của bà ta học lớp 12 rồi mà ?

-Cháu cũng nghe tình hình học sinh trường này rồi chứ cháu sẽ học chung cùng 4 tứ trụ trong Evil bang tuy hơi thiệt nhưng cháu giỏi mà lo gì.

-Ông đã bảo không can thiệp để cháu tự lo mà sao giờ lại sắp đặt như vậy chứ.-"Quả này cháu có về thì ông biết tay"-Nguyên tức sôi máu.

-”Chúc cháu bình yên vô sự, cầu chúc cháu nguyên vẹn trở về”-lời chúc ông Thái dành cho nó.

-Cô Thanh lên văn phòng có chút chuyện-ông Vương trở lại chỗ ngồi bấm điện gọi ai đó.

Một lúc sau.

-Thầy cho gọi tôi.một phụ nữ tầm 35t bước vào,Nguyên quan sát từ đầu đến chân rồi bắt gặp ánh mắt bất thường của hai người khi đối diện nhau, nó ngẫm hiểu ra đắc chí cười.

-Đây là học sinh mới chuyển vào lớp cô.Giờ cô đưa em ý đi nhận lớp.

-Dạ vâng-rồi cô Thanh tiến lại phía nó ra hiệu cho nó đi theo.

Đợi cô Thanh đi qua cánh cửa nó liếc mắt quay lại nói nhỏ:

-Ông chú này, quyết định sớm đi không tuột mất hạnh phúc-rồi nó chạy thẳng cười khúc khích.

Theo gót cô Thanh chẳng ai nói câu nào với nhau,nó đành đưa mắt nhìn cảnh vật xung quanh, cả một công trình hiện đại đan xen tầng lớp kiến trúc cổ.Hai hàng đường đi bên trên mái vòm cây uốn khéo léo.Giữa sân khu C(khu nhà hiệu bộ) một khuôn viên nhỏ vòng quay những hàng hoa nở rộ.Ước gì nó được ngắm thêm lâu hơn nữa.

Hai người đi thẳng tới khu các dãy lớp san sát nhau, đường đến đó có đi qua sân (nơi học sinh học TD và các hoạt động vui chơi) chợt nó dừng lại khi thấy một cô gái đang chạy bộ bằng chân không tay khéo theo một sợi dây thừng lồng mấy cái lốp xe,hình như cô ta đã khá mệt mỗi chân lê lét.cách đó không xa một lũ con gái đang đứng nhìn cười lớn mỗi đứa cầm hai ba quả bóng bay nước ném không thương tiếc vào cô gái đáng thương kia mà nó nhận ra không ai khác đứng đầu là Hạnh cô nương.

Nó định chạy ra nhưng bị cô Thanh kéo lại

-em./em đừng quan tâm rồi kéo xệch nó đi.

9. Chương 9

-Nhưng sao cô không...bạn ý sắp...-Nguyên lo lắng lê chân kéo cả cô Thanh lại.

-Em đã bỏ mất 2 tiết đầu rồi không mau đi đi-Cô Thanh dùng hết sức lực đẩy nó đi.

-Cô là giáo viên mà...học sinh bắt nạt nhau vậy mà cô...

Thanh giật phắt tay lại mặt nghiêm nghị-Tôi là giáo viên chủ nhiệm của em điều tôi làm là muốn tốt cho em thôi tôi đã nể em có quen biết với thầy Vương rồi, nếu em can thiệp vào thì hậu quả khó gánh vác.Em cũng cần có một cuộc sống bình thường tại đây đúng không?Em không đi tôi sẽ làm quá lên đấy.

Phải nó chỉ muốn sống yên lành đây dựa với lũ kia chỉ tổ rắc rối.Đành nhắm mắt cho qua.Xin lỗi tôi không giúp gì cho cậu được-Nguyên nghĩ mà thấy có lỗi (ai quan tâm chứ lo chuyện không đâu).

Reng...Reng...Reng

-Trống vào lớp tiết 3 rồi nhanh lên kẻo trễ-Cô Thanh với nó.

-Mất hứng rồi.nó đặt tay lên trán nghĩ ngợi.-Thảo nào bà này ế chồng.Thật sai lầm khi có ý khuyên ông vừa này.Haizz.

Lớp 11B3

Lũ quái làm gì mà như ong vỡ tổ thế này,rầm... rầm.

-Cô thầy Vương có sai lầm khi cho em vào lớp này không vậy-Nguyên kéo tay cô Thanh(như bạn bè ý nhỉ).

-Rất tiếc câu trả lời là không.Chào mừng em đến với lớp đặc biệt nhất quả đất này !-Thanh cười tinh quái.(cô giáo mà ?).

Cả hai bước vào lớp mọi tiếng ồn đều tự dưng im bật,chả nhẽ bà già khó ưa này có lực trấn áp thế sao?-hàng chục câu hỏi lơ lửng trên đầu nó.

-Các em, đây là học sinh mới bạn ý...

Nguyên biết cô Thanh định nói gì quay sang ra hiệu cho cô.

..sẽ chuyển vào lớp ta học , các em hãy đối xử tốt với bạn ấy nhé. (hiểu ý nhau ghê).

Không có một lời đáp trả cả mấy chục con mắt đều tia thẳng vào nó ,bất chợt nó nhận ra gì đó lướt nhanh mắt xuống sàn lớp học rồi nhanh chóng cúi xuống đồng lúc một quả bóng tennis bay sượt qua đầu nó đâm thẳng vào bảng, nó với tay nhặt lên cái bút chì dưới chân-Của bạn làm rơi này.nó đưa ột cô gái ngay cạnh, mọi động tác đều diễn ra rất tự nhiên không ai nghĩ là nó phản ứng nhanh với vật thể bay không xác định đang lăn lóc trên sàn kia.

Cả lớp nhìn trừng trừng nó.

Diễn ra trong vòng vài s rồi bọn học sinh kia đưa quay ngang ngửa, có đứa trèo hẳn lên bàn, vô số vật thể lạ bay trên trần nhà, cả lớp học như một cái chợ vỡ.

-Vậy em đã có câu trả lời ình rồi chứ.-Thanh giơ cả hai tay hướng về lũ quỷ quái kia.

-Em biết tại sao cô lại..như..thế rồi-nó áp úng

-Em xuống cái bàn cuối gần cửa sổ đi.ưu tiên đó.

-Các em tiết 3 là giờ tự ôn, sau nghỉ trưa các em lại tiếp tục lên lớp nhé.-Cô Thanh nói xong chuồn thẳng để lại nó ngơ ngác với theo.

-Đành tự lực cánh sinh vậy.

Nguyên bước xuống chỗ cô Thanh chỉ phải tránh né lăm nó mới không đụng vô mấy đứa ngồi chiếm chệ trên bàn học.Phù...gần đến nơi rồi chưa bao giờ nó thấy dễ chịu thế được ngồi gần cửa sổ nhìn ngắm khung cảnh bên ngoài. Ôiiii cuộc đời tươi đẹp.

Rầmmmmmmmm

Nó nhăn nhó xoa cái chân yêu quý không may có đứa ngáng chân (mắt cảnh giác là khổ).Ngước lên không thấy thủ phạm đâu chỉ có bonj quỷ kia đang nhìn nó cười âm cả lên.

Bực mình không đâu làm trò cười cho thiên hạ.bống

-Các người lại chơi trò này hả hèn hạ quá đấy.-Nó nhận ra là ai Nguyễn My người vừa đánh nhau lúc nãy.Rồi My đưa tay kéo nó lên.

-Chỉ thử xem cô ta có tài vô ech thôi không ý mà-Chủ nhân của cái giọng như xé vải này chỉ có duy nhất một người- Trần Hạnh.

Mình quên mất chúng học cùng nhau, nhưng hình như không thấy 4 người kia đâu,học cùng lớp mà vẫn yên ổn sao ? Dù sao 2 chủ tướng không ở đây.Một sự kiện tuyệt vời.Ông hiệu trưởng đáng kính chơi đẹp thật-Nguyên nghĩ bụng.

-Mình không sao.Cảm ơn bạn.

-Cứ gọi mình là Tiểu My.Rất vui được làm quen với bạn.-My mỉm cười với nó.

-Lại giở cái trò dụ dỗ lấy lòng đó sao hả Nguyễn My ? thủ đoạn ấy hết thời rồi.Hạnh nói thẳng vào mặt My.Rồi liếc sang nhìn nó.

-Chào đấng ấy.Chắc cô cũng biết mình là người sẽ quyết định bỏ phiếu cho bên nào để cho bên đấy làm thủ lĩnh trường rồi chứ?

-Tôi..tôi..không ..hiểu-nó giả vờ lúng túng.

-Nào cô là nào bò à mà không hiểu, bộ cô từ trên trời rơi xuống sao-Hạnh quát nó.
 Cô dám nói thế sao, hãy đợi đó-chỉ là ý nghĩ của nó thôi trong tình trạng này không nên nóng vội.
 -Cô thôi đi bạn ấy mới vào làm gì mà như bức cung thế-My gạt tay Hạnh ra khỏi người nó.
 -Đừng giả bộ nhân từ cô cũng như tôi thôi.-Hạnh liếc xéo My.
 -Mọi chuyện do cô quyết định nhớ mà giữ lấy thân-Hạnh kéo áo thì thào vào tai nó.
 Đi thôi anh em đến giờ ăn trưa sẽ biết kết quả.Hạnh nói rồi kéo theo mấy đứa ra khỏi lớp.
 -Hạnh không được ra khỏi lớp giờ này đâu-Cô lớp trưởng bạo gan lên tiếng,nó nhận ra đó là cô gái bị bọn Hạnh tra tấn bong bóng nước lúc nãy.To gan thật.
 Hạnh tiến đến trước mặt Hà (lớp trưởng) và rồi ..BỐP.. in hằn 5 dấu tay trên mặt cô bé.nhếch mép cười đi thẳng.
 Có mấy tiếng xôn xao của mấy cô gái khác trong lớp chạy đến hỏi Hà
 -Không sao chứ...hay....Sao bồ gan quá vậy....hay ...Lần sau chú ý nha...v.v.v.
 -Để bạn phải lo lắng rồi.My nhìn nó than thở.
 -Không sao.Bạn khỏi lo.
 -Bạn cứ thoải mái đi không cần bạn tâm đến những gì Hạnh nói đâu.
 Thật sao, không phải cô đối xử với tôi thế này cũng do cái phiếu tôi sẽ bầu ư.Một cô gái đánh bại 7 tên chỉ bị xây xước nhẹ mà cũng có thể dịu dàng như này sao. Đúng là con người không sao có thể biết trước được những gì phía trước-Nó nhếch mép cười thầm trong lòng.

10. Chương 10

Tại sân bóng rổ sau trường.

-Thế nào thông tin về học sinh mới.-Luân
 -Một con người hoàn toàn bình thường, không có thông tin gì về gia đình hình như mồ côi cha mẹ,đang làm thêm ở đâu không rõ.Chắc đang túng thiếu-Duy lướt tay trên bàn phím máy tính.Mà sao lại được nhận vào trường học nhỉ, không địa vị xã hội sao vô đây được ?-Duy chống cằm suy nghĩ.
 -Thôi không cần quan tâm-Luân.
 -Quá dễ còn gì Khánh nhỉ?-Luân quay sang nhìn thẳng bạn đang cố gắng bật bóng vào rổ.
 -Để cái gì?-Khánh.
 -Đầu óc trên mây à.Chỉ cần cậu ra tay thì ai mà chả đổ lỗi lượt ra ý-Luân.
 -Được thôi, tớ hiểu quá rõ tính bọn con gái mà, chỉ cần..Khánh đưa tay hất tóc ra đằng sau nhếch mép cười.
 -Nhờ cả vào cậu đấy-luân.
 Một nơi khác.
 -Cậu cho người điều tra con bé đó rồi chứ?-Thành nhâm nhi tách trà hỏi Diệp.
 -Cô ta rất rất bình thường, dọa cũng đủ rồi, hồi nãy em gặp rồi thảo nào thấy là lạ hóa ra là học sinh mới.-Diệp đứng dựa vào tường mắt liếc anh chàng thủ lĩnh của mình.
 -Tôi giao việc này cho cậu hết đây.-Thành.

-Anh à sao dạo này anh không còn quan tâm đến việc này thế? Thăng Nam nói gì với anh sao?-Điệp căng mắt lên nhìn Thành.

-Không có gì chỉ vì tôi hơi mệt thôi đầu gối mỏi cũng chán.

-thể nào bạn Evil bang cũng dùng mỹ nam kế, tính sao đây ạ mất phiếu này thì chúng...

-Cậu không tự tính được à?-Thành hơi bực.

-Vâng.Nghe nói cô ta đang đi làm thêm vậy em sẽ mua chuộc cô ta vậy.Không ai có thể cưỡng lại mê lực của đồng tiền-Điệp nói lớn(nhắc đến tiền thì cả hần mắt cũng sáng lên ấy chứ).

-Cậu muốn làm gì cũng được, sao tôi không thấy con Hạnh đâu?

-Hồi này nó mượn em mấy đứa bảo đi làm chuyện đại sự, giờ không biết chui xó xỉnh nào rồi.-Mà em đi luôn đây sắp tới giờ ăn rồi.Chào anh nhé.-Điệp.Hắn đi ra rồi khép cửa lại dừng lại ở cửa..-Anh làm sao vậy chẳng nhẽ...rồi lại bước đi.

-Nam à cậu đừng ép tôi-Thành đứng khoanh tay trước ngực nhìn xuống dưới sân.

Quay lại chỗ nó.

-Trường gì mà chán thế này-Nguyên úp mặt xuống bàn thở dài không quan tâm đến lũ quỷ kia đang bàn tán cái gì.Chợt có gì đó mát mát lăn trên mặt nó giật mình ngẩng đầu lên.

-Cho cậu này-My đưa cho nó chai nước C2

-Cảm ơn.nó đón lấy rồi nhìn My thắc mắc.Cô ta xinh thật hotgirl của trường mà.

-Bộ cảm động lắm sao mà nhìn tớ ghê thế-My.

-Hừ .À cậu nói rõ cho tớ biết sao lại phải bầu phiếu gì gì đó vậy-Nguyên giả vờ như không hiểu bởi một người bình thường mới vào như nó mà ra vẻ hiểu biết thì không hay cho lắm.

-Hiện tại số phiếu để lên đứng đầu của bang tớ với HT bang là bằng nhau, từ trước thì không có chuyện học sinh mới vào, chắc cậu được học bổng hả?-My

-À...Ồ..cứ cho là vậy đi-Nguyên-Nhưng mà trường đông thế này mà bằng nhau được sao?

-Thì còn một số ít học sinh không tham gia mà ở phe trung gian, đứng đầu là anh Hảo cô nương.

-Anh..Hảo cô... nương-Nguyên há hốc mồm.

-Ngậm mồm vào có ruồi kia.hehe-My bật cười nhìn bộ mặt biến dạng của nó.

-Anh ý...nên được gọi là Hảo cô nương.-My

-Có phải anh ta tóc dài mặt cũng được được đó mặc áo đồng phục nữ nhưng lại mặc quần đùi hẻm.-Nguyên.

-Sao cậu biết?-My hơi ngạc nhiên.

-Đụng trúng đầu sưng to một cục đây này.Đã thế hắn còn dám chỉ sai đường cho tôi nữa-Nguyên âm ỉ nói.

-Cậu dễ thương lắm-My

-Tại sao lại nói vậy?-Nguyên

-Mình thấy thế mà-My

Mới chỉ mấy phút mà mình có thể nói chuyện thoải mái với cô ta thế này thật đáng phục đấy.Có tài ăn nói đấy nhỉ.Nó nhìn Tiểu My rồi hất mặt ra cửa sổ.Càng ngày càng chán.

-Cậu đi ăn cùng mình chứ?-My đột nhiên hỏi nó.

-Xuống căng-tin ăn hả?nó chợt nhớ ra tên Điệp đã lấy ví của nó-Để bà bắt được thìMà chả sao ta đã có ví của hắn phải thực hiện đúng nội quy dùng chung tiền của nhau chứ.haha

My nhìn nó khó hiểu. Trên mặt nó thể hiện đầy đủ các trạng thái. Rồi My kéo nó ra khỏi lớp sau khi nghe thấy tiếng chuông reo.

11. Chương 11

Giờ ăn có khác hàng trăm con người chui rúc vào cái căng-tin(mỗi cấp học có căngtin riêng) cũng may trời không nóng nực cho lắm không thì chết ngộp mất.

May mắn nó và My đến sớm chiếm được chỗ ngon là chỗ trung tâm và cũng vì thế 2 đứa nọ bị rọi thẳng. Ngồi cùng hotgirl khiến nó nuốt cơm cũng khổ tai ù ù vì:

-Tiểu My đó càng ngày càng đẹp nhỉ-nam sinh1

-Ước gì mình được ngồi chung-ns2

Hay mấy câu của cô gái nào khó khiến nó giật mình.

-Hoa đã có chủ đó mấy ông bộ muốn Devil bang phanh thầy hả.-ns1

-Công chúa tập đoàn Nguyễn Phú đó.-ns2

Nguyên nhìn thẳng mặt My nhưng vẫn giữ thái độ bình thường để cô bạn không thấy có điều bất thường.

-Cậu có người yêu rồi hả?

-À..uk-My hơi đỏ mặt

-Ai đây?-Nguyên.

-Trần Hoàng Nam hội trưởng hội học sinh người thừa kế tập đoàn Trần Linh.-một cô gái bước tới

Nó vô tình làm rơi cái thìa đang cầm trên tay xuống khay cơm may cả My và cô gái kia không để ý. Nó có tin được vào tai mình không đây tình địch của bà Kim hả. thú vị thật. Đúng là sự sắp xếp tốt đó ông đồ tôn công con mò kim đáy bể.hehe. Mình phải cảm ơn rồi.

-Em uống đi này-Thư(tên cô ta).

-Em tự lo được mà-My.

-Anh Nam bảo chị chăm sóc em hộ anh ấy khi anh không ở đây-Thư

-Vắt vả cho chị rồi ạ-My mỉm cười.

-Mà em không sao chứ lúc này..My giật tay Thư không cho cô nói tiếp

Nó nghe cuộc đối thoại cũng biết thêm thông tin thì ra hẳn ta phải lo chuyện công ty cho ba nên không đến trường thảo nào mình chưa được diện kiến mặt mũi hẳn ra sao. Thiếu gia của trường có khác khỏi cần đi học. Ai khổ như mình chứ-nó ngồi nghĩ mà chán.

Sau khi Thư đi khỏi My quay sang nói chuyện với nó.

-Xin lỗi về chuyện chị ý đột nhiên tới đây

-Không sao

-Lúc này trong lớp My có đề nghị kết bạn cậu nghĩ sao đồng ý chứ?-My

-à chuyện này... “quá tốt ình còn gì làm bạn với người trong cuộc dễ dàng tiếp cận.tội gì không thử mình chả mất gì”-Ok-nó cười thầm trong lòng.

-Hôm nay tớ đãi ,coi như quà làm quen-My.

-tùy cậu thôi-Nguyên.

Chợt cả căng tin đổ dồn vào phía cửa,có 3 anh chàng bước vào như bao tia ánh hào quang đều rọi sáng vào,cả đám ồn ào hơn cả cái chợ lớp nó.Hàng trăm trái tim bay vèo vèo trên không .nó chả thèm để ý dù sao nó cũng biết đấy là ai rồi, lúi húi ăn vì nó bị bỏ đói từ hôm qua (tự nó bỏ đói mình mà) còn My thì quay ra mỉm cười với 3 tên kia.

-Ôi hoàng tử của lòng em.hic-nữ sinh1

-bao đêm mình ôm giấc mộng đẹp được gặp chàng trong mơ-ns2

-ước gì mình được sánh vai cùng anh ý-ns3

Lũ con trai ở đó thì

-Hứ con gái điên hết vì 3 tên đó đó-nam sinh1

-Cậu đầu lại được với người ta khôn.Mình mất bạn gái chỉ vì họ đó-ns2

-Ông trời bắt công thật-ns3.

Khánh giơ tay vẫy My rồi cả 3 tiến đến chỗ nó và My kéo thêm ghế vào ngồi chung.Cả bọn ngạc nhiên khi thấy cô học sinh mới cũng ngồi cạnh My.

-Sao cô ấy lại ngồi ăn cùng cậu-Luân

-Học sinh mới Hồ Hạ Nguyên mới chuyển vào lớp chúng ta, tớ mới làm quen đó-My

-Chào cậu.tớ là Khánh học cùng lớp.rất vui khi được làm quen.-Khánh đưa tay ra trước mặt nó.

Nguyên vẫn tiếp tục sự nghiệp ăn của mình không để ý lời Khánh nói làm cả 3 ngạc nhiên từ trước tới giờ không phải ai cũng có hân hạnh bắt tay và nói chuyện cùng bọn chúng.Vậy mà nó.

-Này cô là heo đấy hả mải ăn người ta bắt chuyện cũng không thèm đáp.-Khánh

Nguyên ngẩng mặt nhìn thẳng vào Khánh rồi lại tiếp tục ăn.

-Cô không coi ai ra gì nhỉ-Khánh nói rồi lấy tay hất khay cơm của nó xuống sàn làm cả lũ người trong căng tin cả mấy bác bán hàng cũng ngó coi xem chuyện gì.

-Đụng tổ kiến lửa rồi cô em tưởng được Tiểu My che chở chắc.-nữ sinh nào đó nói thầm.

-Cậu bình tĩnh đi-Luân khất Khánh.

-Xin lỗi nha.Bạn tôi hơi nóng-Luân quay sang nói với nó.

Giờ thì nó mới tỉnh mộng ăn uống nhìn khay cơm dưới sàn tự nhủ ” Biết thế mình ăn nhanh nhanh giờ phí chết đi được”.Quay lại nhìn cái bản mặt của thủ phạm vừa hất thức ăn của nó.

-Không sao dù gì trong đó cũng có sạn tôi phải cảm ơn anh đó-Nguyên trả lời Luân mà mắt lườm tên Khánh.

-Chỉ khổ ấy bác làm từ sáng đến tối mà cơm bị đổ phí thế này-Nó lạnh lùng nói tiếp.

-Cậu tha lỗi cho Khánh nhá.cậu ý không cố ý đâu mà-My chen vào còn Duy thì chỉ đứng ngoài nhìn.

-Mình đâu bắt hấn xin lỗi đâu.nếu thực sự thấy có lỗi thì người đó tự cần rút lương tâm thôi.

-Cô ám chỉ ai đó hả-Khánh vênh mặt liếc nó

-Ô tôi có dám nói gì đâu, ai làm người đó tự biết.

-Thôi làm gì mà căng thẳng thế-Duy giờ mới nhảy phóc vào -Coi như bữa này tôi mời cho được chứ ?

-Hỳ.It nhất 2 anh còn có lương tâm chứ như ai kia ý thì...-nó dẫn mặt mỉm cười.

-Tôi..tôi không thèm so đo tính toán với cô-Khánh tức đỏ cả mặt.

Căng tin lại trở lại bình thường khi 5 đứa chúng nó lại ngồi xuống sau khi đã dọn xong đồng thức ăn trên sàn.

-Ồ hờ mấy con chíp hôi lại tự tập đánh kể dụ dỗ con người ta đó hả-Tiếng của Điệp phát ra sau lưng chúng.

Căng tin lại một lần nữa được coi phim miễn phí.Hôm nay trời mát ai cũng có hứng tham gia đóng kịch,tội gì không xem.

Bên cạnh Điệp ,Hạnh đang liếc từng đứa chúng nó.Theo sau có mấy thằng đàn em.

-Đằng ấy quyết định xong chưa-hạnh nhìn nó

Nguyễn ngơ ngác đưa tay chỉ vào mình -Tôi hả.?

-Bộ tôi nói với đồng giẻ này chắc-Hạnh vênh váo.

-Chúng tôi không lên tiếng thì cô cũng đừng có được nước lán tới-My

-Cô không nghe lời khuyên của chúng tôi sao?-Luân

-Cám ơn nhieu nhưng tôi coi đó là nước đổ qua tai cơ-Hạnh.

-hậu quả cô tự gánh lấy đấy đừng tưởng có Lê Đại Thành đứng sau mà vênh váo.-Khánh.

-Nhiều lời với chúng làm gì giải quyết cho nhanh còn đi.Ở đây ô nhiễm quá-Điệp

Chả nhẽ 4 đứa Evil bang này lại chịu thua 2 đứa kia sao không đứa nào nói lại chúng cả.Nó nhìn mặt chúng đứa nào cũng hầm hầm ra.” Thôi để ta cứu nguy cho vậy”.Nó nghĩ rồi đứng dậy trước mặt Điệp

-Ở đây toàn mùi của con người mà sao anh không chịu nổi bộ anh là con chuột cống chắc.

-Cô..cô..-Điệp tím mặt nhìn nó.

-Kẻ cướp tiền giữa ban ngày như anh mà cũng đòi làm người sao?-Nguyễn cố nói lớn

-Cướp tiền là sao hả Nguyễn?-My

-Thật hả, có người trắng trợn thế sao?-Khánh

Giờ thì cả bọn đứng cả lên.

12. Chương 12

Hạnh nhìn vẻ mặt lúng túng của Điệp đoán ra ngay sự việc rồi-”Kái thằng chết bầm này lại chứng nào tật nấy”-Hạnh nghĩ trong đầu.

-Này cô ăn nói cho cẩn thận nhá tôi không thêm làm cái trò đấy đâu-Điệp

-Con người ***** như anh có gì không dám làm.-Nguyễn nhếch môi cười hắc

-Không có bằng chứng đừng đổ tội vớ vẩn nha cô bạn-Hạnh.

-Tôi làm nhân chứng-Khánh

Nó ngơ ngác nhìn Khánh rồi kéo hắc tách ra một bên.

-Này một mình tôi đối phó được không cần anh ra tay-Nguyễn

-Tôi thấy hết rồi cả lúc cô lén lấy ví của hắc nữa-Khánh

-Lời tôi với anh không trùng nhau thì coi như rước họa vào thân đấy-Nguyễn

-Ví của hắc cũng đang trong túi của cô.Sao trốn được?-Khánh

-Tôi khác có cách. Anh khóa miệng vào cho tôi-Nó đe Khánh

-Hồi nãy anh ta cướp ví của tôi.-nguyên chỉ vào Điệp nói lớn, cả lũ đổ dồn mắt vào hắc.

-Đâu có ai làm chứng đâu, tôi đây đâu thiếu của mà phải đi cướp tiền của con nhóc nghèo túng như cô-Điệp

-”Thôi chết ta đang là con bé nghèo khổ được nhận học bổng vào đây còn hần con em đại gia, dám chơi trò này ư”-nó nhăn mặt nghĩ.

-Này không phải cô vừa ăn cắp vừa la làng đó chứ? Hồi nãy tôi có thừa nhận là đã gặp cô sau đó ví của tôi bay mất không thấy đâu cả-Điệp ranh mãnh chơi đòn phủ đầu nó.

Ồoo....cả đám lại quay lại chĩa giáo lại nó.

Nó bất giác quay nhìn Khánh-” Lần này thì tôi..tôi..”

-Thôi được nếu cậu đã nói thế thì chúng ta soát người vậy-Hạnh

-Nếu thấy ví của cô trên người tôi thì tôi xin chịu cô muốn gì cũng được còn nếu ví của tôi trên người cô thì cô phải gia nhập bang của tôi-Điệp cười lớn.

-Các người hơi quá rồi đấy-Khánh định động thủ nhưng bị nó cản lại

-Cũng được tôi chấp nhận-nó vừa nói vừa đi vòng quanh người Điệp.-Xin mời.

-Để cho công bằng người của tôi khám xét cô, còn ai khám xét tôi cũng duyệt-Điệp

-Luân, cậu ra khám hần đi-My nhắc Luân

-Chờ đã, phải khám cô ta trước để không làm giảm uy tín của tôi-Điệp.

” Anh quá xem thường tôi rồi đó”-Nó nghĩ .

-Anh có vẻ rất tự tin nhỉ-Nguyên.

-Tôi chỉ sắp vạch mặt một đứa trộm thôi mà-Điệp

Khánh nhìn nó vẻ lo lắng chắc chắn cái ví đó ở trên người nó còn gì không đâu lại bị thua bọn HT bang.

Hạnh bước tới trước người nó bắt đầu lục soát

-Xin cẩn thận cho tôi có máu buồn đấy-Nó nhe nhớn(nước này còn cười được).

Sau 1 phút Hạnh quay ra :-Không có.

cả 4 người kia thở phào nhẹ nhõm (biết là ai rồi gì).

-Hỳ anh thấy rồi chứ tôi không có lấy ví của anh nha, giờ thì ai vạch mặt ai đây ,ai mới là người vừa ăn cắp vừa la làng-Nguyên

Điệp đứng tim , lợm bẩy nó rồi.

Luân khám người hần thì từ trong túi rơi ra hai cái ví 1 đen 1 hồng, hần tím mặt nhìn nó đầy cảm xúc.

Nguyên tiến tới nhặt ngay cái ví của mình lên-Tôi xin-nhe nhớn hết mức.rồi thì thâm vào tai hần- Đừng đánh giá thấp tao thế chứ .

Hần không nói được câu gì đành kéo Hạnh cũng lũ đàn em cuốn gói ra khỏi căng tin.

Kết thúc màn chiếu hài kịch ở đây mọi người cũng dần rời khỏi căngtin.

-Làm sao cô..-Khánh hỏi nó

-Lúc cô ấy đi vòng qua người Điệp đó không ai thấy hả-Duy

-Anh nhanh mắt đó chứ-Nguyên

-Hết giờ rồi mệt thật về lớp đi-My

-Vậy là cô không vào HT bang nữa-Khánh

-Tôi không vô đấy cũng không có nghĩa là tôi sẽ gia nhập Evil bang của các anh-Nguyên

Cả bọn tới lớp học, cả buổi chiều hôm đó nó chỉ ngồi ngủ không mang cặp sách mà chỉ lên để nhận lớp thôi.

Một ngày trôi qua quá dài đối với nó, ra nhà để xe nó cạp con xe tàn tạ của mình rồi trở về nhà. Không còn ai làm phiền nó nữa, nó chỉ muốn vục đầu vào cái gối thân yêu ở nhà

13. Chương 13

Một ngày mới lại bắt đầu. Nó vươn vai thức dậy có lẽ hơi sớm vào làm vệ sinh cá nhân xong nó tự thưởng mình cái bánh mì kẹp và phải nói ngon đến mức nó phát sắc.

Chuẩn bị đi học đầu đầy thì nó nghe thấy tiếng chuông cửa reo. Nguyên tự nhủ ai mà bấm chuông vào sáng sớm thế này chắc thằng Tuấn con hàng xóm bên cạnh lúc nào cũng phá đám nó mà.

-Này ku con dám bấm chuông nhà ta hả. Nguyên sững người khi đứng trước mặt nó lại là My.

-Sáng sớm đã có khí thế cãi nhau hả? -My cười nhìn nó.

-Sao cậu biết tớ ở đây. À -Nó tự mình trả lời luôn.

-Tớ tới rủ cậu đi học -My

-Theo tớ biết nhà cậu cách đây hơi bị xa mà sao tới đây được lại còn cái xe đạp này nữa là sao? -Nguyên.

-Tớ đạp xe tới đây đó phục không. hehe -My vỗ ngực tự đắc chí cười

-Tiểu thư như cậu không ngồi xe hơi cho sướng sao lại bày trò tự dày mình thế này -Nguyên

-Tớ thích thế ngồi xe nhiều cũng chán. Đi thôi -My thúc nó.

-Đợi tớ lấy cặp đã. Nó phóng ừ vào nhà lấy cái cặp khóa cửa lại rồi leo lên xe phóng tới chỗ My.

Mình không hề thấy ánh mắt kèn kiệu nào từ cô ta, hiền lành, quan tâm bạn bè, một con người ấm áp khiến con người ta phải nín thở -Nó nghĩ đến những gì mà mình cảm thấy từ My.

Tới trường rồi.

-Ôi tiểu thư nhà ta hôm nay vác xe cà tàng đi học hả? Bộ xe nhà cô bị vô trại thuần dưỡng hay sao? -Hạnh chạnh chọc khi nhìn thấy 2 đứa nó dắt xe vào bãi.

-Hừ ta đây không thèm chấp loại hèn hạ như cô -My cũng chẳng vừa (mất đi bộ mặt của cô gái hiền lành dễ thương rồi sao ?)

Hạnh giơ tay lên định tát My thì nó chạy tới đỡ kết quả nó lãnh ngay một phát BỐP trên mặt.

-Lại là cô à. Tốt nhất cô không nên tham dự vào chuyện của bọn tôi. Không biết cô sẽ lãnh được gì đâu -hạnh nhìn nó chằm chằm.

-Sáng sớm giữ hòa khí thì hơn -Nó ngập ngừng rồi kéo My đi

-Cậu không sao chứ có vẻ cái tát đó hơi mạnh, có chịu nổi không xuống phòng y tế nhá? -My lo lắng hỏi nó
Cũng phải trong mắt mọi người bây giờ nó đâu có mạnh chỉ là một cô gái chân yếu tay mềm. Nhưng

-Tớ không sao nhẹ thôi mà vào lớp đi khỏi trễ. -Nó thôi thúc My

Nguyên ngồi một mình bàn cuối cùng dãy trong nơi thuận lợi để nhìn thẳng xuống sân trung tâm khu ptth, hai bàn trên là

Khánh-Duy.

My-Luân.

Nguyên và My vào lớp cả 3 anh chàng kia đều quay ra nhìn phớt lờ những ánh mắt tình tứ của mấy cô nàng trong lớp, điều này cũng khiến cho Nguyên bị ganh ghét mới vào đã được ngồi gần như là cạnh mấy anh hotboy đã thế lại được coi như bạn bè thế kia.

Nó chả thèm đáp lại cái vẫy tay của bọn chúng tới thẳng chỗ.cả đêm qua nó còn trằn trọc làm sao để điều tra ra việc lớn đây tuy rằng nó học chung cùng đàn em thân thiết của Hoàng Nam hay đã gần như thành bạn thân trong mắt của Tiểu My kiêm người yêu anh ta thì vẫn còn nhiều điều phải suy nghĩ.Đã thế nó đâu biết mặt anh ta đâu mà nói chi đến kế hoạch nó đang vạch sẵn trong đầu.

-Nguyên này 2 tuần nữa thi đầu năm đó cậu biết chưa-Nguyên đang đắm chiêu suy nghĩ thì My quay phắt xuống đập tay lên vai nó.

-Thì..mà thi gì?-Nguyên ngơ ngác hỏi.

-Thì đầu năm kiểm tra chất lượng và cũng để hướng học tập cho học sinh ý mà-My giải thích

-Tại cô nhập học muộn 5 tuần sau lễ khai giảng rồi nên có vẻ bất ngờ đó-Khánh

-Cậu có cần tui tui ôn kiến thức cho không, toàn bậc kì tài luôn đứng đầu bảng đó-Luân

-Có điều...thực ra Nguyên kém chúng ta 1 tuổi đó.Học vượt lớp -Duy xoay xoay máy tính trên tay.

-Cái gìiiiiiiiiii ? cả lũ hét lớn làm cả lớp quay lại nhìn chúng như vật thể lạ.Và cũng biết thêm được thông tin trong lớp có một đứa kém tuổi

-Có gì đáng ngạc nhiên sao ?

-Cô kém tuổi chúng tôi thật ư ? chúng không tin nổi vào tai mình nữa trừ Duy

Trường này từ trước không nhận thêm học sinh và không có trường hợp học sinh vượt lớp huống hồ là Nguyên chỉ học qua thầy dạy ở nhà

-Mà anh tài vậy điều tra tôi được tận đây cơ à ? -Nguyên với lên hỏi Duy

-Gọi bằng anh xưng em.-Một lũ đồng thanh.

Nó ngơ ngác nhìn vẻ mặt của mấy chục đứa đang chĩa thẳng vào nó mà đến phì cười.

-Bộ óc thông minh cộng thêm vũ khí tiềm tàng -Duy tự đắc lại xoay cái laptop.

-Phục anh đó tôi đã..

-Đã bảo gọi bằng anh xưng em-cả lớp lại cùng lòng đồng thanh hơn nữa

-Bộ chuyện này quan trọng lắm sao?-Nó nhìn cả lớp

-Động chạm danh dự, bị một cô nhóc kém tuổi lên ngồi cùng lớp-Duy lắc đầu nhìn lũ bạn.

Chắc chắn rồi vừa có lời bái phục vừa có lời ganh ghét nó mà.

-Tôi bị mất kiến thức trong mấy tuần qua rồi ai có thể ôn giúp tôi hém?-nguyên chấp tay cầu xin 4 người kia.

-Tuần này tôi bận-Khánh

-Tôi cũng thế-Duy

-Hay Luân cậu giúp Nguyên đi-My bật tay.

-Ok.duyet. Nói trước tôi không có nhẹ tay đâu.-Luân đập vai nó.

Reng...Reng...Reng

-Cô vào lớp rồi kìa-My

Suốt buổi học nó cứ có cảm giác như ai đó cứ liếc xéo mình thỉnh thoảng nó nhìn một lượt cả lớp mà không phát hiện ra ai.và nó cũng để ý là hôm nay Hạnh không vào lớp.

Ra giờ nghỉ trưa nó từ chối đi ăn cùng My vì nó muốn một mình đi lòng vòng quanh trường xem sao. Hôm qua tới nó gặp đủ mọi chuyện chưa có dịp thăm quan. Cái ngôi trường này bề ngoài qua ư hoàn hảo trong mắt mọi người nhưng học sinh đúng là có vấn đề. Một người chưa từng bước chân vào học đường như nó cũng nhận thấy ngôi trường này có gì đó rất kì quặc.

Sau khi vào đây nó mới thấy một cơ hội tốt cho nó rèn luyện từ lúc ông đón nó về không còn biết gì khác là học tập mọi thứ như các cô tiểu thư khác, hay sau những buổi theo ông tập trong võ đường đến một ngày nó cứu Nam ra khỏi nguy hiểm nghiêm nhiên lại làm thủ lĩnh của Devil bang mọi thứ thật qua may mắn đối với nó sau cái qua khứ 10 năm bị dằn vặt.

Nguyên cứ đi cứ đi đến lúc dừng lại thì thấy một cánh cửa mạng nhện vướng trên đường sắt. Vặn nắm cửa nó bước vào trong thật đối ngạc nhiên trước mắt nó một kho tàng sách (đối với nó sách là vật báu có thể hơn cả tiền).

-Bên ngoài thì mạng nhện đầy mà sao bên trong lại sạch sẽ thế này. Nguyên tự độc thoại.

-mà lại sao chả có ai thế này bao nhiêu là sách bộ học sinh trường này bỏ quên thư viện sao?-bao nhiêu dấu hỏi chấm bay lững lơ trên đầu nó.

Nguyên bước tới khu sách về Khoa học tự chọn lấy một quyển nó lách khỏi mấy chồng giá sách đi tới một cái bàn gần đó thì

Màn ngã đập đầu gối thứ hai của nó lần này nó biết mình vừa vấp vào chân ai đó. Nguyên quay hướng lại thì thấy một anh chàng đang dựa vào tường đánh một giấc.

-Bộ sách dẫn dắt con người vào cõi ngủ-nó tự cười chính mình khi phát biểu câu đó.

Xem nào một gương mặt hoàn hảo đó cũng tầm như mấy thằng cha ngồi trên mình (hắt xì)

Người kia chợt mình tỉnh dậy.

-Tôi xin lỗi đã đánh thức anh-Nguyên

Anh ta ngược lên nhìn nó chợt vùng dậy ôm chầm lấy nó

-Kim-anh ta gọi tên ai đó

-Xin lỗi anh bỏ tay ra người tôi được chứ-nguyên gạt tay anh ta ra.

Hắn nhìn nó không rời mắt. đơ 3s

-Xin lỗi tại cô giống một người tôi quen-Tên kia nói giọng hối lỗi

-Không sao chỉ là hiểu lầm. Mà sao anh lại ngủ ở đây. Thư viện gì mà chán ngắt thế này.?-Nguyên hỏi hắn.

-Nó bị bỏ quên lâu rồi trường này không ai vào đây đâu

-Hoang phí cả mộ kho báu thế này-nó chặc lưỡi

-Cô thích sách khoa học sao.hắn nhìn cuốn sách trên tay nó.

-Đây điều thú vị.-Nó mỉm cười.

-Mà anh nói tôi giống ai cơ?-tính tò mò của nó trỗi dậy

-Một người mà tôi vô cùng yêu mến nhưng cô ấy đã đi xa rồi.

Nó nghiêng đầu dường như thông cảm với hắn.

-Tôi mượn quyển này được chứ ?-Nguyên

-Cứ lấy đi dù sao ở đây không có ai quản lý đâu.

-Tôi tưởng anh là quản lý chứ lại còn ngủ ở đây nữa ?

-Tôi là....là học sinh ở đây-hắn ngập ngừng như không muốn nó biết mình là ai.

-Anh tốt thật đó .Vậy tôi đi đây. bye anh.Nói rồi Nguyên quay gót ra khỏi thư viện.

-Trong mắt cô tôi là người tốt sao?-hắn nhìn theo bóng nó nghĩ thầm.

14. Chương 14

Nguyên trở lại lớp, hỏi thì không ai biết 4 người kia đâu-” Sao mình phải quan tâm mình đâu coi họ là bạn ” rồi nó rút cái ipod ra nghe nhạc kệ sự đời thôi.

Ngán ngẩm trong giờ văn của bà cô Thanh, học thêm vào thì có lẽ nó thành động vật nhai lại mất, nó rút quyển sách vừa mượn được ra coi làm lơ đi mấy lần tia chiếu từ bà cô rọi nó.

Cuối cùng cái chuông thân yêu cũng reo, nó lấy hết sức lực còn lại vác cặp đi ra khỏi lớp, tiến tới nhà để xe.

-Aaaaaaaaaaaaaa....nó hét lớn (bỏ qua cái hổ thẹn thường tình) khi thấy cả hai lớp xe của nó bị dính đầy đinh, nó đứng rủa-” ...thằng nào chơi trò này”

-Làm gì mà hét to thế hả cô em bé nhỏ-Điệp từ đâu đi tới trên người nó

-Đâu có gì tôi chỉ rủa đứa nào làm hư xe tôi bin u đầu ý mà-Nguyên có ý nghi ngờ Điệp tự nhiên hắn lại xuất hiện tại đây.

Chợt Hạnh từ đâu bay tới phanh không kịp xô phải người Điệp khiến hắn tông thẳng vào cột chống nhà xe sừng lên một cục u tím bầm.

-Ô hô anh không cần phải quá xúc động khi tôi rủa cái thằng chết bầm chết dẫm đó đâu.-Nó đánh mặt tinh quái nhìn hắn.

-Tôi đây không thèm chơi cái trò bắn tuổi đó-Điệp lấp bắp

-Her tôi có ám chỉ ai đâu hay là có người bị nói trúng tim đen.

-Tao không thèm chấp đồ con nít-Điệp vênh mặt

-Đổi xưng hô nhanh vậy, có gì bức xúc sao?

-Cô đâu có bằng chứng mà nói anh ta làm hỏng xe cô-Hạnh lên tiếng

-Cả cô cũng nhận ra hả, từ nãy tới giờ tôi đâu nói anh ta làm hỏng xe tôi đâu.-Nguyên-Đây là hai người lời khai không hợp đó nha.

-Cô...cô...-Điệp lấp bắp.

-Tôi làm sao, một kẻ ***** như anh đòi lên mặt dạy đời tôi sao-Nguyên lườm hắn đầy khinh bỉ

Hạnh bước tới định giơ tay đánh nó thì bị nó lấy tay mình chặn lại bốp chạt tay khiến mặt cô ta nhăn nhó

-Đừng tưởng mình là nhất , các người sớm muộn cũng gặp quả báo thôi, chuyện này tôi cho qua đừng cố gắng gây phiền phức cho tôi-Nguyên nói lạnh băng khiến 2 đứa chúng buốt người.Rồi nó cấp xe đi thẳng.

-Cô ta không đơn giản chút nào cả-Hạnh vừa nói vừa xoa cái tay đau của mình.

-Phải nhờ anh Thành ra tay thôi-Điệp

-Cho nó chầu trời sớm đi, không có nó bọn Evil bang cũng không lần tới ta được-Điệp

-Cũng tại mi không đâu chọc thủng lốp xe nó làm gì-Hạnh quay sang tung cước đập thẳng cho Điệp mặt chướng may là hắn to khỏe không thì bay vô định hướng rồi

ra chỗ nó thôi

-cái xe cà tàn này đúng là đồ rẻ tiền mới bị chọc thủng này mà đã hỏng

Nguyên tự độc thoại

-Chắc giờ bọn chúng sẽ hành động,làm sao giờ đúng là tại cái mồm mà hại cái thân.

-Chọn bên nào đây, cũng tại ông hết không đầu đồng ý với bác làm gì đầy dọa thân cháu gái thế này.

Chợt có tiếng còi xe máy buýt đằng sau theo phản xạ nó quay đầu lại, người kia xuống xe bỏ mũ bảo hiểm ra.A ha là anh chàng nó gặp ở thư viện.

-Xe cô sao vậy?-Anh ta nhìn nó hỏi

-Đến giờ vào trại dưỡng lão-Nguyên

-Có cần quá giang không?

-Cảm ơn nhưng tôi biết vứt nó ở đâu-Nói rồi Nguyên chỉ vào chiếc xe của mình

-Đợi chút -Hắn quay ra gọi điện cho ai đó

-Cô lên xe đi, tôi cho người đến lấy xe vào viện cho cô rồi.

-Khỏi cần anh bảo người kia muốn làm gì với nó thì tùy -Rồi nó leo lên xe cùng anh ta phóng đi

-Cô không thắc mắc gì sao?-hắn bắt chuyện với nó

-Có gì phải thế?-Nguyên

-Không sợ tôi làm gì cô sao?

-Để xem anh làm được gì tôi-Nguyên mỉm cười với hắn

-Mà này anh giúp tôi có phải thấy tôi giống người bạn cũ của anh không hả?-Nguyên tò mò

-Không hề thấy cô thú vị nên tôi muốn tìm hiểu xem sao thôi-hắn cười(ít ai thấy được hắn cười lắm).

-Để anh thất vọng rồi tôi có rất nhiều vấn đề đấy-Nguyên

-làm bạn cũng khó sao

-Vậy thì còn được-Nó

-Nhà cô ở đường nào vậy? Tôi đi 2 vòng rồi đấy

Nguyên bật cười không biết đường mà hắn vẫn đi

-Cuối ngã kia là tới rồi .

Nhà nó đây.

-Cảm ơn, thế anh không muốn cho tôi biết tên sao?

-Đến lúc cô khác tự biết-Nói rồi hắn phóng nhanh không kịp cho nó nói câu nào.

-Ai vậy? -Một tiếng nói phát ra sau lưng nó

Là Tùng đứng ngoài cửa chờ nó từ nãy.Vội hỏi khi thấy những gì trước mắt

-Một người em không biết-Nguyên-Sao anh ở đây?

-Tối đưa thực phẩm 2 ngày này cho em (cứ sau 2 ngày ông nó lại cho người mang đồ ăn tối cho nó) với lại nhờ em ký giấy nhận hàng xuất kho.

-Anh ký cũng được mà đâu quan trọng gì-Nguyên vừa nói vừa mở khóa cửa.

-Mà xe đạp đâu mà đi cùng hắn về?-Tùng

-Vô trại thăm niên-Nói tới đây nó lại tức sôi máu.

-Anh hiểu rồi.Vậy tối nay tới bar không thê?-Tùng

-Em mệt lắm tha cho em đi -Nguyên

-Ai bắt em làm phục vụ đâu, yên tâm ông em vừa cho thêm mấy thằng sang rồi giờ thì đủ bộ ,khỏi lo-Tùng

-Em còn phải học mà-Nó giơ cái cặp sách lên trước mặt anh

-Yên ổn cả chứ, với tính của em chắc gây chuyện đại họa hả-Tùng trêu nó

-Phải nói kinh thiên động địa ỷ.Giờ em muốn nghỉ luôn thôi.làm chân phục vụ chịu lương trong bar cũng tốt

-Em nghĩ anh cho em làm vậy hả?-Tùng cốc đầu nó

-Vui mà chứ đâu làm chủ thì cứ bước vào là mấy chục thằng gác cửa làm em thót tim-Nguyên tự an ủi mình

-Buồn nhỉ?-Tùng

-Gì mà buồn, anh là phó quản lý đó cứ tự lực mà làm.hehe-Nguyên

Nó lục lọi đồ trong túi Tùng mang tới.

-Ông quan tâm em vậy nhỉ-

-Em xin càng thế này thì làm sao em tự lập được cơ chứ.-Nguyên phó tay với ông lun

-thì ông sợ mất em mà-Tùng khuyên nó

-Em biết mà.-Nguyên

-Kí đi để anh còn đi ra quán-Tùng chìa bản xuất kho cho nó

Xoak xoak. Xong

-Tối nay tha cho em khỏi đến nhưng mà lâu quá không tới cũng không tốt đâu.Thế nhá.Anh đi đây-Tùng ra khỏi nhà nó.

Tùng vẫn vậy con nuôi của sư phụ nó , luôn quan tâm nó, từ lúc ông đón nó về chỉ có Tùng làm bạn với nó,một người bạn lớn hơn nó 5t.Nó luôn biết ơn ông đã cho nó kết bạn với anh.Giờ nó làm chủ bar M.O.M nhưng chủ yếu là do anh Tùng đứng ra giải quyết cho nó.

Sau khi ăn xong, nó vệ sinh cá nhân,ngồi vào bàn giải quyết đồng bài tập rồi đánh giấc.Chỉ khi trên chiếc giường thân yêu nó mới có thể thư giãn ,quên hết mọi thứ biến động bên ngoài.

15. Chương 15

Cái không khí gì thế này một ngày âm u, có vẻ không mấy tốt lành khi nó xem dự báo thời tiết lúc sáng.Nó uể oải vác bộ đèn trường, đứng là khung cảnh cũng ảnh hưởng tới tâm trạng con người.

-Hãy you, nghe nói hôm qua có người bị thằng Điệp phá xe , vui thật đấy-My chạy tới khi thấy nó yên vị trên ghế.

-Và người đó không ai khác là ta đây-nguyên chỉ tay vào mình mặt đỏ ửng nói.

-Sorry.Tớ không biết là cậu-My cười tỏ vẻ hối lỗi.

-Không sao-Nguyên.

-Thế hôm nay đi gì tới vậy-My

-Xe căng hải-Nguyên gục hẳn xuống bàn,- ” Ngày gì không biết mệt mỏi thật”

-Vừa mới tới mà đã lăn ra ngủ sao ?-Luân cùng 2 người kia đi vào

-Cô ta là heo nên mới thế-Khánh

-Ngủ hết phần người khác hả?-Duy

-Cầu trời cho 3 anh hôm nay gặp xui xẻo-Nó vẫn nằm mà mắt liếc 3 người kia.

-Cô không cần giận cá chém thớt đâu-Khánh

-Tôi đâu giận, nhìn mấy ánh mắt đáng sợ của mỹ nữ kia thà tôi chuồn lẹ-Nguyên chỉ mấy chị gái đang lăm le nó kìa.

-Này mấy anh sáng sớm đói quá sao hay bị tiêu chảy cấp mà tính gây chuyện với tôi thế?-Nguyên

-Cô là đàn em thì phải chịu thôi-Khánh

-Chưa chắc cái đầu của tôi thấp bé-Nó vênh mặt đắc chí cười

-là do ở lớp dưới bị cho là kẻ lập dị nên cô bon chen lên đây hả?-Khánh cãi lại.

-Đuối lý hả anh trai nói cho anh hay tôi đâu có đi học từ bé, tôi nhảy cóc lên đây ám anh đó-Nguyên làm cả bọn sững sờ.

Nó bụm miệng lại,thôi chết lại ăn nói linh tinh rồi đã đóng giả nghèo giả khổ lại thêm cái câu này nữa.

Cũng may My giải thoát nó

-Cậu hài thật đấy-My

-À ..ờ tớ thích đùa mà-Nguyên-” Phù suýt chết”

-Sao không thấy bà Hạnh với thằng Điệp *** kia đâu-Nguyên kéo My hỏi

-Tớ không quan tâm-My nói câu lạnh phắt rồi quay lên

Nhiều lúc cũng giống nhau thôi.

Xong 3 tiết rồi nó thở phào nhẹ nhõm, mình rửa 3 thằng cha kia thành ra mình gặp xui,đang say giấc nồng thì bị ông giáo gọi,loay hoay mãi mới giải được bài toán không thì bị cười thối mũi.

-Mời em Hồ hạ Nguyên lớp 11B3 lên phòng hiệu trưởng ngay lập tức -tiếng loa trường thông báo

-Mình làm gì sai sao mà phải lên đó-Nguyên nghĩ bụng

-Cậu lên luôn hả ăn đã rồi đi-My

-Ngay và luôn-Nguyên chỉ tay về hướng khu nhà hiệu bộ

-Xong thì xuống căngtin nha bọn tớ đợi-My

-Không dám đâu, tớ sợ bị trừ lăm-nó phả thẳng vào lưng Khánh may hắn không thấy vẻ mặt của nó.

Tại phòng hiệu trưởng.

-Chú gọi cháu làm gì ạ?-Nguyên đã nhìn thấy ông chú Vương

-Có chuyện mới gọi.Mà ta đã bảo gọi bằng thầy rồi mà-ông Vương trách nó

-Dạ thưa thầy, bắt em vác xác lên đây để làm gì ạ?-Nguyên nhấn mạnh

-Nè-ông Vương nói rồi ném cho nó hai dây chìa khóa

-Cái gì đây ạ?-Nguyên

-Một là xe máy, 1 là xe hơi, em chọn đi-Ông Vương giải thích

-Lại là ông, thông tin nhanh thật đấy-Nó lắc đầu

-Em không lấy đâu thầy đưa trả lại ông dùm em-Nguyên vội đưa cho thầy Vương

-Không thiệt hả?

-Thầy nghĩ em cố gắng tạo cái vỏ bọc này rồi để vỡ tan tành khi em cưới một trong 2 con xe này tới trường hả?-Nguyên

-Thôi được, em có thể đi.-Ông Vương

Nó quay gót thì ông thầy như sực nhớ điều gì đó

-Tối nay em tới bar được không?-Ông Vương

-Để làm gì ạ?-Nguyên tò mò lại nhờ cái gì đây

-Thầy có mời mấy anh bạn cùng khối đi giải khuây ý mà, nhờ em giúp-Ông Vương năn nỉ nó

-hạng VIP chứ gì-Nó trề môi

-Chỉ có cháu là hiểu ta thôi-Ông Vương định ôm chầm lấy nó thì bị chân nó cản lại

-Tình cảm nhĩ-Nguyên-Cháu đi ăn đây, sắp chết lăn ra đây rồi.

Tự nhiên đi gần tới căngtin nơi mà nó chỉ muốn chạy ủa vào lúc này thì có mấy cô gái đâm sầm vào nó,giờ nó đang phui bụi đứng dậy quát thẳng mặt:

-Mất để nhà hả, có tin tôi móc mắt cô ra soi đường không-Nguyên nói làm cô gái kia bủn rủn cả chân

-Xin..xin lỗi tại tôi..đang

-làm sao hả-Nguyên bực cả người nhìn theo hướng cô ta chỉ

-Tha cho cô đó đang đói sắp chết đi được-Nguyên hạ hỏa.Nó lại bước tiếp tới căng tin

Làm cái quái gì mà đông đúc với lại ồn ào thế này người người chen lấn như muốn chứng kiến gì đó.Cố gắng lắm nó mới tìm được chỗ không ai chen đẩy (cạnh thùng rác).

-Ha trận chiến sinh tử giữa 4 trụ Evil bang và một đông hỗn độn của Hận Thiên bang đáng xem đây-Nó lại ra tay bình luận rồi(có vẻ nghề này phù hợp với nó)

Bốn người trợ thủ đắc lực của Hoàng Nam sao lại đánh nhau với bọn Điệp Hạnh thế kia.Đang thắc mắc thì nó nhận được ngay câu trả lời từ mấy đứa đứng đấy không xa-Người của Ht bang vừa cho đàn em lên đập gãy tay chân của mấy người evil bang mới xuất viện.

-Hê vừa xuất đã nhập ngay rồi thú vị thật.

Giờ thì quay sang trận đấu thôi, chắc sau trận này phải tu sửa căng tin dài dài.

Tránh rồi né,mỗi đứa một góc đánh trả lại người của ht bang(bọn này chơi gậy).

Binh..BỐP

Khánh tung người ra sau đập đổ mấy thằng đang vây lấy Tiểu My

-Có tinh thần tương trợ nhau-Nó vỗ tay

-Nhìn thư sinh vậy mà đánh giỏi ghê, chắc toàn đai đen karate nhĩ-Nó tự nhủ khi nhìn Duy và Luân đang đập bọn kia.

Hai tiểu tướng không ra tay sao.Lại chơi trò làm đuổi súc địch rồi mới nhảy bổ vào chiếm lĩnh-Nguyên thấy Hạnh và Điệp đứng khoanh tay theo dõi.

Cuối cùng thì 4 người kia không dao không kiếm không gậy nốt bị vây trong vòng tròn giữa trung tâm.

-Làm sao mà thoát ra đây 4 chú chim gãy cánh đang bị sấm soi bởi lũ chó sói hung dữ-Nguyên nhếch mép cười.

-Có nên phi thân không ta-Nó vuột cảm suy nghĩ(nó ác độc vậy sao)

-Thuyền tới đầu cầu ắt sẽ thắng

-Chờ 5s nữa thôi.

16. Chương 16

1..2..3..4..5

-Dừng cả lại cho tao-Giọng nói phát ra từ sau đám đông chen vào từng bước đi của hần mọi người đều rạp hết ra thành đường.

Cả lũ HT bang reo hò ầm ĩ-Thủ lĩnh của chúng đã tới, sau khi bọn chúng nhìn thấy hần thì cái tin Thành và Hoàng Nam đều biến mất đã là quá khứ rồi.Nhưng HT bang kia còn thủ lĩnh Evil bang đâu chẳng nhẽ sợ cái oai danh của Lê Đại Thành sao.

-Đại ca-cả bọn đang vây quanh 4 người kia đều quay ra cúi đầu chào hần.

Nguyên cố gắng nhìn rõ mặt tên mà bọn kia vừa kính cẩn nghiêng mình chào thì nó không tin vào mắt mình nữa cái tên ở thư viện đây mà sao lại là thủ lĩnh HT bang được chứ, cái tên nổi tiếng với những trò độc ác ngang tàng mà lại có lúc giúp đỡ mình vậy sao, nhìn hần bây giờ kinh khủng thật khác hần với vẻ mặt lúc nó mới gặp.Chính nó cũng bất ngờ, chẳng nhẽ những gì hần làm chỉ để tiếp cận lấy lòng nó sao vì sự nghiệp đánh đổ Evil bang sao.Nó bị hần túng gáy ngay từ đầu.

-Chuyện gì vậy cả một lũ xông vào đánh nhau thế này-Thành lạnh lùng hỏi.

-Là người của anh gây chuyện trước-Khánh tiến tới đối mặt với Thành

-Theo trí nhớ của tôi thì cậu em đâu đủ tư cách lên tiếng với tôi.-Thành-Thủ lĩnh của các người đâu sao không ra đây trốn rồi sao ?

-Anh ấy có việc không tới trường-My lên tiếng

-À cô người yêu bé bỏng của Hoàng Nam đây mà-Nói rồi Thành đưa tay vuốt má Tiểu My thì Luân chạy tới đẩy hần ta ra.

-Tôn trọng lẫn nhau đi.Người của anh có lỗi trước chỉ cần đứng ra chịu tội thôi-Luân

-Nếu không thì sao?-Thành nhếch mép cười

-Chúng tôi phải làm rõ chuyện này không thì nhảy vô các người động tới Evil bang ,4 chúng tôi có trách nhiệm giữ gìn quy củ ở đây.-Khánh chen vào

-4 con tép các người thì đâu lại được ta sao.chỉ cần búng tay là xong-Thành

-Đừng coi thường nhau thế anh Nam không ở đây chúng tôi có quyền quyết định các người vượt quá giới hạn rồi-Khánh tức giận hét to.

Thành lao tới định đâm thẳng vào mặt Khánh thì nó đã nhanh chân chạy tới đẩy Khánh ra và linh tron cú đâm của Thành vào mặt, tất tạt mọi người đổ dồn ánh mắt vào nó, 4 người kia sững sờ trước hành động của nó, cú đâm của hần quá mạnh nó cố gắng lắm mới đứng trụ được (không nên đánh giá thấp đối thủ).Máu chảy ra từ khóe miệng nó.Dần dần lấy lại tư thế nó lên tiếng

-Có cần phải nóng tính như vậy không ?-Nguyên nhìn Thành hỏi

-Sao cô lại..-Thành ngập ngừng hần đâu có ngờ nó lại chạy tới giúp Khánh cơ chứ

-Đám chặn cú đâm thần tốc của Đại ca hã cô to gan thật đấy.-Diệp

-Chuyện này không liên quan tới cô tránh ra đi-Hạnh

-Cả hai im đi-Thành quát hai đứa khiến chúng bất ngờ từ trước tới giờ hần không bao giờ có hành động như vậy bảo vệ nó ư.Đến cả những người chứng kiến hay những người từng biết danh tiếng của Thành cũng không ngờ.

-Cô có sao không-Thành chỉ tay vào vết máu chưa đông trên miệng nó.

-Tôi biết chuyện này là người của anh động thủ trước nên biết điều thì hay hơn-Nguyên mím chặt môi lại xoa xoa má

-Thôi được-Thành ra hiệu cho Hạnh và Điệp đến trước mặt 4 người kia.

-Xin lỗi đi-Thành nói mà tim chúng sắp vỡ ra rồi

-Nhưng..bạn em..

-Nhanh lên.

Cả 4 người kia một phen ngạc nhiên tại sao Thành lại nghe theo lời nó chắc không hẳn hối lỗi vì cú đâm kia chứ.Đại Thành hôm nay không giống như trước hẳn động lòng trước nó sao.Chẳng ai giải thích nổi.

Còn Khánh nhìn nó nhăn nhó vì khi nãy lãnh hộ hẳn cú đánh của Thành mà xót xa.-"Cô ta đúng là đồ ngốc mà"

-Anh nếu làm vậy coi như chúng ta thua bạn nó, anh không nghĩ tới khu vực phía Nam bao nhiêu lâu chúng ta muốn có sao?-Điệp uất ức trước lời nói của Thành

-Này Nguyên nhân tiện tại đây cô quyết định luôn đi cô đứng về phía bên nào?-Hạnh

Cả căng tin xì xào có đầy đủ những tiếng khuyên nó ủng hộ evil bang hay sang Ht bang là tốt nhất. Đầu óc nó quay cuồng sao lại là lúc này.

1 bên thế này 1 bên lại thế kia làm sao nó thoát đây

-Làm cái gì mà ồn ào thế? Giờ ăn chứ có phải giờ đấu khẩu đâu mà-Cái giọng vịt đực đó chỉ một mình 1 người có

Hảo cô nương bước đi duyên dáng vào trong , nó nảy ra ý nghĩ -"Cứu tinh đây của ta"rồi chạy tới cạnh anh chàng nam nữ lẫn lộn này

-Tôi quyết định vào bang của Hảo cô nương đang ở.-Nguyên cố nói thật rõ còn Hảo cô nương chả hiểu gì

-Hả???????? mọi người lại lần nữa nhìn nó như vật thể lạ.

-Bộ không được sao?nó nhìn vẻ mặt của mọi người mà thấy lạ

-Nguyên à Hảo cô nương của chúng ta đứng đầu phe trung lập-My kéo tay nó

-Thì sao vậy tớ quyết định ở phe trung lập-Nó tươi cười

-Không dễ vậy đâu-Luân

-Muốn vào phe trung lập cô phải đánh bại điểm số của tất cả người đứng đầu 2 bang trong trường-Duy giờ mới thấy ra mặt.

-Cũng hay đấy-Nguyên búng tay

-Đừng tưởng dễ dàng nhìn chúng suốt ngày choảng nhau cúp tiết thế này đều là cao thủ học tập đó-Thành giảm bớt sự lạnh lùng chết người của mình.

-Bộ anh không thi sao?-nguyên ngơ ngác hỏi nó

-Đầu cô chứa óc heo hả anh ấy học lớp trên chỉ có 6 người bạn ta thi thôi-Hạnh

-Ok nếu cô muốn vào phe của tôi thì đánh bại họ đi lần thi khảo sát lần này luôn nhá chỉ còn 3 ngày nữa thôi.Muốn thi thế nào cũng được và tôi cầu mong cô đừng thắng là được vì ta muốn ta là số 1-hảo cô nương tự nâng ỳnh

-Bộ anh ta học đỉnh lắm hả?-Nó thì thầm với My

-Tất nhiên thần đồng khu vực đó không nghe danh Ngô Minh Hải hả?-My

-Dạ em có tai như diếc.Ồ hẳn ta là anh trai Duy hả-Nguyên

-Tôi luôn xấu hổ vì anh ta-Duy quay mặt đi

-Trái ngược tính nhau nhỉ-Nguyên nhận xét

Mọi người cũng dần tách ra hết chuyện để xem rồi còn gì.

-Ấy tỳ quên tôi mất mấy buổi lên lớp ai có lòng ôn giùm tôi-Nó năn nỉ

-Không có sự trợ giúp từ khi cô bắt đầu-Hải bốt cái giọng vịt đực của mình trở nên nghiêm túc hơn.

-Vậy tôi bị thiệt.

-Cố mà chấp nhận hậu quả khi bị thua dần đi là vừa -Hạnh

-Bọn tôi không nể nang đâu-Khánh

-Có cố gắng thế nào thì cô cũng chỉ là đàn em thôi-Điệp

-Đừng đánh giá tôi quá thấp.-NGuyên

-Cô gắng nhé tớ không được giúp cậu-My

Nó ngượng cười , cuối cùng thì ai cũng ra khỏi căng tin luyện lưu làm gì

-Cô không sao chứ?-Khánh kéo nó(cả ngày nó toàn bị kéo với giật)

-Bộ là anh thì anh không đau chứ, cú đâm của hổ đó , đúng là thứ thiệt-Nguyên gật đầu lăm lăm

-Cô bị điên luôn hả tự thoại thế-Khánh nhìn nó mà không chịu nổi phá lên cười

-Hôm nay là ngày xui xẻo nhất đời phải về trừ ta thôi-Nguyên

-Ai bảo cô vừa nãy rửa tôi làm gì tự rước họa thôi-Khánh chọc nó

-Tôi cảm ơn ,ông trời đúng là bất công thấy trai đẹp là cho qua hết à-Nguyên

-Từ nay cô biết đường mà tránh-Khánh

-Mà cô với tên Thành quen nhau hả lúc nãy...-Khánh chưa nói hết câu thì nó chẹn họng

-Miễn bàn tôi quên chưa xử lý hần, thôi tôi về lớp đây,cãi nhau đủ no rồi-Nguyên

Khánh nhìn theo bóng nó, tâm trạng có gì đó bất ổn.

17. Chương 17

Từ hôm nó mang tiếng thách đấu với mấy người trong hai bang hội kia bao nhiêu sự kiện lạ ngời trong lớp My không còn quay xuống nói chuyện với nó, thầy cô giáo toàn tia lúc nó đang bay bổng, hay bắt gặp ánh mắt ghen ghét của Hạnh.Tủ giày bị nhét đầy đinh, bánh dao lam bị nhét trong học bàn hay đang ngồi ăn thì có gián rơi vào trong khay cơm.Nó chẳng để ý mấy chuyện vớ vẩn ấy.

Còn 1 ngày tới ngày thi, còn đôi chỗ không hiểu lắm nó quyết định lên thư viện.

Kétttttt...cánh cửa kêu làm nó ghê cả người bình thường đâu có ai tới đây.bất chợt một cuốn sách lao thẳng đến phía nó đang đứng khụy chân xuống tránh cuốn sách nó đưa mắt tìm hung thủ.-ít nhất trò này nó thấy thú vị không đâu có người chịu bỏ thời gian chơi trò phản xạ nhanh với nó.

-Lại là anh à-Nguyên nhìn thấy Thành đang đứng dựa lưng vào thành bàn.

-Cô phản ứng nhanh đấy không như người khác rách mặt như chơi-Thành

-” Hừ thân thủ phi phàm của ta mà bị một cuốn sách đánh bại sao”-Nó nghĩ

-Anh cứ nói đùa-nó ra vẻ sợ hãi

-Cô tới đây làm gì?-Thành

-Tôi trả sách với lại mượn thêm mấy quyển nữa có vài phần kiến thức hơi rắc rối-Nguyên

-Có cần tôi chỉ giúp không?-Thành hỏi quan tâm

Nguyên nhìn hắn dò xét-Hôm nay anh ăn phải cái gì hả?

-Cái gì là cái gì bộ tôi khác lắm sao-Thành

-Một con người độc ác tàn nhẫn ra tay là giết như anh mà có lúc...Tôi có nghe nói hình như anh có những biểu hiện lạ từ một năm trước hả?-Nguyên

-Ai nói cô vậy-Thành đi tới chỗ nó đang chọn sách.

-Chắc mọi người tự nhận ra thôi-Nguyên rời tay trên giá để sách-Bộ anh bị vướng lưới tình hả?

-À..a...tôi...tôi-Thành hơi ngượng mặt

-Her giờ tôi mới biết động vật máu lạnh biết ngượng cơ đấy-Nguyên thấy lạ trước biểu hiện của anh ta.

-Cô muốn nghe chứ?-Thành giờ đã ngồi xuống chiếc ghế gần đó.

Hồ hô anh ta bị làm sao thế nhỉ, có tâm trạng tâm sự cơ à, vậy thì tôi chiều, hehe, mấy người này toàn chui đầu vào dọ-nó nghĩ nhanh rồi ôm sách ngồi xuống cạnh hắn.

-Cô còn nhớ có lần tôi nhận nhầm cô là một người khác chứ?-Khánh mắt nhìn ra cửa.

-Rồi sao?-Nguyên nhìn hắn(anh ta cũng không đến nỗi nào).

-Đó là người tôi rất yêu nhưng đó lại là người tôi không nên yêu-Thành

-Anh yêu đơn phương-Nguyên

-Cũng không hẳn vậy tôi cũng thấy cô ấy có chút rung động-Thành quay lại nhìn nó.

-Nhìn gì tôi bộ mặt tôi dính gì hả?-Nguyên nhăn mặt.

-Cô có nét giống cô ấy-Thành

-Giờ cô ta đâu anh giấu rồi hả?-Nguyên hỏi ngớ ngẩn

-Cô ấy mất rồi trong một tai nạn-Thành cúi mặt xuống giấu gì đó

-Cô ấy là ai mà khiến anh có vẻ đau khổ với lại có lẽ làm anh thay đổi con người ác thú đó?-Nguyên

-Cô ấy là Trịnh Ánh Kim, con gái tập đoàn xây dựng Trịnh Nhất Thịnh.

Nó bất ngờ khi nghe xong 2 cái tên quá đỗi quen thuộc với mình làm rớt cả mấy quyển sách đang cầm trên tay.Chuyện gì thế này,hắn ta yêu bà Kim nhà mình ư có lẽ việc này không đơn giản như nó nghĩ

-Hỳ tôi xin lỗi, tôi nghe tên của họ quen quen.

Thành thở dài.

-Nổi tiếng khắp khu vực châu Á mà.

-Nhưng tôi nghe nói cô ấy đang ở Mỹ mà?-Nó hỏi để khẳng định xem có đúng là cô ta không

-Hai năm trước cô ấy về đây, 1 năm sau thì tôi gặp cô ấy-Thành vẻ mặt buồn buồn.

Đúng là bà Kim nhà mình nhưng sao hắn nói là đã chết rồi.Khó hiểu quá-Nó vô đầu suy nghĩ.

-Tôi phải đi đây-Thành đứng dậy chào nó rồi đi thẳng-Cầu mong cô đừng thẳng bọn kia, sang bang của tôi cũng được đó.hắn quay lại đá đểu nó.

Nó chẳng thèm đáp lại, đầu nó đang tràn ngập đầy câu hỏi.

-Sang đây vì vị hôn phu lại làm một con thú dữ yêu thâm, bà này cao tay thật.

-Tai nạn gì vậy nhỉ? đau đầu quá.

-Đành tìm kiếm tung tích ông Hoàng Nam kia vậy mình muốn làm rõ cho nhanh rồi thoát khỏi nơi này thôi.

-Trước hết phải tiếp cận cô ta Tiểu My.
 Nó trở lại lớp thì thấy Tiểu My đang ngồi tại bàn
 -Chúc cậu thắng tớ-My mặt phụng phịu nói với nó.
 -Nói gì vậy .Tớ tưởng cậu không còn quan tâm tớ chứ-Nguyên
 -Tại mấy hôm nay bận chuyện của bang-My
 -Nhìn cậu không được khỏe-Nguyên hỏi quan tâm
 -Mất sưng vù thế kia-Khánh quay xuống bon chen bị My lấy sách đập thẳng tay.
 -Nhớ người yêu đó mà-Luân cười trêu My
 -Anh Nam còn lâu mới về-Duy cũng nhập hội
 -Cậu thích anh ta tới vậy ư?-Nguyên
 -Anh ấy là tất cả của tớ-My nhăn mặt như sắp khóc ấy
 -Hai người mới quen biết nhau hả?-Nguyên
 -Sao cậu lại hỏi thế?-My
 -Tớ nghe nói anh ta có vị hôn phu rồi mà Trịnh Ánh Kim thì phải-Nguyên nói tới đó thì cả 4 người kia bất động (tìm gần ngừng đập).
 Nó đưa gờ quơ trước mặt My mới dứt khỏi cảnh ngổ tào này
 -Cậu nghe ai nói vậy?-My run run
 -Trong cặng tin, có người nó tớ giống giống cô ấy-nó dò xét bọn kia
 -Chuyện này cho qua đi-Luân gạt tay rồi kêu bọn kia quay lên
 Nhìn về mặt của bọn chúng nó thấy nghi ngờ, chúng làm gì sai sao mà sợ nghe tên bà Kim thế.Đã thế ta quyết định phải làm rõ mới được.
 Ngày X tháng Y năm Z (là ngày tụi nó thi)
 Sáng thi toán , chiều thi Văn và Anh (có 60 phút)
 -Hơi dễ thế này mà đòi đố người ta-Hạnh nhếch mép cười
 -Đường ta ta phóng-Diệp
 Nó đưa mắt nhìn cả lớp đứa nào đứa đấy vui ra mặt, có lẽ trong đó có ý nghĩ-” nó chắc chắn không làm được”
 Cuối cùng nó thôi không ngắm cảnh nữa, hí hoáy làm bài trong 30 phút xong đầu đấy nó lăn ra ngủ(heo thừ thệt).
 -Này đồ con heo quay kia ngủ lảm thế hả-Khánh đập bàn nó bộp bộp làm nó giật bắn người
 -Có gì sao?-Nguyên ngơ ngác hỏi
 -Làm được bài không Nguyên-My
 -Ngủ thế kia chắc bỏ cuộc luôn khi nhìn thấy đề hả-Khánh
 -Anh thôi đá đều tôi đi, đúng đó đề gì khó chết đi được nản quá tôi cầm bút nằm ngủ đó-Nguyên
 -Tôi đoán quá chuẩn mà, giờ thì chờ kết quả thôi , cô chuẩn bị tinh thần gánh hậu quả nhá-Khánh kích nó
 -tôi sẵn sàng đây, rồi nó quay ra với My.
 -Thi xong rồi cô ở đây làm gì không về đi-Khánh quát nó

-Cảm ơn đã nhắc nhở, tôi té đây-Nó cười với hân

-này..-hân chẳng kịp nói gì nó đã bay ra khỏi lớp.

Hôm nay nó còn phải tới bar giúp ông chú lễ ra nó thoát từ mấy hôm trước ai ngờ ông ta đổi lịch làm nó cũng phải tuân theo.

-Hôm nay đi chơi chứ thi xong rồi-Khánh

-Tới M.O.M bar đi-Luân

-Ok-Duy

18. Chương 18

Từ lúc cái xe đạp của nó vô trại thì ngày chạy bộ ngày nó bám xe buýt đi học , giờ nó đang phải ngồi taxi đến bar

-Ông chú chết tiệt này chỉ lợi dụng cháu là giỏi thôi-nguyên vừa lăm bắm vừa đập tay liên hồi vào cái cặp sách làm chú lại taxi tưởng nó mới trốn viện tâm thần.

Xuống xe nó chạy thẳng vào quán may thay ông Tùng đã cho bớt người đứng canh cổng lần này tìm nó không đập thon thót như mấy lần trước, hai tay bảo vệ chào nó, nó cũng đưa tay chào lại.Gặp ngay ông chú đang đứng thấp thỏm cạnh lối vào.

-Sao giờ cháu mới đến, đã bảo nhận ngay cái moto hay con xe hơi mà chạy thì không chịu, trễ cả giờ của chú mày rồi-Ông Vương

-Cháu biết có ông chú đáng kính đang đợi nên cố tình la cà một tý.-Nguyên trêu ông

Ông Vương xòe tay ra làm nó không hiểu gì cả.

-Tay chú bị làm sao cả-Nguyên ngơ ngác hỏi.

-Cái gì nữa thẻ VIP của ta đâu?-Ông Vương trở mắt nhìn nó

-Anh Tùng không đưa chú sao?-Nguyên

-Hai đứa mày được nhá.Hỏi đứa này lại bảo đứa kia.-Ông Vương tỏ ra hơi bực

Nhìn ông chú mà nó phì cười, ông Tùng này cũng ăn ý ghê, trêu ông một trận.Rồi nó bật tay gọi một anh chàng phục vụ nào đó.

-Anh lấy cho em cái thẻ VIP cho chú ấy.Nói rồi nó luồn nhanh vào trong.

Quán hôm nay đông hơn mọi tối có lẽ là ý kiến đúng khi nó quyết định tới giúp.Khách chủ yếu toàn là thanh niên, có thể thấy toàn bộ những kiểu người ở đây, ăn chơi chác (or trác) táng ở đây.Càng tốt cho nó tăng thu nhập hehe

-Anh chơi được đó làm ông chú em tức điên lên-Nguyên đập vai Tùng

-Chuyện anh mà lại.-Tùng tự đắc

-Hè đồng phục mới hả trông bắt mắt ghê-Nó nháy nháy mắt nhìn ông Tùng

-Càng tôn lên vẻ đẹp trai của mình-Tùng đưa tay vuốt mặt

-Ặc. Em biết là anh có vấn đề về đầu óc mà-Nguyên không chịu nổi cười

-Thôi đi cô thay cái này vào nè dành riêng một bộ duy nhất đó-Tùng đưa cho nó một bộ phục vụ nữ

-Ồ anh bóc lột sức lao động đấy à, bắt em phải chạy đi chạy lại nữa sao?-Nguyên hít mũi giả vờ khóc

-Tất nhiên rồi tại cô đó chứ, lỗi anh vào đây làm thì bây giờ anh trả đũa thôi-Tùng cốc đầu nó

-Đau.-Nguyên nhăn mặt

-Mấy hôm nay không có chuyện gì xảy ra chứ-Nguyên thôi không đùa nữa

-Có mấy vụ ẩu đả nhưng không tổn thất gì, nốc vào là đánh nhau, lũ người này hết việc làm hay sao ý-Tùng

-Em nghe nói có mấy thằng cha đến quấy rối đúng không ?-Nguyên

-Có thì có anh xử hết rồi nhưng mà còn mấy người có công tử quyền lực chỉ chạm tay tý thôi, không biết hôm nay chúng có tới không nữa-Tùng chán nản

-Thích thì chiều thôi làm ăn mà vừa lòng khách tý-Nguyên

-Không phải như thế, chúng đòi có phục vụ nữ thêm tiền boa ý mà-Tùng

-Anh không nói là ở đây không có dịch vụ đấy hả?-Nguyên

-Có nói nhưng với mấy loại người đó thì ..

-..phải dần ột trận mới sáng mắt ra chứ gì-Nguyên nói tiếp câu của Tùng

-Anh em mình hiểu nhau nhĩ-Hai đứa nhìn nhau cười

-Ra ngoài thôi-Tùng

Dù là quán bar giải trí nhưng quán của nó vẫn có những quy tắc riêng cho dân vào chơi , không tuân thủ thì chịu đòn hay bồi thường tiền, ăn chơi thế nào cũng chiều nhưng đừng gây hấn ở quán bar của nó , toàn bộ nhân viên đều được đào tạo chuyên nghiệp và cũng võ nghệ đầy mình hết.

Ba người Khánh, Luân và Duy tới quán bar M.O.M uống giải khuây, chúng tới đây mấy lần nhưng những lần đó nó không tới nên chả ai biết nó làm tại đây.Ba chàng hoàng tử của bao cô gái khao khát tới đây ai cũng nhìn trầm trồ, còn chúng hơi khó chịu tới chơi mà cứ bị nhìn soi mói.Chọn được một bàn phía trong cạnh sân nhảy, chúng đưa mắt nhìn khung cảnh náo nhiệt trong quán.Vẫy tay gọi đồ uống chúng tán chuyện cùng nhau.

-Anh Tùng bọn hôm qua lại đến-Một anh chàng phục vụ chạy tới nói với Tùng

Nó từ trong phòng riêng đi ra(dưới hầm có phòng dành riêng cho nhân viên ngủ lại quán), nghe thấy thế hỏi

-Bọn nào anh?

-Anh vừa kể với cô đó, chúng đòi gì vậy ?-Tùng quay sang hỏi anh chàng kia

-Lại như mọi hôm.

-Cậu đi đi tôi tới bây giờ-Tùng

-Rắc rối lắm sao-nguyên nhìn Tùng tò mò-Để em ra xem sao

-Không được đâu, anh không đảm bảo chúng có động đến em hay không-Tùng kéo tay nó lại

-Anh tưởng em dễ dãi lắm sao?-Nguyên liếc Tùng

-Ý anh không phải thế, mà được rồi có gì nháy anh nhá, anh sẽ đứng sau theo dõi-Tùng nhắc nó

Nguyên đưa mắt nhìn mấy thằng kia đầu tóc nhuộm trắng nhuộm đỏ, quần áo bụi,lũ con nhà giàu đây nó nhếch mép cười rồi cầm menu tới bàn bọn chúng.Nó không để ý vì đèn trong quán tối bàn bên cạnh bọn Khánh đang ngồi.

-Tôi có thể giúp gì mấy anh ? nó đưa mắt nhìn từng đứa, nó giật mình khi nhìn thấy Hạnh cùng mấy cô gái nữa đang ngồi cạnh mấy tên đó.bất giác nó cúi mặt xuống không để bọn chúng nhìn thấy mặt, bị bắt gặp coi như toi đời nó rồi

-Quán này cũng không tệ đấy chứ, giờ cũng có phục vụ nữ sao-tên ngồi ngoài đứng dậy vuốt tóc nó.

-Chúng tôi sẽ phục vụ chu đáo quý khách dùng gì ạ?-Nó kiên nhẫn hỏi vẫn cúi đầu

-Làm gì mà cứng nhắc thế ngồi đây vui cùng bọn anh-Tên kia nói tiếp làm lũ bạn hòa theo

-Xin lỗi tôi đang trong giờ làm việc không đùa giỡn với các anh được, các anh có dùng gì không?-Nguyên cố nhẫn nại lặp lại câu hỏi để biến nhanh nhưng tên này dai như đũa

-Chỉ cần cô ngồi đây thôi-nói rồi hất dúi vào tay nó một tờ 500k

-Xin lỗi ở đây chúng tôi không nhận tiền boa thêm của khách xin anh cất dùm.-Nguyên nhẫn nại này giờ

-Làm sao vậy cô em, vào đây làm mà còn đòi hỏi, thêm tiền chứ gì-hắn tiếp tục rút trong túi ra mấy tờ nữa, kéo nó xuống ngồi cạnh.khó khăn lắm nó mới không để Hạnh nhìn thấy, cô ta đang nói chuyện cùng mấy cô kia làm sao để ý nó được.

-Anh làm gì vậy, không là tôi la lên đó-Nguyên hơi run.Không thể đùa được với mấy loại người này.

Chợt có ai đó nắm tay nó kéo ra khỏi ghế.

-Sao cô lại làm ở đây-Khánh sững sờ khi nhìn thấy nó.

Ba người kia ngồi sát cạnh nên nghe hết từ đầu đến giờ, không chịu nổi đành sang cứu cô gái kia ai ngờ lại là nó

Nguyên cũng đầu kém bọn hắn, tự nhiên lại bị gặp trong hoàn cảnh này thế nào cũng có hiểu lầm, đã thế Hạnh lại ở đây nữa chứ to chuyện rồi.

-A Nguyên lớp ta đây mà sao lại ở đây làm bồi bàn nữ vậy?Hạnh nói rõ lớn ,bao nhiêu ánh mắt dồn vào nó

-Bạn em hả sao không nói sớm mất công đưa tiền-Tên đi cùng Hạnh nói mỉa

Khánh gơ tay dấm thẳng mặt hắn làm anh ta ngã trên sàn, chân đạp đổ bàn rồi kéo nó cùng 2 người kia chạy ra khỏi quán.

Tùng chứng kiến này giờ cũng chẳng hiểu gì cả, nhưng cái bọn kia bôi nhọ danh dự nó thế này thì phải tấn thôi.Tùng đưa mắt nháy mấy người khác.

Khánh nắm chặt tay nó kéo đi mặc cho nó kêu than thế nào đi nữa.Nó gạt phắt tay lại

-Anh làm cái quái gì vậy?-Nguyên bực mình

-Tôi có lòng giúp cô thoát khỏi đó mà còn quát lớn với tôi sao-Khánh cũng hét lớn lên

-Nguyên việc này là sao, cô làm phục vụ ở đó thật hả?-Luân

-Thì sao-nó mất bình tĩnh quát lớn.Ngờ đâu Khánh vung tay bạt thẳng vào mặt nó

-Anh...anh.Nó chẳng nói được gì ,từ lúc bước chân vào trường lần này là cái tát thứ 2 nó phải chịu oan

-Cô túm thiếu lắm sao mà làm phục vụ ở quán bar hả?-Khánh tức giận nhìn nó

-Tôi đi làm lấy tiền là có gì sai sao?-Nguyên đối chất lại má vẫn còn đau

-Ở đâu cũng được sao lại là nơi đó chứ, cô không còn lòng tự trọng sao?-Khánh

Nguyên không tin vào tai mình nữa hắn là gì mà lại quát mắng nó thế chứ.Mắt nó hơi đỏ

-Làm phục vụ bar có gì là xấu, đúng vì tiền mà tôi làm ở những nơi như thế đấy, anh tưởng mình lắm tiền mà coi ai ra sao thì được hả, tôi không hề làm mất đi lòng tự trọng của mình, cảm ơn nhiều vì anh đã kéo tôi ra nhưng anh làm vậy là sai rồi-Nói rồi nó chạy đi giờ nó chỉ muốn về nhà.

Khánh nghe xong những lời nó nói, thấy mình hơi quá đáng hắn đập tay mạnh vào tường nói với Luân và Duy đang không hiểu gì cả

-Tớ làm thế là sai sao?-Không ai trả lời hắn cả.chỉ im lặng giữa cái ồn ào của thành phố.

Nó không quay lại quán tới bến xe buýt chờ chuyến cuối cùng trong ngày để về nhà, ông trời lại quá bất công với nó giờ đã 1h sáng chưa có xe nó đành vác bộ về,trời bắt đầu mưa lớn nó không ô dù, trên người

đang mặc bộ đồ phục vụ mặc ưa tát từng giọt vào người nó vẫn bước đi vô hồn, tự hỏi tại sao nó không nói rõ lý do nó vào bar lại tự nhận mình làm phục vụ nữa đâu ai trả lời cho câu hỏi mà nó đặt ra, người nó lạnh đi, má vẫn còn nhức, nó tự trách mình như thế, nó nghĩ lại cảnh chịu đòn từ cây gậy gỗ mà bố nó thường mang mỗi khi nó làm sai điều gì, hay hình ảnh người anh trai nhỏ gầy yếu, người mẹ nhẵn tâm bỏ nó mà đi. Nó muốn ôm chầm lấy ông lúc này. Cảm giác cô đơn của năm 10 tuổi ủa về với nó.

Mọi người trên đường nhìn nó với ánh mắt soi mói thử hỏi một cô gái dầm mưa giờ này không phải chuyện bình thường.

Những tưởng nó đã không còn biết khóc là gì nhưng hôm nay nó lại khóc nước mắt nóng hổi lăn trên mặt nó, trước mặt cho bố có đánh thế nào nó cũng mím chặt môi không nấc lên lời nào vậy mà chỉ vì những lời hiểu lầm ấy mà nó lại thấy đau thế này sao.

Nó bước chầm chậm về nhà thấy bóng thằng ku Tuấn đứng cầm ô trước cửa nhà mình, nó làm gì giờ này không ngủ mà ra đứng đây

-Chị Nguyễn sao người chị ướt sũng thế này, mặt chị xanh quá. rồi Tuấn đưa tay sờ trán nó, nóng quá, nó lo lắng.

Nó không còn sức mở cửa nữa nó ngắt đi chỉ còn nghe thoang thoảng tiếng gọi của Tuấn.

19. Chương 19

Trời gần sáng rồi nó lấy tay sờ trán đầu âm ẩm, nó bò dậy tìm nước uống, lúc nó ngắt đi Tuấn gọi cô Thủy sang giúp nó hạ sốt rồi để yên cho nó ngủ.

Nguyễn gạt mồ hôi sốt kiêu này đâu làm gì nó được từ bé nó quen rồi, uống thuốc rồi khác khỏi. Hôm nay sẽ công bố kết quả luôn nên nó không muốn nghỉ, chuẩn bị mọi thứ chờ tiếng điện thoại nó kêu

-Thằng Tuấn nói em sốt không sao chứ?-là Tùng

-Đừng nói ông em biết.-Nguyễn mệt mỏi đáp.

-Chuyện hôm qua..ừm ..anh xử chúng rồi.-Tùng ngập ngừng

-Em không quan tâm.

-Vẫn đi học à?-Tùng hơi lo

-Chết vẫn phải lê đến đó đó-Nguyễn thở dài.

-Vẫn tới bar chứ?

-Anh học cách nói điệp khúc bao giờ thế, không đến lấy gì ăn-Nguyễn giờ mới thấy bớt căng thẳng

-Thế thôi anh tới bar đây, cố mà lết đến trường nhá-Tùng trêu nó

Nó hết sức đáp lại rồi ông ta lúc nào cũng đùa được.

Sao hôm nay nó thấy trường ở xa thế, nó bước chân chậm rãi, vì cái băng điểm mà nó quyết tâm mang thân xác mới ốm dậy đến trường.

-" Dù bị đau thế nào vẫn không được bỏ cuộc"-nó chợt nghĩ tới lời của bố, nhờ ơn ông ta mà nó có được thể lực tốt thế này.

Điều khiến nó bận tâm là trên tường khu nhà học có cái băng zôn-" CHÀO MỪNG HỘI TRƯỞNG HỘI HỌC SINH"

-Cuối cùng hẳn cũng chịu lời mặt ra làm ta bao nhiêu ngày chờ đợi-nó chặc lưỡi.

Bước tới cửa lớp nó linh cảm có gì đó không ổn, kéo cửa bước vào ai đó thủ sẵn một chậu nước hắt thẳng vào mặt nó làm nó ướt như chuột lột, nó ngỡ ngàng còn cảm thấy hơi bực mình nhưng khi nó nhìn lên cái bảng

-Đồ tồi cút khỏi lớp đi....- Cô không còn lương tâm khi làm cái việc bẩn thỉu đó sao...- Đồ ***** biến khỏi trái đất nhanh...v...v..

Nó chưa bao giờ bị xúc phạm một cách bỉ ổi thế này đưa mắt nhìn cả lớp ai ai cũng không ngớt lời mắng ***** nó, Hạnh người chứng kiến chuyện hôm qua ả ta đang chống nạnh cười hả hê.Nó cố bước tới bàn của mình, trên đó chẳng chừa lời ***** rủa nó, thái độ của My cũng khác hẳn, nó mong chờ gì sao chẳng phải nó đâu muốn quá thân thiết với My.

Giờ có thanh minh cũng chẳng ai nghe, nó chỉ tự trách bản thân mình, có lẽ việc này chỉ do Hạnh gây ra nhưng đâu có bằng chứng mà nói cô ta.Rồi chuyện này sẽ đồn ra toàn trường mất.

Nó cảm đầu chạy ra khỏi lớp, một cảm giác khó chịu nén trong lòng nó, nó tự hứa là không khóc vì những chuyện bình thường như này, nhưng cảm giác bị chối bỏ bị sỉ nhục thế này nó không sao chịu được.

Nó cần hít thở không khí.

Nguyên chạy tới hồ bơi nơi nó mới phát hiện chỗ ai lui tới đây và có lẽ là nơi yên tĩnh nhất.

-Áaaaaaaaaaaaaaaaa-nó hét thật to để trút căng thẳng nhưng cần hét nó lại muốn chảy nước mắt.Nó cứ đứng đó cúp luôn tiết, giờ có vào lớp thì càng làm nó bực hơn thôi.

Nó chợt nhớ lại lúc nãy trong lớp không có bạn Khánh ở đó nó muốn mọi người nghe lời giải thích nhưng nói sao đây, trước giả nghèo giờ lại nói là cháu gái của tập đoàn này nọ thành ra nó mang theo tội nói dối nữa.

-Cô đứng đó làm nước xanh cũng vẫn đục đấy-Hạnh nhìn nó đầy khinh bỉ.Đằng sau có mấy đứa con gái tay cầm gậy chống tay cười nó.

Lại cái trò vớ vẩn này nó ngán ngẩm, đúng là lũ con gái lắm chuyện (nó cũng là con gái mà ?)

-Theo tôi nếu không muốn làm vỡ khung cảnh thơ mộng đối với cô-Hạnh ra hiệu bảo nó đi theo.

Tới sân bóng rổ cũ sau trường.

-Rồi giờ các cô muốn gì?-Nguyên nói lạnh băng

-Đập.Nhìn mà không biết à?- một cô gái giơ chiếc gậy trên tay lên trước mặt nó.

-Không thể để cô làm ô nhiễm ngôi trường này được-một cô gái khác

-Hãy trở về nơi cô đáng ở đi-Nói rồi cô ta vung gậy ra đằng trước

-”Toàn lũ tiểu thư thì đánh đấm cái gì chỉ giỏi đi bắt nạt kẻ yếu hơn mình”-nó nghĩ mắt vẫn hướng về lũ kia.

-Tôi chỉ muốn một câu trả lời. Hạnh là cô làm đúng không?-Nó vẫn giữ thái độ lạnh băng của mình.

-Cô nói gì tôi không hiểu-Hạnh tiến lên đứng đầu

-Cô hiểu mà-Nguyên

-Phải là tôi đó. Cô làm gì được tôi?-Hạnh hơi run, tay nắm chặt thủ thế.

Nó chỉ đứng đó mà cười .

-Đánh nó cho tao-Hạnh phất tay bảo bọn kia xông lên.

Nó chỉ né những cú đấm (nhẹ tay) , phang gậy của lũ con gái mà không đánh trả.Miệng nó lẩm bẩm

-Đau tới đâu cũng không được biểu lộ ra mặt.

-Không đánh người có võ công quá thấp kém, hết khả năng chống cự.

-Và quan trọng nhất không được đánh phụ nữ và trẻ nhỏ.

Sau khi dứt 3 câu đó nó bị trúng một phát sau gáy trúng chỗ hiểm , nó khụy xuống

-Chết đến nơi rồi còn nói nhiều-Hạnh đá vào bụng nó

Bằng đấm đôi chân đập không thương tiếc vào người nó, rất rất đau nhưng nó không được đánh lại chỉ ôm đầu mà chịu.

-Các cô làm gì thế không mau tránh ra-Thành từ đâu chạy tới lên tiếng, đỡ nó đứng dậy

-Sao anh lại cản em, anh có còn là thủ lĩnh bạo chúa không thế?-Hạnh tức lên

-Anh đừng thấy nó giống cô ta mà ra tay cứu, không đáng đâu.-hạnh chỉ tay vào nó.

-Em thôi đi được không anh chưa bao giờ có ý nghĩ đó-Thành phân trần

-Anh quá đáng lắm-Hạnh nói rồi bỏ đi có gì ướm trên má cô ta thì phải.

-Cô không sao chứ người xây xát hết rồi này-Thành nhìn nó quan tâm.

-Anh không nghe Hạnh nói gì à, anh không nên tới gần tôi đâu-Nguyên bắt đầu quan tâm đến mấy vết thương của mình.

-Cô muốn vậy à?-Thành hỏi lại nó

Tùy anh thôi-Nguyên

-Có cần tới phòng y tế không?-Thành

-Nhẹ thôi mà không cần đâu tôi ghét mùi ở đó lắm-Nó tránh né.

-Tôi thấy cô đâu có yếu như vậy sao không đánh lại.-Thành

-Bố tôi nói không được đánh con gái-Nguyên

-Bộ cô không là con gái-Thành

-Ồ nhỉ, tôi quên-Nó đã có thể nhe nhorn được rồi.

Nó dẫn Thành tới hồ bơi.

-Tôi thấy hình như Hạnh thích anh thì phải -nó lên tiếng.

-Tôi biết cô ấy đã nói với tôi nhưng có thể sao khi tôi vẫn yêu người con gái đó-Thành ném cục đá xuống hồ(bảo vệ bắt đi này).

-Sao lúc nào tôi cũng gặp anh thế nhỉ?-nó thắc mắc

-Không phải học cùng trường sao-Thành-Cô bị đập một phát mà có vấn đề thế sao?

-Chắc vậy.Anh nên theo học ngành chuyên gia tâm lý bạo lực sau khi ra trường-Nguyên

-Cái gì mà tâm lý bạo lực-Thành nhại lại lời nó

-Rồi anh sẽ biết.hừ-Giờ nó có thể cười cũng nhờ hấn ta

-Tôi muốn biết chuyện của anh với người tên Kim lúc trước.Được chứ?-Nó quyết tâm hỏi hấn.

-À..ừm...thì...

Nó bắt đầu lắng nghe những gì Thành kể.Chả hiểu sao nó yêu cầu mà hấn cũng đồng ý.Còn nó nghĩ rằng chỉ biết được mọi chuyện qua 3 người Hoàng Nam , My và tên Thành này.

-2 năm trước cô ấy sang đây học vì có hôn ước với Hoàng Nam.Lúc đó tôi chưa có gặp, cũng chỉ mới vào trường như cô ấy.Hoàng Nam đã có người yêu là Tiểu My nên không chấp nhận việc này, luôn tránh né cô ấy,Kim quay ra ganh ghét My.Kim gặp Hạnh em của Hoàng Nam cô ta cũng không ưa Tiểu My cho lắm nên cả hai bắt tay gạt My ra khỏi Nam-Thành chặc lưỡi.

-Có lẽ gây không ít sóng gió nhỉ? -Nguyên nhận định nó biết rõ tính chua ngoa của bà chị mà(thế mà tên Thành vẫn thích).

-Tôi gặp cô ấy trong lần dạ hội thế là tôi bị cuốn hút bởi cái nhìn đầu tiên.Sau này tìm hiểu tôi mới biết cô ấy là người thế nào nhưng tôi vẫn thích cái tính ương bướng đó.Chúng tôi có đi chơi chung cùng nhau mấy lần.

Tôi nghĩ mình sẽ làm cô ấy quên đi chuyện sẽ đính ước cùng Hoàng Nam nhưng cổ quá kiên định.

-” Không thì đó đâu phải bà chị họ mình”-nó nghĩ thầm.

-Mọi chuyện sẽ không thành ra thế này nếu Hạnh không bày ra kế dụ My vào tay của mấy tên xã hội đen nhưng kế hoạch bị Khánh làm vỡ lở bọn Hoàng Nam tới cứu My kịp thời Kim chứng kiến cảnh Nam liều mình cứu My, lên tiếng lăng mạ mình quá uất ức cô ấy chạy vào dòng xe đông đúc rồi bị tai nạn

-Tôi tới bệnh viện thì biết tin cô ấy đã ngừng thở, từ đó chẳng hiểu vì sao tôi luôn đối đầu với Hoàng Nam, cha tôi muốn phá vỡ con đường kinh doanh của nhà hắn tôi cũng có phần.Dần dần tôi đã nhận ra chẳng có lý do gì tôi lại làm thế cả-Thành tự cười chính mình.

-Giờ thì tôi đã hiểu hết mọi chuyện rồi.-Nguyên mỉm cười-Giờ tìm ông Hoàng Nam kia tính sổ thôi.

-Sao cô lại quan tâm chuyện này.Mà tính sổ hắn để làm gì?-Thành ngơ ngác hỏi nó

-Không sao tôi nói vớ vẩn ý mà-Nguyên gãi đầu

-Muốn gặp Hoàng Nam cũng dễ thôi tôi vừa gặp hắn đi cùng mấy đứa tú trự.-Thành

20. Chương 21

-Xem ra cô cũng hâm mộ hắn như những đứa con gái khác-Thành tự nhiên buột miệng.

-Hè đừng nói là anh thích tôi nhá, không được đâu.-Nguyên cười đùa hắn

-Sau những ngày gần đây tôi nhận ra mình chỉ là con tốt trong kế hoạch ôm mộng lớn của cha, tôi chẳng có lý do gì

để đối đầu với hắn, nhưng cũng hơi ghen tị là hắn làm bao nhiêu đứa con gái say như điên đổ.

-Trừ tôi-Nguyên gạt phắt lời Thành.-”Trong chuyện này Hoàng Nam hay hắn đều không có lỗi gì cả chỉ tại bà Kim điên vì yêu”-nó đỡ người ra.

-Cô không sao chứ có chắc là không cần băng bó gì không thể ?-Thành có vẻ lo cho nó.

-Cảm ơn anh, đúng là bạn tốt.Hề hề-nó nhe nhớn

-Tôi hơn tuổi cô, dám xưng bạn bè với tôi hả?-Thành trở mặt nhìn nó.

-Anh định không đối đầu với Hoàng Nam vậy anh làm gì?

-Tôi sẽ sang Mỹ, rồi tiếp quản công ty của nhà tôi bên đó.

-Nhà giàu sướng thật đấy cứ không gặp chuyện không đâu là chạy ra nước ngoài ý.

Blapblap....chuông điện thoại nó reo...

-Tối nay con đừng ở nhà riêng nữa, ông cho thằng Tùng tới đón về nhà vài hôm,ông phải sang châu Phi gấp mấy ngày tới không cần đi học ta sẽ cho tăng cường người bảo vệ con.-Ông Thái nói gấp rồi cúp máy luôn

-Ồ...ông...sao...-nó không kịp nói gì thêm.

Chuyện gì vậy? lòng nó hơi lo cho ông, mỗi lần ông nói sang châu Phi toàn là chuyện thanh toán lẫn nhau của mấy băng đảng xã hội đen.Trước lúc đón nó về thì ông Thái đang hoạt động trong tổ chức Gấu đen

cũng uy tín lắm nhưng sau này ông lại về nước thành lập công ty riêng còn hoạt động ngầm bên dưới thì nhay không nó không hay biết gì.

-Tôi phải giải quyết nhanh việc này rồi phần đây-nó nghĩ phải nói ra sự thật để bọn này không còn hiểu lầm nhau nữa.

-Anh đi cùng tôi đi gặp Hoàng Nam luôn nhá.

Nó cùng Thành đi tới cãngtin.

Xoay lại đồng hồ lúc nó bị Hạnh gọi đi.Tại cãng tin chỗ của Hoàng Nam.

(Đặc điểm chung: cãngtin nơi luôn xảy ra mấy cuộc hỗn chiến)

-Anh Nam em rất nhớ anh-Tiểu My nói rồi chạy tới ôm chầm lấy Nam

-Nhìn thấy buồn nôn-Khánh bực mình

-Sao anh về giữa chừng thế này,không phải 1 tháng nữa mới xong việc hay sao?-Luân

-Thấy nhớ mấy em nên anh về thế thôi-Nam

-Thôi xin nhớ ai chứ 3 đứa em-Khánh đưa tay chỉ cả 2 thằng bạn.

-Anh đói lắm rồi vừa bị thầy gọi, tha cho anh đi mà Khánh-Nam năn nỉ

-Nhìn chỉ muốn đâm có còn ra dáng đàn anh không thế kia.

-Lúc anh đi không có gì xảy ra chứ-Nam

-Có sao không Tiểu My bị..-My nháy mắt nhanh với Khánh làm Nam nghi ngờ

-Không có gì trường ta có học sinh mới vào ý mà, em tưởng anh lên chỗ hiệu trưởng nhận hồ sơ của cô ta-Duy

-Đâu, thế cô bé ấy không có vấn đề gì chứ?-Nam

-Nói đến cô ta làm gì cho bấn mồm-Khánh liếc Duy

-Cậu có quyền trách người ta hả, cũng vì nuôi sống bản thân thôi mà-Duy

-Sao mà lại cãi nhau thế, cô ấy mang trọng tội hả, đem ra pháp trường của bang xử luôn nhá-Nam quan sát Khánh.

-Đúng vậy cho cô ta ra khỏi trường lun-Luân

-Ấy..tớ..chỉ..-Khánh ấp úng.

-”Quan tâm đến người ta lại còn ra vẻ”-Luân

-Em thích cô ta hả?-Nam hỏi đều Khánh

-Cô ta á..xứng với em sao ?-Khánh nhếch mép

-Tôi không còn gì để nói với cậu-Luân bộp vai Khánh.

-Có vẻ cô ta rất thân với Đại Thành-Duy

-Cậu ấy quá ngây thơ-My

-Sao các em không kéo cô ta ra khỏi hần, con người gian xảo vậy mà để yên sao?-Nam quan tâm

-Cô ta tự nguyện thôi, anh trách gì bọn em-Khánh.

Chả ai nói với ai câu gì chúng chọn đồ ăn rồi mỗi người một suy nghĩ.

Chap 21

-Cô em chuẩn bị tinh thần bay khỏi Trái Đất chưa? Hảo cô nương nói đúng một câu rồi lướt đi trước mặt nó để lại 2 kẻ đang đầu óc trên mây chả hiểu gì.

Căng tin bé nhỏ đây nè.

-Tôi thề với anh là tôi phải lột da tên...tên...-nó mở mắt to hết cỡ để nhìn cho ra cái thằng con trai đang ngồi cạnh 4 đứa kia.

-Đại Thành...anh ta...là...là ..Trần Hoàng Nam hả? -nó lắp bắp đưa tay chỉ tên Nam.

Giờ thì sự xuất hiện của nó làm Nam sững sờ, bốn mắt nhìn nhau.Không có con mi nào chớp.

Bối cảnh bi giờ : Khán giả theo dõi tận tình, cả 4 người Evil bang đều đứng dậy ra khỏi bàn chỉ còn Nam đứng đó.

-Anh Nam sao vậy ?-My giật tay áo của Nam, hết nhìn nó lại nhìn Nam.

-Cô tới đây làm gì, phải biết đâu là chỗ mình nên đứng chứ?-Khánh quát lên hỏi nó(tự dưng nổi giận).

-Tên thiếu gia nhà họ Trần đây sao?-mắt nó vẫn nhìn chằm chằm Nam chả biết hỏi ai.

-Rất hân hạnh-Nam nhếch mép cười nó.

Nói rồi Nam đưa chân đạp ngay cái bàn vừa ngồi chạy thẳng tới phía Nguyên.(bàn đá chân sắt ý).

Nó cứng đông cả người, -” hần ta muốn giết mình sao “-như có một dòng điện xẹt qua người nó.Nhìn nhanh thể trận nó đưa tay trái ra trước chặn cái bàn kia lại khỏi va vào người nhưng cú đá của hần cũng mạnh đó nó bị sụt chân cái bàn đẩy nó về phía sau va mạnh lưng vào tường, (vừa bị tấn xong)chân nó khụy xuống.

-Mày làm cái quái gì vậy Nam, cô ấy vừa bị..-câu nói của Thành bị nó chặn ngay lại.

-Công lực mạnh đấy nhĩ-Nguyên nhếch mép cười, chỉnh lại bàn tay hơi tấy.

Bọn Tiểu My chả hiểu gì, tại sao mới gặp Nguyên mà anh Nam lại cố ý làm thương nó.

Nguyên lật đật đứng dậy , Nam theo đà đâm thẳng mặt nó, may nó tránh được luồn ra sau Nam.

Dừng vài s hai bên nhìn nhau.

Nam cố ý đánh vào tay phải vì biết giờ điểm yếu của nó(lúc này bị bọn kia dùng gậy đập vào đầu nó giờ tay đỡ).

đầu tay đôi, nó chỉ muốn né tất cả các đòn của Nam nhưng... BỐP... nó bị đâm vào mặt một lần nữa máu chảy ra từ khóe miệng nó.

-Anh Nam dừng lại đi Nguyên là bạn em mà-My hét lên

-Cô ta không đánh lại được anh đâu-Khánh hơi lo cho nó.

-Cô ấy vừa bị thương sao cậu lại nặng tay thế-Thành cũng không ngồi yên.

Cả căng tin xôn xao, một người như Nam lại đi đánh con gái không thể chống cự ư...

-Đánh trả đi-Nam quát nó.

Lau vết máu trên miệng, nó xông thẳng tới phía Nam nhằm vào điểm yếu của hần (giờ nó không đủ lực đánh hần đành chọi vô điểm yếu mới mong thắng)

Nam huy người dạng chân ngáng chân trụ của Nguyên, nó đập tay vào vai hần bật người ra sau, đập vào lưng

hần, Nam bất ngờ bị ngã về trước chống tay xuống sàn nhìn nó.Nguyên thở dốc lấy hơi.

Mọi người quan sát theo từng bước đánh của hai đứa nó.

Nam lại thẳng tiến lao tới người nó, tay vuốt mái tóc rồi nó thu lại trước người mắt quan sát chuyển động của Nam.

1..2..3 s Nam đã khụy nằm ngửa mặt lên trần nhà.Nguyên hoa hết cả mắt tay đứng chống gối cười hần.

Lúc Nam lao tới chỗ nó, xác định đứng hướng nó xoay người luồn qua vai Nam vung tay trái dồn lực bập vào chỗ hiểm sau gáy.

Nam nằm cười lớn, làm mọi người đi hết ngạc nhiên này đến ngạc nhiên khác. Cả bọn há hốc mồm.

-Nó biết võ.-Hạnh quan sát này giờ mới tỉnh mộng.

-Cô..cô..ta-Khánh lấp bắp

-hạ gục đại ka của mình-Luân tiếp lời Khánh

Nguyên tới giờ tay kéo Nam lên trông hấn như thằng bị hâm ý cứ ôm bụng cười.

-Cười đủ chưa?-nguyên nhăn mặt kéo một cái ghế gần đó ngồi lên

Có lẽ hai đứa nó vừa đánh nhau vừa bảo vệ của công.

-Quá khừ hiện về-Nam thôi cười đứng cạnh nó.

-Đến 100 năm sau chắc vẫn thế-Nam

-Chắc không có tiến bộ rồi đó-Nó cười Nam.

Nghe xong câu đó Nam ôm chầm lấy nó, cả căng tin phen nữa giật mình.

-Chuyện này là sao anh Nam, giải thích đi chứ?-My chạy tới gạt Nam ra khỏi nó.

-Bảo vệ người yêu ghê-Nguyên lắc đầu nhìn My

21. Chương 22

-Blang..xin giới thiệu với mọi người đây là đối thủ truyền kiếp của Hoàng Nam đại ka-Nam tự hào nói lớn, căng làm mọi người lơ lửng trên mây.

-Mất hứng..-Nó phán câu xanh rờn.

-Này tiểu muội ta chưa tính sổ tự dừng 2 năm trước nguội bốc hơi khỏi bang làm ta 1 thân lặn độn-Nam giả vờ lau nước mắt

-Hê, ông Trần Hoàng Nam, đại thiếu gia tài giỏi nhà họ Trần, thủ lĩnh Evil bang, học trường New Star là thế nào hả?-Nguyên giương mắt nhìn Nam.Lúc trước nó với Nam chỉ biết tên của nhau còn gia cảnh thế nào không hay cũng hơn bọn đàn em trong Devil bang là Nam biết mặt nó.

-À ..cái..cái..này-Nam lấp lửng.

-Hai người có biết là mình lỗ bịch lắm không hả?-My tức lên rồi

-Giải thích đi anh Nam, tiểu muội đại ka cái gì ?-Khánh cũng điên luôn

Mọi người nhìn hấn đầy tò mò.

-Haizzz.là thế này.Nam kể lại chuyện nó cứu mình rồi làm thủ lĩnh Devil bang cùng nhau chinh phạt (đồng ruộng) khắp chốn.2 năm rồi mà hấn chưa đánh bại được nó.Ai cũng gật gù như hiểu ra.

-Người anh kể là cô ta sao-Khánh chọc thẳng mặt nó.

-Nam ka, sao anh lại là thủ lĩnh của Evil bang, từ Devil em lập nên đã nghe khủng rồi giờ tên Evil khiến em nổi da gà đây này-Nguyên quay sang hỏi Nam (vẫn nhớ vụ hôm qua.)

-Đâu có gì, sau khi em gửi anh lá thư tuyệt mệnh ý, anh cũng đau ốm liên miên đấy nhưng vì nghĩ tới anh em mà chống gậy đứng dậy lo bữa ăn tinh thần cho anh em, Evil bang gì đâu bỏ từ D trong Devil bang thôi

vẫn tay chân cũ có chút thay đổi là anh vào New Star tiếp nhận thêm 4 tú trụ đẹp trai xinh gái này-nam tự hào

-Đừng có bịa, giàu thế mà giấu anh em làm ta cật lực kiếm tiền nuôi, đúng là bóc lột quá đáng-Nguyên lườm Nam

-Ăn oán gì nữa, cho qua đi gặp nhau thế này ka vui lắm cơ-Nam tính ôm nó nhưng bị Khánh ngăn chân.

-Mệt chết được, cô ta mà đánh lại được anh sao?-Khánh

-Nguội vẫn ngày đêm luyện tập hả?-Nam nguýt nó

-Ngày đêm ôm gối ngủ-Nó nhe răng cười

-Không sao, rồi có ngày ka sẽ cho nguội tới âm phủ-Nam cười hả hê

-Cô có chuyện muốn thanh toán Hoàng Nam mà Nguyên-Thành giờ mới chen chân.

-Sao cậu lại ở đây?-Lại muốn đánh nhau hả?-nam

-Anh ấy không làm gì đâu, hai anh nên sống hòa bình đi-nguyên xen vô

-Không thể-cả 4 người Khánh, My. Luân.Duy đồng thanh

-Nguội biết lý do 2 người đối đầu nhau-nguyên

-Là sao?-Nam

-Nguội nghe anh Thành kể hết rồi, vì Trịnh Ánh Kim mà hai anh ra nông nổi này nhĩ-Nguyên

-Thôi khỏi-thành gạt tay nó

-Lý do tôi tới đây học là chuyện này, nói hết tôi cũng sẽ rời khỏi đây luôn.-nguyên lạnh băng

-Đúng rồi sao nguội vào đây học ka không hiểu?-nam

-Ka từ chối đính hôn Ánh Kim vì có cảm tình với Tiểu My, Thành lại yêu Kim nhưng bị cô ấy từ chối , Kim cùng Hạnh em gái ka nghĩ kế làm hại Tiểu My hậu quả là Kim bị tai nạn , sau khi nghe tin cô ấy chết Thành đứng ra đối đầu với bang của ka, Hạnh lại gia nhập bang của Thành những tưởng Thành lợi dụng Hạnh ka chính thức đứng ra ngăn chặn bang của Thành.Cũng chỉ tại Trịnh Ánh Kim.Nếu cô ta không về đây thì không ảnh hưởng đến nhiều người thế này.-Nguyên

-Sao nguội biết rõ vậy, toàn bộ mọi việc -Nam

về mặt của nó làm mọi người quá kinh ngạc, nó mới vào trường sao hiểu quá nhiều chuyện của năm trước.

-Thay mặt Trịnh Ánh Kim tôi cúi gầu xin lỗi mọi người vì tất cả-Nguyên gập người cúi xuống cả bọn sững sờ

-Em tới đây điều tra việc này sao?-Thành(đối xứng hô nè)

-Nguội làm điệp viên cho nhà họ hả?-Nam vẫn còn trêu nó được

-Mọi chuyện nguội không thể nói được chỉ cần mọi người chấp nhận và sống hòa nhập với nhau thôi.-Nguyên

-Thôi được anh đồng ý-Thành

-ka cũng vậy-nam

-Tớ cũng tán thành-My

-Coi như chưa hề xảy ra hả-Khánh

-Như vậy cũng tốt-Luân,Duy đồng thanh.

Hạnh xí hổ quá chui đi đâu mất rồi ý.

-Tiện thể thông báo Kim chưa có chết đâu-Nguyên

-Thật hả?-Thành.Mọi người cũng không tin tai mình nữa.

-Cô ấy đang điều trị ở Mỹ.Mọi người vẫn tha thứ cho cô ấy chứ?-Nguyên

-Cô ta đã lãnh đủ chuyện rồi, bọn tớ cũng không trách gì thêm đâu, nhờ cậu gỡ lời-My

-Thế là xong tôi có thể thanh thoi rời khỏi đây rồi-Nguyên thở dài

-Là sao cậu thôi học hả?-My

-Dù không tự nghĩ thì chuyện đấy cũng tới tai thầy đợi đến lúc bị đuổi thẳng cổ ra khỏi đây hả(ông chú vốn nhần tâm mà)-Nguyên tự quyết định ỳnh.

Ai bắt nó nghỉ đâu chứ tự dừng chuyện làm ở bar , tự quyết ỳnh nghỉ học.

-Không ai phải đi cả-Từ ngoài cửa vang lên giọng của Hải

Nó ngơ ngác nhìn hần ông ọ(giờ nó mới thấy tận mắt điệu chảy nước của ông nì mà)

-Tôi nghe thông báo từ hiệu trưởng, Nguyên cô đứng đầu kì thi khảo sát lần này hoàn chỉnh 300 điểm ,họ thua rồi.-Hải

-Vậy thì hên nha-My nắm tay nó

-Kết quả gì lạ vậy, cô ta đòi qua mặt hết chúng ta sao?-Khánh

-Chấp nhận sự thật có người giỏi hơn mình đi-Duy đập vai Khánh

Nguyên muốn cười cũng không được khóc cũng chẳng xong, nó đang lơ ngơ không hiểu toàn bộ chuyện này ra sao.

Cuối cùng cũng kết thúc câu chuyện dài nhất , ai về lớp đấy, tản ra cả rồi.

Bọn nó cũng về lớp, nhưng nó bị Nam kéo ra sân sau trường.

22. Chương 23

-Ka làm gì làm vậy , còn già là tay người nữa-Nguyên xoa cánh tay bị Nam lôi không thương tiếc.

-Nguội nói đi tại sao 2 năm rồi không gặp tự nhiên lại xuất hiện ở đây?-Nam

-Ờ thì...nguội-Nguyên cố tránh né

-Nói mau, lại còn nói những câu khó hiểu lúc này nữa, giấu ai thì được chứ giấu ta thì-Nam trừng mắt nhìn nó

-Nguội biết tất tần tật về ta đó mà ta không biết gì về nguội thì đâu có được-Nam

Nguyên hơi lưỡng lự nhưng cũng nôn ra hết cho tên Nam nghe

-Haaaaaaa...nguội ...là...nguội...à là cháu ông Trịnh Thái tập đoàn..đó sao?-Nam nhìn nó như người trên trời rơi xuống.

-Bộ không được sao?-Nguyên thụi người Nam

-Nhìn muội thế này ai tin chứ,á thảo nào muội lém tiền thế, ta thắc mắc mãi làm gì đi làm thêm khổ sở vậy mà nguội chịu lòi tiền ra-Nam gật gù.

-Vì hứa với bác mà nguội khổ sở vào đây học điều tra mấy cái vụ của bà Kim đó-Nguyên tươi cười

-Vào được trường này đâu có dễ đúng là có hậu thuẫn lớn-Nam

-Nguội nghe nói ông cũng quen biết với cha ka hả?-Nguyên thắc mắc

-Hình như hay đi chơi với ông già nhà ka-Nam

-Cái gì mà hình như, ông biết rõ về ka mà dám giấu nguội-Nguyên nắm tay

-Mà nè nguội sao làm thêm ở quán bar M.O.M ka nghe mấy đứa kia bảo vậy? -Nam

-Quán đó do nguội quản lý mà. Tại lần Khánh bắt gặp nguội đang xử mấy thằng nhãi vướng chân không sao lại bị hiểu lầm thế này. -Nguyên bực tức

-Bớt nguội cứ nóng tiếp đi-nam bộp bộp vai nó-Sao nguội không giải thích bọn nó khinh em ghê gớm nhể.

-Có đứa nào chịu nghe mà tự dưng nói mình là chủ quán đó hả, nguội đâu có điên-Nguyên

-Để ka xử đám bắt nạt nguội yêu quý của ta à

-Một ván chứ-Nguyên xoay xoay quả bóng rổ trên tay

-ok

Mồ hôi thấm trên mặt nó, một ngày đáng nhớ, gặp lại Nam ka nó vui lắm nhưng giờ về nhà mà không có ông hơi buồn, nó sợ cô đơn nhưng lúc nào cũng tự đẩy mình vào cảnh đó.

Nguyên lê lét về nhà đợi ông Tùng tới đón.

Việc ông Thịnh nhờ nó đã hoàn thành, bắt đầu cuộc sống của nó, bao nhiêu điều không thể lường trước đang ở trước mắt nó chỉ cố gắng chịu đựng mà đi tiếp.

Nó nhớ cảm giác mái ấm gia đình, luôn len lỏi trong tim. Đã có lần nó buột miệng hỏi ông nhưng bị từ chối thẳng thừng bởi ông không muốn nó nhớ lại những kí ức đau khổ ấy

23. Chương 24

1 ngày rồi đến 2..3..4..hôm nay là ngày thứ 5 nó không đến trường.

-Chán quá-Luân thở dài.

-Sao chán ?-Duy.

-Không được gặp bé Nguyên yêu quý

-Ai là bé Nguyên của cậu , hử?-My không cầm nhìn Luân.

-Con heo đấy sao mấy hôm nay không đi học nhỉ?-Khánh.

-Nhớ quá rồi hả?-Duy

-Her, ai thèm, tại tớ không có ai để tra tấn mới hỏi thế-Khánh ngập ngừng.

-Cãi làm gì, ai mà chả biết.-3 đứa kia đồng thanh.

Sau khi nó kể hết mọi việc cho Nam, anh chàng đã bỏ bô thông tin cho 4 tên kia nghe nhưng ít nhất hẳn còn lương tâm chỉ nói một lý do tại sao Nguyên lại làm ở quán bar rằng : Có một người họ hàng xa nhờ nó quản lý giúp quán trong thời gian ngắn. Cái hôm ba thằng bắt gặp nó đang vào chân người phục vụ để sút mấy tên vô lại.

Chúng hiểu ra, còn bọn trong lớp sau khi nghe hết thấy hối lỗi vì đã xúc phạm nó khủng khiếp. Tên Khánh chẳng nói chẳng rằng phi hăng ra ngoài lớp.

-Mà My không có số của Nguyên hả ?-Luân quay sang hỏi My.

-Chắc anh Nam có đó, nháy gọi ảnh đi-My.

Thuê bao quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được, xintút...tút...

-Anh ý bốc hơi luôn rồi-Luân giờ chiếc đt lên.

-Hai người đó chơi trò đánh lẻ hả?-Duy

-Có trời mới biết-Luân.

Hiện tại Nguyên đang tạm trú tạm vắng ở nhà ông.

Bính...boooong....

Ông quản gia lật đật chạy ra mở cửa, mừng khi thấy ông Thái về.

-Đợt này giải quyết lâu ha ông chủ-QG

-Ừm.Con bé Nguyên thế nào rồi?-Ông Thái bước vào cổng.

-Cô chủ đang ở trong phòng khách có cả cậu Tùng luôn ạ-QG

-Ôi cô cháu gái yêu quý của ta-Ông Thái chạy tới ôm lấy Nguyên như mấy năm trời mới gặp lại ý.

-Ông bỏ cháu ra nào, sao mà dăng trào cảm xúc thế hử?-Nguyên nhăn nhó quan sát ông.

-Con chào bác-Tùng lễ phép chào (ông này lên chúc ông hơi sớm).

-Ông về sao không kêu con ra sân bay đón, lại còn giấu kĩ lịch trình bay?-Nguyên trách .

-Không phải ta vẫn lành lặn đây sao-Nói rồi ông Thái xoay vòng nhe răng cười.

-Vẫn ổn chứ bác?-Tùng chen vô.

-Chuyện gì?-Ông Thái ngồi xuống nhấp hơi trà cô giúp việc vừa bưng ra.

-Bộ ông sang châu Phi săn bắt hái lượm-Nguyên ngồi xuống ghế.

-Hừm, có chuyện không hay rồi-Ông Thái nghiêm mặt khiến 2 đứa không khỏi lo lắng.

-Hai đứa còn nhớ tên Hùng lạnh trùm mafia chứ?

-Cái tên bị bắt 5 năm trước ạ?-Tùng

-Hắn đào tẩu rồi , cảnh sát đang truy lùng khắp nơi-Ông Thái ngả người ra sau ghế.

-Có hậu thuẫn-Nguyên.

-Ta lo quá, mấy anh em chiến hữu của ta về Việt Nam hết rồi, lần này ông Trần và ông Đoàn cũng quyết định ra mặt-ông không giấu 2 đứa nữa.

-Cháu còn nhớ hai ông chứ?

-Vâng. 1 trong những ân nhân của cháu. Mà có phải đó là ba của Nam ka cháu và tên Khánh cùng lớp không ông?-Nguyên thắc mắc.

-Thế hả, sao ta không để ý mấy chuyện đấy nhỉ?-Ôi tuổi già ngày càng đáng sợ.-ông Thái than thở.

-Già ý ạ, bác còn khỏe hơn mấy thằng sumo Nhật ý chứ-Tùng đưa mắt nhìn ông Thái.

-Cái thằng quỷ muốn ăn đòn hả?-ông Thái ném ngay miếng táo vô họng Tùng.

-Có lẽ nghiêm trọng đây-Tùng nháy mắt với Nguyên.

-Vì hắn có thể về đây nên ta phải tăng cường cảnh giác tên sói điên đấy, vài ngày sau ta sẽ cho người tới lắp thiết bị bảo vệ cấp S cho 2 ông bạn-ông Thái dăm chiêu.

Thấy vẻ mặt của ông Nguyên bắt đầu lo lắng rồi , tên Hùng lạnh là một nhân tố đầy dọa kí ức của nó.Ông Thái hiểu cảm giác của nó nên mới cho người bảo vệ xung quanh như vậy.

Quay lại quá khứ theo hồi tưởng của Nguyên.

Nó vốn nghịch ngợm mà, sau vài tháng ông Thái đón về nó muốn phi qua khỏi bức tường cao sau vườn để trốn ra ngoài dạo chơi.

Một lần nó lanh lợi đánh lạc hướng của mấy tên vệ sĩ đứng canh thế là kế hoạch trèo tường của nó thành công.

Thế giới bên ngoài rộng lớn khác hẳn với những gì nó ao ước, đang lơ ngơ thì bị một người phụ nữ va chạm vào người.

-Cháu không sao chứ?-một nụ cười hiền hậu.

-Dạ. cháu không sao.-Nguyên cũng lễ phép đáp lại.

Bà ta nói để chuộc lỗi nên sẽ dẫn nó vào khu vui chơi rồi dắt nó đi.Càng đi nó càng thấy xa nhà mình nín tay lại bà ta lại.

-Cô dẫn cháu tới đâu thế?-Nguyên ngơ ngác hỏi.

-Vào địa ngục con ranh ạ.-Bà ta nhảy phốc tới, nhét khăn vào miệng nó rồi đánh ngất nó.

Tỉnh dậy trong một nhà kho để hoang nó gào hét khô cả họng mà chả có ai.Một người phụ nữ với khuôn mặt hiền hậu vậy mà tâm hồn bên trong là một mụ phù thủy.Nó nhớ ông quá.

Bỏ đói nó một ngày, hôm sau bà ta đến nhưng chỉ cho nó uống nước.Lần đầu tiên có người đối xử với nó tàn nhẫn như bố vậy.

-Đừng trách ta vô ích.ta chỉ làm theo lệnh của anh Hùng thôi.Sau đợt này cả thế giới xã hội đen sẽ thành của chúng tao-Bà ta cười nham hiểm.

-Có trách hãy trách người ông đáng kính của mày ấy,đổi đầu với chồng tao chi-Bà ta tiếp tục quát vào mặt nó.

Nguyên giương mắt nhìn mụ già đó không thềm đáp lại.

Cánh cửa nhà kho dần chuyển dời, đằng sau là khuôn mặt nó không bao giờ quên được.

-Em làm tốt lắm-hắn nhếch mép cười.

-Ta làm gì với cô cháu bé bỏng của tên Thái đây-Hắn lấy dao lướt trên mặt nó, mùi thuốc lá nồng nặc phả cả vào mặt nó.

Nguyên giơ chân đạp thẳng vào mặt tên Hùng lạnh làm hắn ngã ra sau không may con dao cứa vào tay nó chảy máu.Nó chỉ còn biết cắn răng chịu đựng thế này đã là gì trong những lần tra tấn của bố nó.

-Con ranh, rồi tao sẽ không tha ày đâu-Hắn mắt đỏ ngầu điên tiết nhìn nó.

Đúng. Hắn nói là làm, bắt cóc, rồi lôi nó đi khắp nơi để nó tận mắt chứng kiến cảnh chém giết lẫn nhau của giới giang hồ .Hay những lần bị hắn buộc vào đầu xe đua phóng mấy chục km/h.

Nó chỉ bật khóc gọi ông.

-Hùng hôm nay là ngày chết của mày-Ông Thái hét lớn ra lệnhcho đàn em xông thẳng vào nhà kho khử sạch người của Hùng lạnh.

Bị tập kích bất ngờ vì hắn không biết rằng nó đã âm thầm để lại kí hiệu cho ông mỗi khi ra khỏi nhà kho.Người của hắn bị tổn vong hơn nửa , cho người chặn đánh mọi ngã đường, tên Hùng bị bắt , vào tù bóc lột vĩnh viễn.

Kí ức đó nó cố gắng chôn vùi sâu nhất có thể trong đầu .Lần này hắn trở về có lẽ sẽ nhắm tới ông Thái và nó không ngoài tầm ngắm.

24. Chương 25

-Em không sao chứ?-Tùng tới cốc đầu Nguyên.

Ông Thái và Tùng quan sát nó từ này giờ nhưng không ai nói gì.

-Cảm ơn ông đã cho con cuộc sống này-Nguyên thấy hơi cay mắt.

-Con bé này nói linh tinh gì thế?-Ông biết nó nghĩ gì nhưng vẫn giả vờ hỏi không lại chạm tự ái của nó chết.

-Ông biết mà.-Nguyên nhún vai.

-Con không định tới cảm ơn mấy chiến hữu của ta hả?-Ông Thái nhắc nó.

Ông Thái không biết rằng sau khi hồi phục tinh thần lẫn thể chất nó tới thăm tất cả những người tham gia sự việc hôm đó, cả những người phải bỏ mạng nữa.

-Con biết mà-Nguyên nghiêng đầu nhìn ông.

-Hình như con chưa gặp lại ông Trần và ông Đoàn nhỉ?(ông Thái lớn tuổi hơn nhưng 3 ông này luôn coi nhau như bạn đồng tuổi ý)

-Có cơ hội sẽ gặp ạ-Nguyên tựa đầu vào thành ghế.

-Suýt quên, đưa ta-Ông Thái giơ tay ra trước mặt nó.

-Gì ạ?-Nguyên ngơ ngác hỏi.

-Thế mấy ngày cháu nghỉ ở nhà làm gì hả?

-Sao ông biết cháu nghỉ?

-Chỉ cần một cú điện thoại từ 2 điệp viên siêu hạng Thanh Tùng đây và Khánh Vương hiệu trưởng, sao thoát được-Tùng hất mặt tự hào.

-Anh ..bán đứng emmm..Đỡ chuông của ta nè-Nguyên với tay lấy cái gối chơi vô người Tùng.

-Ừ ..cảnh..cảnh sát..có kẻ giết người...-Tùng làm ra vẻ một người đang dần tắt thở chết.

Cả hai ông cháu Nguyên bỏ lăn ra cười.

-Nè ông-Nguyên trình ông Thái một xấp giấy.

-Hehe ta yêu cháu nhất mà-Ông Thái sung sướng nhìn vào đống giấy nó đưa.

-Thế bà cháu thứ 2 ạ, chết ông nhá cháu sẽ mách bà-Nguyên ranh mãnh nói.

-Hô bà ấy thì..đang đi du lịch không có hứng nghe cháu nói đâu.

-Gì đây ạ?-Tùng lơ mơ.

-Tia laser ba chiều chống trộm với răng giả kim loại hút nước-Nguyên

-Hả? Có thực thì không đó?-Tùng liếc nó.

-Anh coi em là gì hả?-Nguyên

-Là em gái anh-Tùng phán câu làm nó hụt tinh thần.

-Ta biết rồi cháu gái tài giỏi của ta ạ-Ông Thái nhìn nó lắc đầu.

-Ông cho người làm luôn nhá, cháu chỉ cần cái răng thôi-Nguyên cười tít mắt.

-vâng thưa cô.

-Chơi đủ rồi cháu về nhà đây, trộm vào khuôn sáo đồ thì còn nước ra ở ngầm cầu-Nguyên chạy lên tầng.

-Cháu ở lại đây luôn đi bên ngoài giờ nguy hiểm lắm-Ông Thái đứng bật dậy.

-Con tự lo inh được mà-Nguyên ngoái đầu xuống.

Ông định phát biểu thêm thì bị Tùng lắc đầu ngăn lại, giờ chỉ còn cách theo ngầm bảo vệ nó thôi. ai mà chả hay tính của nó chứ.

Thành phố về chiều ngập trong ánh nắng vàng rực, tấp nập dòng người ngược xuôi. Nguyên chống tay lên thành cửa kính xe buýt nghĩ ngợi mông lung. Con người mạnh mẽ cũng có lúc mềm yếu bất thường.

Ông Thái không nói cho nó hay lần này ra nước ngoài ông đã gặp lại cô con dâu của mình, ông không trách cứ gì nhưng cũng không cho cô hay tin tức của Nguyên. Cũng mừng cho thằng cháu trai đã khỏe mạnh sau khi mổ tim thành công. Ông sợ nếu cô ấy trở về chỉ khiến Nguyên đau khổ thêm thôi.

Thấy bóng người thậm thụt trước cửa nhà, Nguyên lấp ló đứng sau quan sát.

-"Hắn ta làm gì trước nhà mình thế kia...hay tính bẻ khóa chui vô nhà"-một suy nghĩ chạy qua nào nó.

Nó rón rén vác cặp tính đập vô đầu lúc hăn skhoong để ý.

BỐP.

Tên kia kêu oai oái , làm nó sững sờ hơn tên đứng trước mặt nó là Khánh.

-Anh tới đây làm gì, sao biết địa chỉ nhà tôi?-Nguyên giương mắt nhìn hăn.

-À.. tôi chỉ đi ngang qua thôi, thấy hoa đẹp nên vào ngó -Khánh lúng túng.

-Hoa nào? Trước cổng nhà tôi đâu trồng hoa-Nguyên nhìn chằm chằm vào hăn. Quá bất ngờ bị nó phủ đầu tên kia đỏ lừ cả mặt.

-Anh trúng gió à tự dưng mặt đỏ thế kia?

-Không có gì...tôi...à...chỉ-Khánh lấp bắp

Nguyên nhíu mắt không hiểu hành động kì lạ của Khánh.

-Thì tôi tới xin lỗi cô chuyện hôm nọ-Khánh

-Xin lỗi? Chuyện hôm nọ? là chuyện gì?

-Trách nhầm cô ở quán bar đó, cô đúng là óc heo mà-Khánh gắt.

-Anh hay nhỉ. Chuyện đó hả? không sao cả. Anh có vào nhà không-Nó gạt lời hăn rồi mở cửa nhà.

-Tôi vào được hả?-Tên kia ngơ ngác.

-Tôi không dám để bốn thiếu gia đứng ngoài muối chàm đâu-Nguyên trừng mắt nhìn Khánh.

-Bộ cô quan tâm tôi rồi sao?-Khánh hứng khởi.

-Tôi không muốn vô tù vì tội ngược đãi động vật quý hiếm-Nguyên lém lỉnh.

-Thèm đấu khẩu với cô-Khánh nói rồi đi thẳng vào

-Đuối lý còn làm cao-Nguyên lí nhí để Khánh không nghe thấy.

-Tôi cho người điều tra mãi mới được địa chỉ nhà cô đấy.Mà nhà của heo mà cũng sạch ra phết nhỉ.

-Không phải chứ, tôi đã 5 ngày không lau dọn rồi. Anh bị mù hả?

-Ờ thì vì việc này ..

-Tôi không phải đùng vô-Nguyên tiếp lời hăn

-Anh uống gì không?

-Thô khỏi nhà cô thì có gì cơ chứ-Khánh nhìn khắp nhà.

-Nè-Nó đặt xuống cho hăn một cốc nước cam vắt còn hăn trở mắt nhìn.

Nhà nó có vẻ lớn hơn so với ột người ở , 4 phòng ngủ , có sân thượng cả tầng hầm nhưng chưa ai được phép xuống đó.Bên ngoài nhà phủ một màu trắng bên trong được quét một màu hồng phấn.Ấm cúng cực lun.Đây đủ tiện nghi(cái này khỏi nói ai cũng thắc mắc).

-Tôi thấy có vấn đề-Khánh lên tiếng

-Sao? -Nguyên đang cất mấy thứ đồ chị giúp việc khăng khăng bắt nó vác về.

-Đây có đúng là nhà cô mua không thế, cái này không ít đâu, vào trong mới biết giá trị thực của nó.

-Xem ra anh cũng có mắt.Nguyên trề môi.

Nó quên mất mấy đồ đạc nên cất đi giờ thì bị Khánh thấy hết rồi, một người gia cảnh như nó lại có đầy đủ những thiết bị hiện đại này sao.

-Anh cứ coi như tôi ở trọ đây cũng được không phải thắc mắc nhiều.

-À tôi có mấy việc phải làm phiền anh lui tới lần khác.-Nguyên méo mặt nặn một nụ cười.

-Cũng tối rồi tôi về đây.

Nó theo Khánh ra cửa.

-Mà cô không định đi học à??

-Mai tôi tới không để anh độc chiếm trường được-Nguyên nháy mắt

-E hèm .Tôi về đây.

-Không tiễn.-Phù-Nguyên đóng sầm cửa lại cũng may đá được hấn ra không lộ hết bí mật.

Nó bật cười rồi quên luôn mọi chuyện.

25. Chương 26

Sau đây là chương trình dự báo thời tiết ngày ..tháng...năm...

Một luồng áp thấp nhiệt đới len sâu vào đất liền, có sự thay đổi lớn về khí hậu, theo dự báo năm nay mùa đông sẽ tới sớm hơn dự định ban đầu.

Nhiệt độ sáng nay sẽ xuống thấp , các bạn hãy...

Nguyên tắt luôn cái tivi, tháng mấy mà đã có đợt lạnh kéo tới chứ. Nó ra khỏi cửa thì gặp cô Thủy trên tay cầm túi đồ.

-Cô đi siêu thị sớm thế ạ?

-Đâu có ông cháu gửi đồ cho cháu nè-Cô Thủy đưa trả nó.-Hình như là quần áo, sao cháu mặc phong phanh thế này, không xem dự báo hả?

-Cháu có nhưng mà sao đâu cô, cháu khỏe lắm ạ-Nguyên mỉm cười lấp liếm.

-Không được ông Thái nhờ ta chăm sóc cháu, vô nhà mặc lẹ cái áo này nhanh-Nói rồi cô đẩy nó vào trong nhà.

Khoác thêm cái áo mũ mỏng bên ngoài, nó đội mũ lên thả tóc rồi lôi ipod ra nghe, trường học thẳng tiến.

Vừa nhắm theo nhịp bài hát nó vừa suy nghĩ mông lung ngẩng mặt lên đã thấy cái cổng trường trước mặt.

-”Trường yêu quý những tưởng xong việc là tao bye mày luôn chứ. Haizzz. Lại những ngày mài dùi đèn sách.-Nó nghĩ thôi mà.

-Không biết bọn kia đang làm gì nhỉ?...ten..tên..ten...

-Tao đã bảo mày bao nhiêu lần, đừng lên giọng với bọn tao, cái chức lớp trưởng thôi mà có gì ghê gớm chứ?-Tiếng Hạnh the thé vang lên khi nó đi qua nhà bảo vệ.

-Tớ..tớ không có ý xúc phạm cậu đâu, tớ cũng vì..nhiệm vụ thôi mà-Hà đang run run khi bị bọn con gái bắt quỳ trước mặt Hạnh.

-Hãy chào các đảng ấy, sáng sớm tụ họp đông đủ ghê-Nó nhảy bổ vào lấy tay quàng vai Hạnh cười ranh mãnh.

Tụi kia giật mình quay lại nhìn nó.

-Cô tới đây làm gì, đừng xen vào chuyện của tôi.-Hạnh gạt tay nó ra.

-Đến trường là đi học chứ còn làm gì nữa, đi ngang qua đây tiện thể ghé thăm trận võ mồm hèn hạ nhất hành tinh.-Nguyên nhe nhớn.

-Này không muốn chết thì tránh khỏi đây đi-một cô gái hung hãn nói

-Mày điên hả? Đến anh của con Hạnh còn thua nó nữa là, ngu dốt làm chi-cg khác.

-Tao bỏ qua à lần này, nhớ lấy lời tao đấy-Hạnh cảnh cáo Hà rồi bỏ đi cũng không quên lườm nó một cái. Nguyên nhún vai rồi đi thẳng mặc cho Hà đang gọi với đằng sau.

Sống trong đời sống cần có một tấm lòng..-Nó lẩm bẩm rồi bước vào lớp.

BỐP...cả lớp(trừ Hà và mấy đứa Hạnh ra) đứng sẵn ở cửa chào mừng nó, tiện thể xin lỗi chuyện bữa trước.

Dòng chữ WE E YOU E BACK treo lủng lẳng trên cửa.

-Bọn tôi rất vui khi you quay lại-cả đám đồng thanh tập 1

-Và rất xin lỗi chuyện trách nhảm you-ĐT tập 2

Cả lớp ngơ ngác khi thấy nó chẳng nói chẳng rằng cứ đứng trơ mắt ếch ra nhìn.

-Này cả lớp vì cô mà chuẩn bị những thứ này cô cũng phải nói gì đi chứ?-Khánh đứng trước mặt nó

Nguyên nhăn mặt chẳng hiểu bọn kia đang nói cái gì đơn giản là nó đang đeo tai phone nghe nhạc.

-Cái gì? Mấy người uống nhầm thuốc à?-Nguyên bỏ tai nghe xuống.

-Hả?????????-ĐT tập 3

-Thôi khỏi nhìn mồm cũng đoán ra mấy người nói gì-Nguyên thở dài.

-Cô nói là sẽ cho qua chuyện này đúng không nhưng tụi tôi vẫn thấy có lỗi nên bày ra thế này đó.Được chứ?-Khánh mừng thầm.

-Đẹp thì có đẹp nhưng tôi đâu có nói là sẽ tha thứ ấy người-Nguyên phẩy tay cười lớn trong bụng nhưng mặt vẫn không biến sắc.

-Thôi mà Nguyên. Vậy cậu muốn ra sao?-My chạy tới kéo tay Nguyên.

-Các người muốn tôi tha thứ cho hả?-Được thôi thay ta trực nhật đến hết năm học-Nguyên nhe răng cười.

-Này con heo kia cô qua đấng vừa thôi nhá-Khánh xông thẳng tới chỗ nó thì bị Luân ngáng chân ngã úp mặt xuống sàn làm mấy cô nương chỉ dám che miệng cười(không lão ta rửa chét).

-Thế nhá, thật sung sướng khi không phải quét dọn. Hà hà-Nguyên tự phục mình nghĩ được ra kế sách hay.

Lần đầu tiên từ lúc nhập học nó ngồi nghe giảng từ đầu đến cuối, giáo viên cũng phải bất ngờ không bình thường nó bò lẩn ra ngủ rồi.

-Sau khi ra chơi là 2 tiết thể dục các bạn chuẩn bị sẵn đồ đi nhá-Tiếng Hà vang lên(vừa bị tấn xong vẫn còn dư sức).

-Sao tớ không thấy ka Nam đâu thế My-Nguyên với My bàn trên.
 -Tớ tưởng cậu biết?-My
 -Thôi chết lại đi cặp với bà nào roài-Nguyên chặc lưỡi nhìn My.
 -Anh ấy dám-My khẳng định chắc nịch.
 -Ồ thế mấy hôm trước tớ thấy ka bảo đi gặp tỷ Dương bên trường Hòa Lộc mà?-Nguyên chớp mắt như My
 -My sắp bị đá hả?-Luân cũng chen vô
 -Tớ chém chết hai người-My cầm hủn chồng ghé bên cạnh toan đập 2 đứa.
 -Hehe làm gì náo nhiệt vậy ?-Nam từ đâu chui ra
 -Anh giải thích coi anh đi hẹn với cô nào hả?-My nổi giận
 -Hẹn, với ai, mà đứa nào bảo em thế?-Nam ngơ ngác.
 -Nguyên đó-My chỉ thẳng mặt nó.
 -Con bé này muốn chết hả?-Nam
 -Ấy ấy vợ chồng nhà này rửa thế thì tôi sống thế nào được hả?-Nguyên cười sắc súa.
 -Mặc cậu/em-Nam với My đồng thanh.
 -Thôi quên mất tớ phải đi lấy giày học thể dục, hai người ở đó mà xử ông Luân ý ông ý chịu trách nhiệm-Nguyên phi ra khỏi lớp.

26. Chương 27

Te te tổn tổn Nguyên chạy lên phòng hiệu trưởng.
 -Ông chú...-Nguyên tịt hửn lời khi thấy cảnh không nên thấy
 -E hèm..đây là nơi có tôn ti trật tự yêu cầu hai người...-Nguyên hắng giọng làm bà cô Thanh với ông chú Khánh Vương của mình đỏ cả mặt.
 -Tôi xin phép xuống văn phòng-Cô Thanh chạy nhanh qua mặt nó.
 -Già còn ** ông chú nhỉ-Nguyên cười ranh mãnh.
 -Con bé này không ở lớp lên đây làm gì?-Ông Vương chỉnh lại cà vạt.
 -Không lên làm sao thấy cảnh tình tứ của hai cô chú chứ-Nguyên
 -Thôi nói nhanh ta còn làm việc.
 -Her chú bảo cháu lên đây mà.Sao giờ hỏi vặn lại cháu?
 -Ấy quên, giày và đồng phục thể dục của cháu đây(Trường này học giờ thể dục thất thường).-Ông Vương đưa nó một cái túi.
 -Chuẩn theo ý cháu, có lẽ đồng phục trường này được chăm chút nhất chú nhỉ-Nguyên đá đều ổng
 -Đi ra nhanh, mau-Ông Vương xua nó không thương tiếc.
 -Nhớ là ông thầy thể dục kinh khủng lắm đấy, cố mà giữ thân nha cháu, thân tàn ma dại là ta vui rồi-Ông đẩy Nguyên ra cửa đánh rầm trước mặt nó.
 -Cái ông này lâu không chỉ bảo nên được nước bắt bẻ mình đây mà-Nguyên bực cả người.

Híc híc, hức hức...tiếng ai khóc thút thít...

-Do trời hay sao mà hôm nay ai cũng ảm đầu hết ý, tự nhiên nghe thấy người khóc là sao-Nguyên thấy lạnh gáy.

-Mình chỉ nghĩ vớ vẩn sáng bảnh mắt này mà có

-Hay Hà , người rên rĩ là cậu hả?-Nguyên thấy Hà đang ngồi trên ghế đá cạnh vườn hoa.

-Tớ không sao, chỉ là..-Hà nức nở.

-Bình tĩnh tớ sợ người ta khóc lắm-Nguyên lúng túng(nó đâu phải là con trai nhĩ).

-Giày tớ bị rách hết rồi, làm sao giờ?

-Đi mua đôi mới đi, ngồi đây khóc chi-Nguyên an ủi

-3 phút nữa đến giờ học rồi, quán cách đây xa lắm.-Hà còn khóc to hơn.

-Đừng làm tớ cuống-Nguyên hét lớn.

-Thế này nhá, cậu cầm đôi này đi-Nguyên đưa đôi giày của nó cho Hà.

-Còn cậu?-Ông thầy không tha đâu đó-Hà thôi khóc.

-Khỏi tớ tự lo được-Nguyên cười lớn để Hà yên lòng.

-Cảm ơn cậu-Hà bước đi nhanh cách nó khá xa-” Nguyên à tớ xin lỗi “.

-Haizzz lại vác mặt lên cái phòng đó hả.Chỉ còn 3 phút.Nguyên nhếch môi cười rồi tức tốc chạy lên phòng hiệu trưởng.

-Cả lớp tập chung-tiếng ông thầy Đạt vang lên ồm ồm.

-Nguyên đâu My-Khánh không thấy nó đâu.

-Lúc này bảo đi lấy giày mà-My ngó ngang dọc tìm nó.

-Chậm mấy phút nữa bọn mình khó mà xin cho cậu ấy đó-Duy

-A kia rồi-My thấy nó đang chạy tới.

-Đồng phục có còn giày thể dục cậu đâu-My nhìn xuống chân nó.

-Tớ bị mất rồi.Híc.-Nguyên giả khóc

-Cô đúng là hậu đậu.-Khánh mắng nó luôn.

Lúc Nguyên chạy tới phòng hiệu trưởng thì cửa phòng khóa, không biết ông Vương tẩu đâu nhanh thế.

-Thưa thầy bạn Nguyên vào lớp muộn-Hạnh the the cái giọng nói lớn.

-Cô Hồ Hạ Nguyên, lý do vào muộn?-ông Đạt mặt lạnh băng làm nó cũng khiếp.

-Bạn ý không có giày thể dục kia thầy-Cô gái vô duyên nào đó bon chen.

-Không coi trọng nội quy trường học gì cả, chọn hình thức tự phạt đi-Ông Đạt nhìn nó sắc lạnh.

-Cho bạn ấy chạy vòng quanh sân 10 vòng ạ.-Hạnh vênh mặt cười.

-Thưa thầy tại em..-Nguyên lắp bắp.

-Mong thầy tha cho bạn ý, mới học buổi đầu nên không rõ quy định-Khánh lên tiếng , nó thì ngạc nhiên tại sao hẳn lại xin cho nó chứ.

-Đúng đó thầy chạy vòng sân trường hơi quá sức với bạn ý-My

-Thôi được không chạy bộ , hít đất 20 cái cho tôi-Ông Đạt nghiêm mặt.

Cả lớp ngơ ngác từ trước giờ ông ta không bao giờ lại bỏ qua lời của Khánh nhờ.

-Có quá không thể thầy-Khánh

-Bạn ấy là nữ nữa ạ-Luân

Nguyên nhìn mặt nghĩ đến cái cảnh nó hít hực hít hơi thở của đất kia.

-Nguyên, hít đất 50 lần cho tôi-Ông Đạt quát lớn.

Lại một người nữa có thể là bạn tâm đầu ý hợp của bố nó.

Cả lớp nhìn nó cảm thông.Nguyên để ý Hạnh từ này, ả ta ranh ma , nó không thấy Hà mang đôi giày nó mượn.Đường như hiểu ra mọi chuyện nó đành chấp nhận hình phạt, chỉ tự trách mình quá thương người.

Được hơn nửa số lần Nguyên bắt đầu đổ mồ hôi hơn.Nó những tưởng đó là nước mắt cơ ít nhất nó vẫn trụ được đến bây giờ.

Có lẽ tính ương bướng của nó chỉ có ông thầy này trị được mất,Nguyên nghĩ ngợi lung tung, tay bắt đầu run rôi. Chỉ còn 10 cái thôi-Sao hôm nay mình khỏe thế nhỉ ?(bó tay lun).

My lo lắng cho nó đã chạy đi lấy chai nước lạnh, còn 3 tên kia lo không kém, Khánh thấy đau xót trong lòng khi nhìn nó chịu cực vậy.

49.....50 cái....nó gục mặt xuống đất.Khánh chạy tới định kéo nó dậy thì tay hắn bị nó gạt phắt ra.Chân nó run run chập choạng đứng dậy.Nguyên làm cả lớp một phen bàng hoàng , bị vậy mà vẫn tự đứng dậy được.

-Tôi không cần ai giúp-Nguyên gất lên rồi thở dốc.

Nguyên nhìn Hạnh một cái khinh bỉ, mặc cho ông thầy quát lớn , nó rời khỏi sân thể dục. Bỏ mặc những ánh mắt thương xót rơi lung tung.

27. Chương 28

Nguyên đi thẳng tới hồ bơi, lấy tay lau mồ hôi, nó cố nén cục tức to tướng này mà sao khó chịu đến thế.

-Không sao đi học mình cũng có cơ hội luyện công-Nguyên tự mỉm cười.

-Nguyên à-Hà đi theo nó từ này.

-Cậu tới đây làm gì?-Nguyên chẳng thèm quay lại nhìn cô bạn.

-Xin lỗi tất cả là tại tớ...Nguyên à tớ xin lỗi-Hà bắt đầu khóc.

-Tại sao cậu có thể yếu đuối thế cơ chứ?-Nguyên quát lớn khiến Hà giật thót.Lần này nó giận thực sự.

Bọn Khánh cũng chạy theo sau nó, định tới xem thì thấy Hà đi tới, ngạc nhiên khi thấy lần đầu tiên nó giận ra mặt như vậy.

-Cậu ấy ổn chứ?-My lo lắng định chạy tới thì bị Khánh cản lại.

-Cậu biết cả rồi sao?-Hà khụy người xuống quỳ trước mặt nó.

-Tớ chưa thấy ai như cậu cả, bị người ta bắt nạt sao vẫn im lặng như vậy?-Nguyên gất Hà

-Làm..làm sao có thể được..Hạnh...-Hà vội bịt mồm lại.

-Cậu còn muốn che giấu cho cô ta sao?-Nguyên thấy hơi choáng đầu lùi mấy bước dựa tay vào thân cây.

Bốn người kia đứng bần chồn không yên.

-Tớ không dám mong cậu tha thứ đâu, chỉ vì tớ quá hèn nhát-Hà ngừng khóc rồi.

-Hạnh bảo cậu tới đây đúng không?-Nguyên tiến tới chỗ Hà.

-Sao cậu biết?-Hà bất ngờ bởi câu nói của nó.

Không chịu nổi nữa Nguyên nắm tay toan đánh thẳng vào mặt Hà nhưng gần chạm mặt nó ngừng lại.Hà tím mặt nhìn nó.

-Đừng bao giờ cho tôi thấy lại bộ mặt này nữa, chị Hà ạ.-Mặt nó chẳng biến sắc lạnh băng, rồi nó rút tay lại.

Hà đứng dậy lùi thủi đi mất.

Nguyên ngồi xuống tựa đầu vào cây.

-Tôi tưởng mặt cô ta bay mất rồi chứ-Khánh cùng 3 đứa đứng cạnh nó.

-Cho cậu này-Mỹ đưa cho nó chai nước lạnh

-Mấy người tới đây chi?-Nguyên dốc gần nửa chai.

-Tôi xem cô bạn có lặn rũ rượi ra đây không.-Duy đùa nó.

-Tôi hết hơi đầu võ mồm rồi-Nguyên nhăn mặt.

-Phục ghê đó, con trai bọn anh còn không hít được ấy chứ-Luân nhìn nó cảm phục.

-Tự ình lên chức anh khi nào thế?-Nguyên

-Đáng ra cô phải gọi thế lâu rồi mới phải-Duy

-Nên nhớ tôi là tiền bối của mấy người đó-Nguyên

-Tiền bối?Cô sao?-Khánh

-Các anh là đàn em của ka Nam , mà tôi lại là thủ lĩnh của Nam không đúng sao?-Nguyên giảng giải.

-Bây giờ không có chuyện đó đâu.Tốt nhất chịu làm em đi-Khánh cốc đầu nó.

-Á....-nó ôm tay của mình.

-Không sao chứ -4 tên đồng thanh.

Nhìn thấy vẻ mặt lo lắng của chúng nó bờ lông ra cười.

-Đồ con khỉ, dám lừa bọn tôi hả-Khánh mắng nó.

-Tại có người dễ mắc lừa.-Nguyên cười tít cả mắt.

-Thôi đi ăn đứng đó mà cãi nhau-Mỹ ngăn nó.

-Được, hôm nay tôi mời-Khánh hào phóng.

-Bộ nhà anh vừa cướp ngân hàng hả?-Nguyên nói rồi chạy thẳng lên phía trước đi cùng Mỹ.Ba tên kia khoác vai nhau đi đằng sau.

Nguyên chia tay Mỹ chỗ trạm xe buýt, từ chối mãi Mỹ mới thôi không nài nỉ đòi đưa nó về.

Lại đi bộ một quãng trên con đường quen thuộc.Chốc chốc nó lại bất ngờ quay lại , tự dưng nó có cảm giác ai theo dõi mình vậy.Nó nhanh chân chạy thẳng núp vào một cái cây nhưng rốt cuộc chẳng có ai cả.

Nó cũng thấy hơi là lạ.Bí ẩn thật đấy.

Bỏ quên ý nghĩ đó nó đi về nhà, lại một cái túi đen treo trên tay nắm cửa.

-” Gì đây. Bom hả ” -nó cũng tự cười mình vì trí tưởng tượng phong phú của mình.

-Phát minh mới của ta đây mà.hahaha-Nó tự sướng mặc cho ai bảo nó điên.

-”Ông chơi trò đánh lén , không cho người ta trở tay kịp hehe.”

Nguyên quên cả mệt mỗi tý toáy với cái răng giả ấy.Chưa thử công dụng thì nó có thể quên cả ăn, uống, ngủ nghỉ luôn ấy chứ.

-Con yêu ông nhất mà-Nguyên.

28. Chương 29

Nguyên đang say giấc thì chuông điện thoại reo.Vẫn cái giọng ngái ngủ nó bắt máy.

-Alooo.

-Nguyên hả, My đây, giờ này vẫn còn ngủ sao?-bên kia đầu máy.

-Híc. Mới 7h thôi mà, hôm nay chủ nhật được nghỉ lo gì.Thế nhá, tớ ngủ tiếp đây.

Rup.

7h00 thêm mấy tích tắc.

Chuông lại reo lần nữa.Là số của My.

-Cậu không cho tớ ngủ hả?-Nguyên cần ngủ.

-Dậy mau ngủi định nướng đến bao giờ hả?-Là ông Nam.

-Hai người sáng sớm không ngủ bày chuyện gọi điện giày tôi là sao-Mắt nó vẫn nhắm tịt.

-15 phút nữa ka sang, không dậy mau thì đừng trách.

Rup. (L2)

Nguyên buông thông tay đang cầm điện thoại ngủ tiếp.

Bính....boongggggg....

Rầm..... rầm.....

Nguyên giật mình tỉnh dậy không biết cái sự việc gì đang diễn ra mà ồn ào thế.

-Tiểu muội, không ra thì cái cửa này cho vô đóng sắt vụn lun nhá-Tiếng Nam hét ngoài cửa.

-Sao số mình khổ thế, suốt ngày bị dày xéo là sao-Nguyên lẩm bẩm rồi lật đật ra mở cửa.Nhú mắt nhìn hai con người đang toe toét cười trước mặt.

-Hai người đúng là hết đường nói, ngày chủ nhật cũng không tha tôi thế?-Nguyên

-Cậu ngủ nhiều vậy không sợ thành heo luôn hả?-My với Nam vào trong.

-Heo càng tốt, chúng ta sẽ có món sườn xào chua ngọt-Nam nhe răng cười.

-Hãy đợi đây-Nguyên dằn mặt xong thì đi vào vệ sinh cá nhân mặc cho hai người kia muốn làm gì thì làm.

-Lần đầu tiên tớ đến nhà cậu đó, đẹp ghê, mà tiện nghi vậy?-My xem xét

-Chắc nó mới đi cướp ở đâu về đó-Nam ngồi trên ghế mắt dán vào tivi

-Hai người dẫu em chuyện gì ư?-My tinh ý.

Nguyên vẫn mặc bộ quần áo ngủ, từ trong nhà tắm bước ra

-Hý làm gì có gì, thế hai anh chị tới phiên em chi vậy-Nó dần từng từ một.

-Đi chơi đi-My hứng khởi.

-Ở đâu?

-Cậu cứ thay đồ đi rồi tính tiếp-My kéo nó vào phòng.

-Woa phòng cậu tuyệt thật đấy-My ngỡ ngàng

-Sao bằng phòng của tiểu thư được ạ-Nguyên lục đục trong tủ.

-Cậu mặc váy đi đẹp mà-My ngồi trên giường với lấy cái laptop

-Thôi xin mặc đồng phục váy làm tớ ngán lắm rồi,có lẽ xin hiệu trưởng ặc quần vậy

-Đẹp vậy còn từ, chịu cậu luôn.

Chọn lấy bộ ưng ý Nguyên chạy vào thay luôn.

Quần jean ngắn màu xanh, áo dài tay màu hồng khoác thêm áo mũ mỏng(đồ nó ưa nhất).

Xong.

Nguyên cùng hai người kia quyết định tới khu vui chơi.

Nhớ lại cảm xúc năm nào từng bị bắt cóc tại cái nơi như thế này, nó mỉm cười liệụ chuyện đó có diễn ra lần hai không nhỉ?.

Chợt không khí tại đây náo nhiệt hẳn lên, bộ có mình tinh chuẩn tới đây chơi chắc-nghĩ rồi nó quay đầu lại thì

-Chào.-ba tên kia xuất hiện làm nó giật mình

-Sao mấy tên này lại ở đây?

-Nơi công cộng cô cấm được sao-Khánh héch mũi cãi lại.

Lúc trên xe My hí hoáy nhắn tin cho ai đó thì ra là mấy tên này nè, nếu nói là có chúng đi cùng thể nào Nguyên cũng từ chối nên âm thầm thì hơn.

-Cậu được lắm-Nguyên liếc mắt My, cô nàng đang khúc khích cười.

-Xin lỗi nhà tôi có chuyện, đi trước nhá-Duy vừa cúp máy.

-Tớ ra chỗ này một lát sẽ quay lại-Luân chuồn thẳng.

-Sao 2 người này kì vậy.

-My à mình tới khu kia đi -Nam dẫn My biến mất tiêu.Còn nó với Khánh đứng ngơ ngác, lũ quái này hôm nay bị chạm mạch hả?

-Mất cả hứng, vậy mà còn rủ tôi đi-Khánh than thở

-Không đâu-Nói rồi nó chỉ tay lên tàu lượn siêu tốc.

-Anh dám đọ với tôi không?-Nguyên thách thức hẳn.

-Thích thì chiều.

-Aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa....đã quá

-Tôi chịu cô đó vẫn còn hét được.-Khánh thở dài mệt mỏi.

-Ông cụ non hết chịu nổi rồi à-Nguyên nghiêng đầu cười

Khánh thoáng bối rối lảng ra chỗ khác thì bị nó kéo theo tới quán kem bông.

-Tặng anh que nè.

-Cô không bị phá sản đó chứ?-

-Một que kem bông mà tôi không lo được sao?-Nguyên xì hơi mũi.

-Giảm hết stress chưa?-Đột nhiên nó hỏi

-Gi?-Khánh ngơ ngác.

-Không phải anh thức trắng đêm qua hả? Có chuyện không vui?

-Sao cô hay vậy?

-Tôi mà.

Nói rồi Nguyên cầm kẹo bông dúi thẳng vào mặt Khánh nhe răng cười.

-Cô..cô được lắm.-Khánh đuổi nó chạy vòng quanh khu vui chơi.

Stop.Nó dừng lại trước cửa nhà ma suýt thì Khánh tông vào nó.

Mặc cho Khánh ngăn không vào nó cứ làm ngơ đẩy hẳn vô trong.

Toàn hình người quái dị thể loại nó ưa nhất, máu kìa,tiếng rùng rợn phát ra, ánh sáng mập mờ.Nó cảm giác có bàn tay ai níu lại run run.Quay đầu lại nó cứ ngỡ mình nhìn nhầm rồi bò lẩn ra cười.

-Tối nhà hàng phía trước đi bọn kia đang ở đó-Khánh mặt vẫn còn trắng bệch ra còn nó đi theo mà cứ luôn ôm bụng cười.

-Đây là đâu vậy , sang trọng ghê ta-Nguyên thấy choáng váng bởi cái mỹ lệ này.

-Nhà hàng của nhà tôi, mới mở đây, tự nhiên đi nhá-Duy

-Chơi vui chứ-Nam tia thẳng nó.

Nguyên bụm miệng cười như con ngố làm ai cũng dấu hời chằm trên đầu.

-Cô có thôi đi không hả?-Khánh bực rồi đó.

-Lần đầu tiên tôi thấy có người sợ ma như anh ta-Nguyên chỉ tay vào Khánh , vẫn chưa chịu thôi.

Cả bọn bò lẩn bò lóc nhìn Khánh.

-Thôi thôi, đi ăn đi, tớ đói lắm rồi-My

-Hý hai anh chị tình tứ với nhau làm gì mà đói hả?Nguyên nháy mắt với ka Nam.

-Đâu có gì đâu-Hai tên kia đỏ mặt.

-haizzz trời nóng nên đỏ mặt là phải-Nó kích đều làm My ngượng chín mặt.

Tên Duy gọi đồ ăn ra toàn đồ Ý.Nó chẳng để ý cứ chúi mũi vào ăn làm bọn kia ngạc nhiên (trừ Nam).

-Tớ tưởng cậu ăn không quen mấy món này?-My nhìn nó

Nguyên giật mình, nháy ông Nam.

-À ha, có vài lần trước đây anh mời cô ý đi ăn-Nam

-Trước đây anh giấu cô ấy mà-Luân

-Là tôi thấy nó hay hay nên cứ nuốt thôi-Nguyên rồi cả lên.

-Đồ ăn thôi mà làm gì quan trọng thế-Khánh

Ai cũng chẳng nói thêm về vấn đề này còn nó phải cẩn trọng hơn mới được.

Đến chiều trời mưa phùn,My đưa nó về.

-Cậu với anh Nam giấu tớ gì đó-My phụng phịu

-Đâu có gì-Nguyên mỉm cười

-Thật hả?

-Ừm-Nguyên hơi lúng túng

Nó thở dài về chuyện hôm nay, chút nữa là nó bị lộ ồ

-” Tại sao mình phải giấu nhỉ”-tự hỏi mình nó lại bò lẩn ra ngủ.

29. Chương 30

-Các lớp khối PTTH nộp danh sách nhóm tham gia hội thi đấu lần này cho hội trưởng học sinh.-Cái loa phóng thanh rên rĩ.

-Thi đấu những gì vậy My ?-Nguyên

-Cả về học tập lẫn thể thao luôn.Nhưng đó là mấy năm trước còn bây giờ không biết có thay đổi không-My loay hoay với cái bút tắc mực.

-Lớp ta năm nay đứng nhất là cái chắc-Khánh

-Làm gì tự tin vậy ông anh-Nguyên

-Sao không, thần đồng Ngô tam đệ đây và bàn chân vàng đại ca ta đây-Khánh vỗ tay hồ hởi .

Nguyên lè lưỡi :- Hôm nay anh ta ăn phải trứng thối hả My?

Nó làm cả bọn cười phá lên.

-Đúng là một lũ dở hơi-Hạnh cau mày ngồi bàn trên.

-Nếu thắng trong năm nay thể nào cũng có giải thưởng lớn-Luân

-Và đối thủ nặng ký nhất là lớp 11C2-Duy

-Sao vậy, chưa gì đã muốn bỏ cuộc hả?-Nguyên chống cằm nhìn quanh lớp.

-Bên đó có mấy tên có kinh nghiệm cả đó-My

-Năm ngoái kết quả hòa hi vọng quán quân năm này là lớp ta-Duy.

Cô Thanh bước vào lớp tay ôm theo một cái hộp.

-Các em nghe thông báo của nhà trường rồi chứ?.Bây giờ chúng ta sẽ bầu ra người tham dự.Ai tham gia nào?

-Thưa cô cứ như mọi năm đi ạ.Bạn Duy thi phần kiến thức còn bạn Khánh và Luân sẽ tham gia chạy tiếp sức.-Hà

-Nhưng năm nay có thay đổi rồi, chúng ta cần thêm người tham dự.-Cô Thanh

-Trường đề nghị thi cặp đôi tri thức, chạy tiếp sức yêu cầu có 3 người và năm nay sẽ thêm môn bóng rổ.

-Ồ....cả lớp ồn ào hẳn lên.

-Nhà trường năm nay chơi oách ghê-Điệp(mới độn thổ lên).

-Giải thưởng là gì hả cô?-Hà

-3 ngày nghỉ đi du lịch tùy lớp thắng cuộc chọn địa điểm.

-Woa . Sung sướng ghê-cả lớp đồng thanh.

-Nào ai tự ứng cử tham gia đây?

-Em thấy cứ để vậy đi ạ, giờ chúng ta chọn thêm người.

-Nguyên chẳng phải thi đấu năm cậu đứng nhất trường thấy sao không dự thi đi-Hạnh kích nó

-Nhưng..tôi...

-Đúng rồi. Nguyên thi kiến thức cùng Duy luôn nhá.Thế là xong-cô Thanh hứng khởi.

-Thi bóng rổ thì đã có ba chàng hoàng tử lớp mình rồi-bọn con gái mắt hướng hết vào 3 thằng ngồi dưới lớp.

-Thêm Điệp và Quân thì đủ người rồi.Các em tự tập với nhau nhá-Cô Thanh mỉm cười.

-Còn chạy tiếp sức 2 nam 1 nữ.-Cô tiếp

-Sao lại nữ ạ?-My

-Lớp ta chả có ai chạy được cả, 3 vòng quanh cái sân to như thế.Ồi ,ngắt-Quỳnh(người ngoài cuộc).

-Hay chúng ta thử cho bạn mới chuyển vào thử sức-Hạnh lại tả nó.Bọn con gái ùa theo Hạnh.

Nguyên nhận thấy cả buổi Hạnh chỉ cố thêm lời để đưa nó vào đội.Thắng thì chẳng sao nhờ thua bọn nó lại được nước hắt cẳng nó.

-Nguyên không chạy được đâu cô ạ-My bênh nó

-Vậy em thi nhá-cô Thanh

-Em tham gia đội cổ vũ rồi ạ-My

-Vậy em tham gia ạ.-Nguyên đứng vụt dậy mỉm cười.

-Tự chui đầu vào dọ-Hạnh nhếch mép cười.

-Chúng ta không cần đến hộp bốc thăm nữa.Thôi cả lớp tiếp tục vào tiết đi nhá-Cô Thanh ra khỏi lớp.

Nguyên ngồi thở ngắn than dài.

-Không kham nổi mà cứ vợ lấy vào mình, đồ con heo-Khánh

-Khỏi anh nói-Nguyên vênh mặt.

-Mà thi kiến thức gì vậy?-Nguyên vò đầu.

-Tất cả những gì chứa chất trong cái trường này-Duy nhìn nó cười

-Anh lên thư viện với tôi chứ?

-Ok

30. Chương 31

-Lên thư viện làm gì?-Duy khựng lại

-Ờ...làm gì nhỉ ?-Nguyên gãi đầu

-Không phải chứ, cậu rủ tôi mà

-Thế không cần nhét gì vào đầu hả?-Nguyên

-1 tuần nữa mới bắt đầu thi, cậu hâm thật đấy-Duy

-Nhiều lúc tôi cũng thấy thế-Nguyên hắt mặt nhìn Duy.

“Shawty’s like a melody in my head
That I can’t keep out
Got me singing like
Na na na na everyday
It’s like my iPod stuck on replay replay-ay-ay-ay-Điện thoại Duy rung.

-Hôm nay con về sớm đi.

Rụp.

Nguyên quan sát vẻ mặt Duy có vẻ là không mong đợi cuộc thoại đó cho lắm.

-Nếu bạn gì thì cậu đi đi-Nguyên

-Xin lỗi tớ phải về nhà-Duy không có chút vui vẻ khi nhắc tới gia đình.

-Ừm...cậu cứ đi đi.

Nguyên tới cửa thư viện thì nó đã bị khóa.Chân đạp rầm rầm vào cánh cửa.

-Cái cửa khốn khiếp này có mở ra không hả..

Đại Ka ợyyyyyyyyyy ông nội gọi nèeeeeeeeeeeeeee-Đến nó cũng điên đầu vì cái chuông tự chế của ông nội cho nó.

-Dạ ?-Nguyên nghe tiếng ầm ầm bên kia đầu dây

-Ta đang ở nhà con.Về sớm đi ta đưa con tới chỗ này.

-Ông đột nhập nhà con đó hả? Sao ồn ào thế?-Nguyên ngó người ra.

-Hỳ, có gì đâu. Tới giờ thay thiết bị rồi-ông Thái.

-Vẫn còn tốt mà ông-Nguyên nhè ông nó.

-Về sớm, luôn và ngay.

Rụp.

-Haizzz đến khổ thân ta.

-Nguyên thấy Duy đâu không?-My chạy tới khi thấy nó thấp thoáng tới lớp

-Về nhà rồi.

-Hôm nay sinh nhật Duy đó.Chắc cậu ý về chuẩn bị tiệc.

-Sao cậu ta không nói ?Ngại chắc?

-Tối nay cậu đi cùng tới sinh nhật Duy không?-My

-Nhưng bi giờ tớ phải đi làm một số chuyện, không biết có kịp không.-Nguyên phụng mặt ra

-Không phải lo, tối tớ sang đón.Giờ về luôn hả?

-Học xong đã bị lên thớt chết.

-Ôngggggggggggggg....còn gì là cháu nữa-Nguyên hét toáng lên khi thấy phòng khách lộn xộn xếp đầy thứ đồ linh tinh

-Ta gọi người đến dọn dẹp rồi con khỏi lo, đi cùng ta luôn.-Ông Thái kéo nó thả vào xe.

Xe dừng lại trước cửa một siêu thị.

-Woa. Họ có rút bớt công trình thì phải lời mấy trăm đấy ông nhỉ?-Nguyên ngược nhìn toàn bộ cái siêu thị to lớn ấy.

-Chỉ được thế là giỏi.Vào nhanh.

Ông Thái bắt nó thử hết bộ này đến bộ khác mà không cho nó biết lý do.Chỉ khổ cô nhân viên mỗi mồm giới thiệu từng bộ một.

Cuối cùng một bộ đầm xanh dương đính kim cương(giả ý) dài tới đầu gối cũng lọt mắt ông già.

-Ông lại kéo cháu đi đâu thế?

-Làm tóc.

-Để làm gì ạ?

-Hôm nay cháu phải đi gặp đối tác làm ăn cùng ta.

-Chuyện làm ăn giang hồ kéo cháu vào làm gì? Với lại cần gì ăn mặc kiểu này ạ.

-Hôm nay có cả 2 ân nhân của cháu đó, chẳng phải cháu nói có cơ hội sẽ gặp họ sao?

-Dạ vâng. Nó đang cầu cho nhanh nhanh lên không lỡ hẹn với My.

Hoàn tất. Đầu tóc, tay chân, áo váy... .

-Mấy giờ gặp hả ông?

-8h tối. Sao?

Nguyên bắt đầu mếu ròi. -Vì ông mà cháu bị mất buổi tiệc của bạn rồi.

-Ta muốn tốt cho con thôi-Ông Thái mỉm cười thăm.

My tới nhà thì không thấy nó đâu. Sau vài phút thì nó nhắn tin tới không đi được. Đành vác xác cùng mấy thằng bạn đi tới nhà Duy.

31. Chương 32

-Ông à, dạo này ông cho người theo dõi con hả?-Nguyên

-Có, nhưng đều là những người bên cạnh con mà-Ông Thái

-Gần đây con có cảm giác có ai đó đi theo mỗi khi con ra ngoài.

-Bao lâu rồi?

-Từ khi ông về. Không lẽ là hấn ạ?

-Ta không nhận được tin tức gì về hấn, ta sẽ cho người điều tra con yên tâm đi.-Ông mỉm cười để nó yên tâm.

Chiếc xe đang bon bon trên đường.

-Mà đối tác làm ăn gì vậy ông?-Nguyên tò mò

Nhìn vẻ mặt của ông Thái nó biết mình:

-Ông lại lừa con hả????

-Chính xác mà nói là tới dự sinh nhật con trai người đối tác làm ăn.

-Ai ạ ???.

-Nhà họ Ngô , hình như học cùng lớp con thì phải.

-Ngô Khánh Duy ???-Nó chờ người ra

-Này đừng bảo ta là con chưa nói sự thật cho chúng biết nhá-Ông Thái ngạc nhiên

-Con nghĩ đâu cần thiết, rắc rối.

-Lần này con sai rồi đó-Ông Thái dí mũi nó.

-Cần lắm sao ông??

-Cái đó tự con nhận thấy thôi.

Xe dừng lại trước cửa một ngôi biệt thự, không khí náo nhiệt thất, nhà giàu có khác.Sinh nhật con mà có sự góp mặt đầy đủ những người máu mặt trong giới kinh doanh thế này.

-Thiệt tình trời lạnh thế này bắt mặc váy-Nguyên cần nhẫn.

Tóc nó được quần xoắn xỏa xuống vai, bộ đầm tôn lên làn da trắng hồng của nó.Khoác thêm cái áo choàng ngắn.Không xinh nổi bật nhưng cũng khiến người khác phải ngoái nhìn.

Bước qua cánh cửa kia là nó phải dẫn mặt hết cỡ mà tươi cười dù có muốn hay không.

My mặc một chiếc đầm trắng có nơ thắt ngang eo đằng sau.Thiên thần thực sự đó (:D).

Mấy tên kia :Nam với Duy thì mặc le, còn Khánh , Luân diện áo ghile.

-Hai ông bạn của tôi.Cả ông Ngô nữa-Ông Thái đi tới tay bắt mặt mừng cười hớn hở.

-Đây là con bé Nguyên hả??-ông Trần

-Cháu chào các bác-Nguyên cúi đầu lễ phép.

-Suýt nữa ta không nhận ra đó.Con bé lớn nhanh và xinh đẹp quá.-ông Đoàn.

-”Nghệ thuật trang điểm”-Nguyên cười lớn trong đầu.

-Cảm ơn vì cháu tới dự bữa tiệc này.Cứ tự nhiên nhá-ông Ngô

Nguyên chỉ đứng mỉm cười mà chẳng nói được câu gì.

-Mấy đứa lại đây ta giới thiệu-ông Ngô vẫy tay gọi 5 người kia tới.Nguyên nắm chặt tay, sao lại là lúc này.

4 tên ngờ ngàng khi nhìn thấy Nguyên đang đứng cạnh mấy cha già đáng kính.

-Nguyên à, sao cậu lại ở đây?- My

-Mấy đứa quen nhau hả ? Vậy khỏi cần giới thiệu.Các con cứ nói chuyện bọn ta ra tiếp khách-Nói xong ông Ngô kéo mấy người đi luôn để nó chết đứng tại chỗ.

-Cậu nói đi Nguyên, chẳng phải cậu nói đi làm việc gì đó mà?-My

-Là..là chuyện này đây-Nguyên lí nhí trong mồm , nó không thể ngẩng mặt lên được nữa.

-Đã thế nói rõ chuyện này luôn nhá-Nam chạy tới đập vai nó.

-Xin lỗi vì đã không nói từ trước, thực ra mình không phải họ Hồ mà là Trịnh, cháu gái ông Trịnh Thái.-Nguyên e dè liếc từng đứa bọn chúng.

-Cậu cũng là con cháu nhà giàu hả??-Luân

-Giả nghèo hả??-Duy

-Cháu bạn thân ông già hả??-Khánh.

-Vì việc của bà chị họ nên tớ phải giả danh vào học thôi, tớ đâu có nói mình nghèo khổ gì đâu tại mọi người nghĩ thế chứ?

-Sai rồi còn cãi hả??-Nam thêm lời vào.

Nguyên trừng mắt nhìn Nam-” Ka đứng về phía nào thế “-nói bằng mắt

-” Trung lập”-Nam tíu mắt cười.

-Cậu nói thật chứ, xin lỗi thật lòng??-My

-Ừm-Nguyên mặt ngố tàu.

Cả bọn phá lên cười làm nó chả hiểu gì cả.

-Các người....ta lại bị ăn lừa..aaa-Nó hét toáng lên khiến mọi người quay lại nhìn.

Cách đây vài ngày, Nam nói hết tất cả cho chúng biết rồi chỉ đợi tới hôm nay xem nó phản ứng ra sao thôi, có sự ủng hộ nhiệt tình của ông Thái nữa.

Nguyên tức xì khói đầu. Thân thân cuộc sống của nó sao lại đến nông nỗi này.

-Tiểu muội lần đầu tiên ta thấy nguội nguội mặc váy đấy, xấu chết được-Nam trêu nó.

-Khỏi nói nguội cũng thấy thế-Nguyên.

-Mặc đồng phục suốt rồi thầy-Khánh

-Mặc thêm quần dài còn gì-Mỹ

-Trông mấy người bảnh bao nhỉ-Nguyên nhe răng cười

-Chuyện, toàn đệ nhất mỹ nam mà-Khánh.

-Đệ nhất mà là mấy anh thì người ta nhảy lầu tự tử hết rồi-Nguyên nhăn mặt

-Nói chung hôm nay ai cũng đẹp hết-Mỹ tươi cười.

Mọi người hòa chung vào không khí bữa tiệc, những điệu khiêu vũ, những tràng vỗ tay chúc mừng chủ nhân bữa tiệc. Sinh nhật Duy mà khiến bọn chúng cũng trở thành tâm điểm chú ý vậy.

Để góp vui nó được giới thiệu đàn một bản nhạc, những ngón tay lướt nhẹ trên phím đàn, mọi người hòa theo nhịp điệu du dương trong trẻo ấy.

-Giờ cậu yên tâm chứ-Luân khích tay Khánh.

-Chuyện gì??

-Chẳng phải có người sợ người ta không xứng với mình-Luân nói vắn vớ nhưng trúng tim đen của tên Khánh

-Muốn ăn đòn hả??-Khánh xông tới choàng vai Luân. (Cười thầm trong lòng đó.)

Tiệc vui cũng đến giờ tàn, mọi người ra về mỗi người một tâm trạng. Nguyên chia tay tụi kia rồi lên xe về nhà.

-Cảm giác thế nào??-ông Thái bất ngờ hỏi câu cụt ngắn.

-Ông làm gì cũng tốt cho con hết

-Ta chỉ có mỗi mình cháu thôi, không lo sao được.

-Cảm ơn vì ông đã đưa họ tới với con.-Nguyên mỉm cười, mắt long lanh...

Quay thật nhanh đồng hồ phép thuật tới ngày thi đấu đầu tiên.

-Cố lên Nguyên nhé-Mỹ

-Đừng làm mất mặt lớp ta-Khánh vẫn bản mặt khó chịu nhìn nó.

-Tớ đâu có ôn gì. Không làm được đừng oán tớ nhá-Nguyên léo mép.

-Trông chờ vào hai người đó, liệu mà làm, để thua lũ đười ươi kia thì ta băm xác-Khánh.

-Có lẽ đây là con người thật của anh-Nguyên ngơ ngác nhìn biểu hiện của Khánh.

-Vào đây sẽ được ngủ dài dài, Nguyên nhỉ??-Luân

-Chí lý-Nguyên đập tay vào nhau.

Căng thẳng...căng thẳng...căng thẳng...

-Hết giờ rồi các em nộp bài thi đi-tiếng cô giám thị.

-Nguyên, dậy, nộp bài đi-Duy ném bút vào đầu nó.

Giật mình thót tim, nó lên ký nộp bài.(heo ngủ)

-Làm xong chưa mà ngủ-Duy gắt nó.

-Đề khó thật đấy-Nguyên dụi mắt.

Bước ra khỏi phòng là nó với Duy bị bọn bạn vây kín hỏi han.

-Thua là cái chắc-tên Hiếu lớp 11C2 ra ngay sau chúng.

-Cậu đừng có tự đắc thế-Khánh đáp trả.

-Ngày mai thi bóng rổ , tới lượt cậu đấu hủ, chuẩn bị úp sần đi-Hiếu nhếch mép rồi đi thẳng.

-Đừng có nói với tôi là cô lại bỏ lẩn ra ngủ-Khánh quay phắt lại chỉ mặt nó.

-Thiên tài phải biết tận hưởng-Nguyên nhe răng cười.

-Đội có kết quả đã, cô lên thớt mà nằm-Cả lớp lườm nguýt nó.

Ngày hôm sau.Trận thi bóng rổ.

Có lẽ lũ con gái sẽ chen chân bằng được hàng ghế đầu để ngắm nhìn những anh chàng trong mơ của mình.Năm đầu tổ chức ai cũng phấn khởi cả.

-Đúng là lũ con gái-các nam sinh khác ra rìa.

32. Chương 33

Cảm giác kì lạ đeo bám lấy Nguyên, một bóng đen chuyển động từ từ ngay sau nó.Vội quay phắt lại nó chẳng thấy ai, giữa sáng sớm thế này thì làm gì có ma.Không an tâm nó lôi điện thoại ra bấm số.

-Ông à, cháu thấy bất an, có ai đó cứ đi theo cháu vậy-Nguyên nhăn mặt suy nghĩ thêm.

-Ta điều tra rồi, đúng là hẩn về nước nhưng không thể tìm ra chỗ này nhanh chóng vậy.-ông Thái ôn tồn bên kia đầu dây.

-Có lẽ cháu lo quá thôi.-Nguyên thở nhẹ rồi cúp máy.

-Tút...tút..Hùng lạnh mảy dấm động đến con bé lần nữa sao...Rụp. ông Thái đập mạnh tay xuống bàn.

Nguyên đi gần tới trường thì gặp Hạnh đang ngó tìm ai đó.Lúc đi ngang qua..

-Cô không nên tới trường ngày hôm nay.Tôi chỉ muốn tốt cho cô thôi.

Nói rồi Hạnh vụt nhanh qua mặt nó đi mất, dấu hỏi chấm to đùng trên đầu:-” Chẳng lẽ cô ta đổi tính ”

Mặc kệ nó vẫn vô tư bỏ ngoài tai.

Trận đấu sẽ diễn ra lúc 2h chiều nên buổi sáng chúng vẫn phải học 3 tiết đầu.Nói là học nhưng trong lớp rôm rả mọi chuyện.Lũ con gái lẩm mồm làm mấy tên ” hoàng tử ” kia được thể lên mặt.

Sau 2 tiết đầu nó không thấy Hạnh và Điệp đâu, bình thường nó thèm quan tâm chúng nhưng những gì Hạnh nói lúc trước làm nó bức tốc suy nghĩ.

Không hiểu thầy cô sắp xếp kiểu gì lớp nó chỉ đụng trận với 11C2 thôi.Quan trọng là một trong hai lớp thắng thì nhận giải thưởng luôn.Rõ ràng thiên vị còn mấy lớp kia ra rìa.

Tổ chức thi đấu lần này do ông Hoàng Nam hội trưởng hội học sinh đã dâng thầy ý kiến để kết thúc trận hòa năm ngoái của 2 lớp này nên thầy kì lạ là phải.

Từ đây không thấy bóng dáng ông Nam đâu cả.

Đến giờ rồi kia..

-Điệp đâu??-Hà ngó quanh lớp.

-Tên chết tiệt này trốn đâu rồi-khánh nóng mặt.

Nguyên vợ sách vở cho vào cặp đeo theo luôn thì thấy có mảnh giấy trong ngăn.

-Muốn hai đứa nó sống sót thì xuống phòng chứa dụng cụ

Nó vội rút tờ giấy vào túi áo, suy nghĩ chút đã.-”Đi hay không đi”

Trong đầu nó..

-Đi làm gì cái lũ mất tính người đó-Nguyên ác quỷ.

-Chẳng phải cô ta đã dần đổi tính đấy thôi-Nguyên thiên thần.

-Tuyệt đối không đi-Ác quỷ.

-BỐP.Cậu đi nhanh đi.-Nguyên thiên thần đã chiến thắng.

-My, cậu xuống sân trước nhá tớ đi VS.-Nguyên nhe nhớn cười rồi vác cặp đi luôn.

-Cô ta không xuống xem sao?-Khánh chạy tới.

-Có, tỳ đi sau-Luân

-Ra sân đi-Duy.

Lớp nó đành cử một người khác thay Điệp vào sân, lần này rút kinh nghiệm thêm mấy người dự bị nữa.

Khác hẳn với không khí ồn ào bên trong sân bóng rổ ,nó chạy ra sau trường khổ nỗi cái phòng đồ này đặt xa quá.Làm nó muốn hụt hơi.

Kếttttttttt... Nguyên mở cánh cửa bước vào , tối quá,nó trông thấy Hạnh và Điệp đang bị trói vào cột.Nó xuất hiện khiến Hạnh và Điệp không khỏi bất ngờ.

-Cô đến thật hả-Một giọng nói đã nghe rồi.Là Hiếu tên kênh kiệu đàn bà lớp 11C2.

-Là cậu sao, gọi tôi tới đây làm gì?Tờ giấy này nữa-Nguyên lôi tờ giấy ra thả xuống đất.

-Đến nói chuyện chơi thôi, giờ này cũng bắt đầu trận đấu rồi nhỉ-Hắn nhếch mép cười.

-Ý gì đây??-Nguyên đưa tay chỉ 2 đứa kia.

-Tôi chỉ dạy bảo đàn em nên xử thế nào cho đúng thôi-Hiếu.

-Đàn em??-Nguyên tò mò.

-Cô không hay tôi trong nhóm bang của chúng sao?-Hiếu vuốt mặt.

-Không , tôi đâu nghe nói trong đó có đứa hèn hạ như anh-Nguyên cười khẩy.

-Cô không cần lo cho chúng tôi, tới trận bóng rổ đi-Điệp

-Chúng muốn giữ chân cô ở đây cho đến hết trận đấu đó-Hạnh ngắt lời thì cả 2 bị mấy đứa đứng cạnh thốc hẳn vào bụng.

-Cư xử với đàn em thế hả??-Nguyên quay ra chỗ Hiếu.

-Chúng cả gan thông báo cho cô thì chịu thế là chưa đủ đâu.

Giờ thì nó hay cái thái độ kì lạ của Hạnh lúc sáng, cô ta đổi tính thật.Nguyên cười thầm trong lòng.

-Các người giữ ta làm gì??

-Làm hụt tinh thần bọn thằng Khánh-Hiếu ranh mãnh.

-Hóa ra các anh sợ thua, mà làm hụt tinh thần của chúng bằng cách nào??-Nguyên mỉm cười.

-Cô không thấy tên Khánh có gì với mình sao??

-Sao là sao?

-Yêu đơn phương.-Hiếu buột miệng

Nguyên phá lên cười, lại bò lăn bò lóc.-Anh nghe ai nói vậy, tôi nói anh hay dù tôi có chết thì hôm nay chúng cũng thắng thôi-Lại cười tiếp.

-Vậy thì cái này không làm hấn lo lắng ư-Hiếu vẫy tay , từ sau bóng tối giữa trưa kia, mấy chục thằng con trai tay cầm gậy tiến tới chỗ nó.

-Chơi được đấy, lâu lắm tôi chưa giết ai-Nguyên cười lạnh khiến bọn kia gai người rồi.Thứ hung dữ này có ngu ngốc đùng vô.

Trong sân bóng...

-Khánh để ý vào huyệt mắt mấy lần rồi-Luân nhắc

-À..ờ..tớ biết rồi.-Khánh lúng túng.

-Khánh hôm nay sao vậy, mọi lần chơi vào rổ chục quả rồi ý chứ.-My quan sát.

Tiếng con gái cổ vũ cuồng nhiệt cho lớp hấn.Chóc chóc hấn lại liếc mắt lên hàng ghế khán giả.

Quay lại chỗ nó..

-Hãy mạnh lên mấy chú, cứ thế này đi lính người ta đuổi về hết mất-Nguyên cứ nói rồi lại bộp.. chát vào người mấy thằng tỉnh xông vào đánh nó.

Nhìn cảnh này Hạnh và Điệp vừa buồn cười vừa thấy khâm phục , nó chỉ đánh cho bọn kia bất tỉnh thôi chứ máu chảy đầu rơi thì ông nó đập chút.

-Xong..mấy anh quả văn võ song toàn..chạy tới chạy lui mà không thấy mệt nhĩ-Nguyên cười lớn.

-Cô ta là thứ gì vậy, đánh hết người của ta còn đứng cười nữa.-một tên nằm ôm gối dưới đất.

-Đến lượt tôi, đánh được tôi thì các người có thể đi.-Hiếu chỉ hai đứa kia.

Giờ là hiệp cuối rồi , còn 10phút cho lớp nó lấy lại tỷ số, đang bị dẫn trước.

Khánh chạy đi bóng bị ai đó cố ý va chằm vào cướp bóng.

5...4..3...2...1...

-Lớp 11B3 thua..

-Nguyên thắng..

Một thằng chạy vào chỗ Nguyên vừa hạ gục Hiếu..

-Đại ka lớp ta thắng rồi.

Hiếu nằm dưới đất phá lên cười.-Lần này cô thua rồi.

-Thua hay thắng không liên quan đến anh.-Nói rồi nó đập mạnh một phát vào bụng hấn, hết cử động luôn.

-Thả họ ra-Nguyên trừng mắt ra lệnh cho bọn kia thả Hạnh và Điệp ra .

-Đừng giở trò này một lần nữa-Nguyên với tay lấy cây gậy dưới đất toan đập gãy chân hấn thì..

-Nguyên, mai hấn thi chạy đó-Hạnh.

-Không nên làm vậy thì hơn-Điệp

-Mai hấn cũng thi sao, hay thật, cho hỏi vị công tử này phẫu thuật chân ở đâu đó??-Nguyên giương mắt nhìn Hiếu.

-Cô..cô..-Hấn khò đứng dậy

-Yên tâm tôi không làm cái trò hèn hạ như anh đâu-Nguyên buông thông cây gậy rồi đi thẳng.

Mọi người giờ ngồi cả trong lớp. Mặt vị nào cũng như đưa đám hết ý.

-Kết quả thế nào vậy??-Nguyên chạy vào mặt hỏ, bởi nó đầu tin lớp nó thua dễ dàng như vậy. Hạnh và Điệp ở ngay sau.

-Cậu đi đâu cả buổi vậy-My

-Điệp, cậu tự đừng biến đi đâu thế??-Quỳnh.

-Kết quả ra sao???-Nguyên lặp lại.

-Thua 3 hiệp-Luân.

-Hả???-Nó , Điệp và Hạnh há hốc mồm ra.

-Cô chạy biến đi đâu vậy??-Khánh vùng dậy gắt nó.

-Tại sao lại thua-Nguyên nhớ lại những gì Hiếu nói.

-Cô quan tâm chi-Khánh

-Hụt bóng, đội trưởng không chú tâm-Duy đâm thẳng vào tim Khánh không một chút giữ thể diện.

-Có lẽ thiếu cô nên cậu ta mới...i-Luân nói khiến Khánh đỏ cả mặt.

Nguyên giờ tay đâm mạnh vào bụng Khánh.-Thế mà có người dám giương to, mắt quát lớn trận này thắng hả-Mặt nó nghiêm túc khôn tả.

Nguyên bỏ đi.

-Nguyên vừa hạ gần 20 chục thằng tay mang gậy và tên Hiếu lớp 11C2, chúng bắt cậu ta tới chủ ý làm cậu phân tâm. Không ngờ cậu lại bị hấn bắt thóp dễ như vậy. Uống công Nguyên dốc sức đánh chúng-Hạnh nói với Khánh.

-Đừng trách ai vô cớ-Điệp cùng Hạnh ra khỏi lớp luôn.

33. Chương 34

Nguyên rời khỏi trường tự nhiên nó cảm thấy chán kinh khủng. Suy nghĩ đầu tiên nó hướng thẳng tới quán bar M.O.M .

Giờ mới xế chiều quán bar chưa mở, Nguyên niềm nở xua tan cái tâm trạng khó chịu kia bước vào quán.

-Ai thế kia. Lâu lắm rồi cô nương mới lui tới đây nhể-Tùng

-Anh đuổi khéo em về hả??-Nguyên trừng mắt.

-Anh mới học pha chế loại rượu mới, thử hể??

-Rất vinh hạnh-Nguyên giờ tay chào kiểu quân đội rồi mỉm cười.

-Có chuyện không vui hả?-Tùng nhìn nó dò xét.

-Không ạ-Nguyên cười trừ.

-Nghe bác Thái nói em cảm giác bất an hả?.

-Làm gì mà quan trọng hóa thế, chắc em tưởng tượng thôi.

-Hắn mò tới đây rồi, anh vừa nhận điện của ông em-Tùng trầm mặt xuống.

-Anh có đoán được ý định của hắn không?-Nguyên chẳng chút lo lắng , xoay xoay ly rượu.

-Thực hiện kế hoạch bắt cóc em lần 2-Tùng phá lên cười .

-Em đang đợi đối mặt với hần đây, lâu không gặp thấy nhớ-Nguyên hùa theo.

-Tý đợi anh đưa về.Trọng trách hộ tống cô nương đó-Tùng vỗ ngực.

Nguyên xuống tầng hầm, có vài quyển sách nó cần mang về để đọc thêm.

Chọn được mấy quyển ưng ý, nó nằm xuống giường ngủ luôn chả hay trời đất.

Tỉnh dậy là 8h tối rồi, nó quên mất lời Tùng bảo nó chờ, chuồn cửa sau về, lang thang trên đường nó ghé vào một cửa hàng mua đồ ăn.

Hôm nay nổi hứng nó muốn đi bộ,hiếm khi ngắm nhìn cả thành phố ngập trong ánh đèn lung linh này, chợt có cơn gió thổi qua làm nó run người, trời ngày càng lạnh, nó cần phải cẩn thận giữ ấm cho thân mình thôi.

Hạnh phúc ấy cứ đến bên em tựa giấc mơ, cảm giác những lúc bên anh ưu tư chợt tan biến.....-Chuông điện thoại bài hát nó thích vang lên.

-Alo...-Nguyên

-Lô lô cái gì anh bảo mày đợi mà dám về trước hả??-Tùng tức giận quát tháo đầu dây bên kia.

-Thôi mà có gì đâu, em gần tới nhà rồi , thế nhá.Rụp

Đi tới đoạn đường rẽ vào khu nhà nó.Một chiếc xe máy tăng ga phóng thẳng tới chỗ nó, một thứ ánh sáng lóa lên.Nghe thấy tiếng xa ngày càng gần, nó bất chợt quay đầu lại, chiếc xe đang lao nhằm đúng nó, đơ vài tích tắc, nó ngã sang trái tránh chiếc xe nhưng tên ngồi sau nhanh tay dùng dao đâm một phát vào bụng nó.

Liếc mắt nhìn chiếc xe lao vút đi.Nguyên ôm bụng nhăn nhó, máu chảy ra nhiều, có lẽ vết đâm hơi sâu, lệch tý nữa thì vô nhà xác rồi.Lấy vội chiếc áo khoác đen trong ba lô trùm vào người.Tay bịt chặt miệng vết thương nó loạng choạng đứng dậy tới một cửa hàng gần đó mua đồ sơ cứu.Nhìn khuôn mặt nhợt nhạt đầm mồ hôi của nó khiến chị nhân viên không khỏi lo lắng.

-Em không sao chứ??Mặt em..

-Dạ không.Chị nhanh dùm, em đang bận-Nó muốn nhanh chóng về tới nhà không thì ngất ngoài đường mất, máu bắt đầu lan xuống quần nó rồi.

Hôm nay mẹ con cô Thủy sang nhà ông bà ngoại nên nó không có ai giúp.Người nó bắt đầu run lên,phải mất mấy lần nhặt chìa khóa lên nó mới mở được cửa.Mấy giọt máu rơi cả xuống sàn khi nó đi vào nhà.

Đi thẳng tới nhà tắm, nó cần rửa vết thương rồi cầm máu lại, cố cắn răng chịu đựng không có lấy một tiếng rên rỉ, mặt nó tái dần đi.Sau khi băng cầm được máu, nó tống mấy viên thuốc giảm đau vào rồi ngất luôn dưới sàn.

-Con đã nói là ba không có làm được đâu-hình ảnh nó lúc còn bé hiện về.

-Con của kia ta ra lệnh i nằm yên-một người đàn ông trẻ tuổi, người mà Nguyên gọi là ba (chuyển sang ba cho dễ nghe) .

Nguyên phá lên cười, nụ cười ngây thơ của một đứa con nít.

-Mẹ xem nè, bố không cầm nổi con của này-Nguyên cầm con của đó lên giơ trước mặt mẹ nó.

-Em nghịch quá, bỏ xuống đi-một cậu bé quát nó.

Nguyên vung tay làm bắn nước lên mặt cậu anh trai của mình ,cười tươi.-Anh thử không,vui lắm.

Đó là một kí ức hạnh phúc nhất mà Nguyên từng có với gia đình của mình khi nó 4t.Người bố vung về mang tạp dề nấu ăn, mẹ cùng anh trai chơi đùa bên cạnh.

” Có phải tới ngày cuối cùng của cuộc đời, con người ta thường nhớ đến những kí ức đẹp đẽ nhất của đời mình.”

Tỉnh dậy sau cơn mê sảng, đứng giữa cái ranh giới mà ai cũng không muốn đến, Nguyên mở mắt xác định xem nó có đang ở thiên đàng không. Vẫn cái phòng khách quen thuộc của nó, những bức tranh treo lủng lẳng trên tường. Đã xác định ..Nó còn sống.

Vết thương vẫn âm ỉ , máu lan cả ra tấm băng nó quấn quanh người .Bám lấy cái bàn nó ráng đứng dậy, còn phải thay băng dọn dẹp lại đồng bóng thắm trong nhà tắm hôm qua và vài vết máu trên sàn.

Nghe tiếng điện thoại kêu, Nguyên mau chóng tìm xem nó đang yên vị tại đâu. Là My.

Nguyên cố gắng hít một hơi dài lấy lại giọng để My khỏi nghi ngờ.

-Làm gì mà tớ gọi từ nãy giờ mới nhắc máy-My cần nhần bởi thường ngày nó đâu có thế.

-Hỳ.Tớ ngủ quên.-Nó cắn răng mà cười.

-Cậu không lên lớp buổi sáng hả, còn cuộc thi chạy tiếp sức 2h chiều nữa.

Thi chạy, nó cứng đờ người , điều duy nhất nó quên , với cơn đau lên từng hồi thể này thì còn sức không mà chạy.

-Nguyên...Nguyên...-My nói gấp

-Cậu xin nghỉ sang cho tớ, còn thi chạy thì...-Nguyên ngáp ngừng.

-Chắc chắn phải thắng, trận quyết định để giành ngôi quán quân.-My cười

-À..thế..thế thì chiều tớ mới tới, nhất định lớp mình sẽ thắng mà.-Nó ngượng cười.

Tắm xong Nguyên dọn dẹp hết những thứ vương *** hôm qua.-”Cũng may có mấy viên thuốc giảm đau không thì nó chết mất.Nhìn bộ đồ thể dục, có lẽ nó đành chọn thứ khác vì là màu trắng, máu mà dấy ra thì nguy.Nguyên lục lọi trong tủ nhớ rồi chạy xuống tầng hầm lấy một chiếc áo khoác thể thao màu đen thêm cái quần ngắn sẫm màu, trùm lên đầu cái mũ lưỡi trai màu đen nốt, nó cần phải che khuất khuôn mặt nhợt nhạt tím ngắt của mình.

-Vì bạn bè, ráng chịu vậy-Nguyên kéo mũ sụp xuống rồi đi tới trường.

Trận đấu cuối cùng, thi chạy tiếp sức 3 người.Tùy theo sự sắp xếp, mỗi người sẽ phải chạy quanh sân thể dục to tướng kia 3 vòng, người cuối cùng chạy về đích trước đội kia coi như thắng.

-Ồn cả chứ, trận cuối cùng phải thắng cho kì được-Khánh

-Háo thắng quá ông anh-Nguyên

-Thế mới là tôi-Khánh đập bộp phát vào vai nó, bất ngờ nó kêu lên một tiếng, mặt nhẩn lại.

-Cậu không sao chứ, hôm nay cậu lạ thế nào ấy-My nhìn thái độ của nó.

-Làm gì có gì tại tớ lo lắng quá thôi mà-Nguyên cười trừ.

-Đây là cuộc thi chạy, là vòng thi cuối cùng, thầy thông báo luôn 2 lớp 11B3 và 11C2 hòa nhau trong hai vòng thi trước nên trận này quyết định kẻ thắng người thua.-Tiếng ông chú hiệu trưởng vang lên.

-Hít bụi cả đi, sao đấu được với bọn tôi-Hiếu tiến gần lại bọn nó.

-Không biết ại là người phải hít bụi đâu-Khánh hắt mặt nhìn hẩn.

Nguyên thì chẳng nói gì cứ đứng yên tại chỗ, giờ nó tránh chuyển động mạnh không lúc chạy ngã ra mất.

-Có sự thay đổi trong thể lệ thi, chúng ta sẽ bốc thăm cặp đấu chạy tiếp sức từng vòng.-cái loa oang oang.

Cả bọn xôn xao hẳn, còn Nguyên đang cầu mong chạy ngay vòng đầu nhanh còn về, cảm giác đau đớn không thể tuôn ra thể nào như kim châm nó vậy.

Kết quả làm nó lo lắng thật.

Vòng 1: Khánh vs Duyên.

Vòng 2: Luân vs Kiên.

Vòng 3 : Nó vs Hiếu.

-Bọn tôi sẽ tăng tốc hai vòng đầu nên cô yên tâm chạy vòng cuối-Khánh nhắc nó.

-Tôi sẽ cố-ba từ vòn vẹn trong đầu nó.

Khánh vs Duyên xuất phát rồi, 3 vòng quanh sân này trước chẳng là gì với nó nhưng giờ...Dốc hết chai nước lạnh nó yên tâm với cái vết thương đã ngừng âm ỉ.Đứng khởi động chuẩn bị chạy, nó thấy hơi hoa mắt, lắc đầu cho tỉnh táo, nó đứng vào đường chạy.

Xuất phát này..

Hai anh chàng kia có vẻ chạy hết tốc lực nên Hiếu đang bị nó bỏ xa.Chạy yên ổn 2 vòng , tới vòng cuối cùng, đầu nó bắt đầu ong lên, cảnh vật xung quanh chao đảo ,vết thương được thể lại đánh trống kê lên, chân nó bắt đầu trái lộn chủ rồi.

Cả bọn quan sát nó này giờ đứng ngồi không yên, bữa nay nó cư xử lạ sao ý.Hiếu giờ đã theo sát nút, Nguyên lấy tay trái nén vết thương lại cố sức chạy , chỉ khoảng mấy m nữa thôi là về đích.

Tiếng cả lớp cổ vũ làm ù cả tai nó.

-Này con rùa, cô không chạy nổi sao-Hiếu cười khẩy.

Nó không còn dư sức trả lời hần, cầm đầu chạy.

-Không cần phải khinh thường nhau thế chứ, lần này tôi chắc chắn thắng cô-hiếu chạy ngay sát nó.

Mặt nó tái nhợt, máu lại chảy rồi.-” Làm ơn, dừng, chỉ vài giây nữa thôi”.

5...4...3...2...1...Lớp 11B3 thắng.

Lúc gần tới dây băng, Nguyên rướn người (or dướn) dốc toàn bộ nội công còn lại chạy qua đích, vì cái lớp lố lăng này mà nó phải hi sinh cả tính mạng thể này.

-Tôi thua rồi-Hiếu nói rồi cúi đầu chạy đi.

Cả lớp nó hò vang chạy ủa về chỗ nó đứng.

Nguyên loạng choạng, ánh mắt thất thần, chân nó run lên, miệng thở khó khăn.My chạy tới đỡ người nó, không may chạm vào vết thương.

-Nguyên cậu sao vậy, sao lại có máu-My thấy máu dính trên tay mình.

-Cô làm sao vậy-Khánh lo lắng.

Chẳng nói được câu gì, nó ngất đi.

Nguyên cảm thấy có cánh tay ai đó nhắc bổng mình lên, một mùi hương quen thuộc.

-Đừng tới bệnh viện-Nguyên mấp má môi rồi bất tỉnh nhân sự.

34. Chương 35

Nguyên lại mơ thấy kí ức lúc sáng, nó muốn chìm sâu trong kí ức đó nhưng một cảm giác kì lạ kéo nó trở về thực tại.Bàn tay ấm áp của ai đó nắm chặt lấy tay nó, cổ gồng hé mí mắt, nó nghe loáng thoáng.

-Cô đúng là đồ ngốc, bị thương vậy mà vẫn cố sức chạy, muốn tý nữa là vết thương nhiễm trùng rồi.Thằng khốn nào làm cô bị thương vậy-Tay hần nắm chặt hơn.

-Chẳng hiểu sao tôi lại thích một người ngốc như cô cơ chứ.

-Là Khánh.

-Anh đang nói cái gì vậy??-Nguyên lay người, vết thương đã yên ổn.

-À ..tôi..cô tỉnh rồi hả? -Khánh lúng túng bỏ tay mình ra.

-Phải rồi , tôi đang ở đâu vậy?-Nguyên mở to mắt nhìn xung quanh.

-Nhà tôi.

-Sao lại đưa tôi về đây?-Nguyên nhăn mặt.

-Cô giữ sức đi, đã yếu lại còn hỏi nhiều.

-Bọn họ có ở đây không?-nó vẫn cố nói.

-Ai? à họ có tới hôm qua nhưng cô chưa tỉnh nên tôi lừa về hết rồi-Khánh nhe nhớn.

-Có nghĩa tôi ở đây đã 2 ngày-Chột nghĩ ra gì đó nó vội sờ tay vào túi móc điện thoại ra nhưng chưa được hoạt động mạnh, mặt nó nhăn lại đau đớn.

-Cô khó bảo thật đấy, nằm yên đi- Khánh kéo tay nó bắt nằm xuống.

-Anh có nói gì với ông tôi không đấy?

-Có.Ông cô bảo cô có chết đừng về nhà-Khánh nhe răng cười nhìn nó.

-Tôi không có sức đùa với anh, đồ con bò-Nguyên ngoảnh mặt ra bên khác.

-Nể cô là người bệnh đó.Tôi xuống nhà đây, cô cứ ngủ đi-Khánh đi ra khép nhẹ cánh cửa sau lưng.

-” Anh mới là đồ ngốc”

Nguyên liếc nhìn căn phòng rồi chìm vào giấc ngủ.

Bị một mùi lạ đánh thức, nó đưa mắt tìm kiếm nơi bắt nguồn, tên Khánh đang loay hoay bên một tô gì đó.

-Này, tôi phải công nhânj cô là heo luôn, mũi thính thật-khánh đặt tô cháo xuống.

-Cái gì vậy?-Nguyên không thể dời mắt khỏi cái màu quái dị kia.

-Cháo cho cô đó.-Khánh thổi thổi tô cháo.

-Này, đừng có thổi nữa, nhìn thấy ghê-Nguyên vực người dậy.Khánh cầm tay nó kéo mạnh lên.

-Anh có biết chăm sóc người bệnh không vậy-Nó ôm bụng kêu oai oái.

-Cô không sao chứ, tôi lỡ tay-Khánh lo lắng.

-Cái lỡ tay của anh cũng khiến người khác chết ra đấy rồi.

-Hừm, cô tự múc lấy mà ăn-Khánh bực mình dúi tô cháo vào tay nó.

-Áaaaaa...nóng chết mất-Tý nữa thì đổ.

-Cô hậu đậu vừa thôi đừng để phí công tôi nấu chứ

-Anh mà biết nấu cháo á?????-Nguyên ngạc nhiên nhìn hấn.

-Đại công tử ta gì mà chả làm được -Lại tự đắc rồi.

-Há miệng ra tôi dứt cho, nhanh-khánh nói như ra lệnh vậy.

Hơi lưỡng lự những cũng kệ, nó đang đói sôi bụng đây.Vừa cho được một thìa thì nó biết giá trị món cháo đại công tử nấu rồi.Hối hận cũng đã muộn.

-Thế nào, tay nghề cao đúng không?

-Ừ...ừ..ngon lắm-Nguyên gượng cười cố nuốt cho kì được cái thứ hấn chế ra, vừa ngọt lợ lợ, vừa đắng , vừa mặn, vừa chua.Tay nó nắm chặt vào cái chần bên dưới để khỏi thoát ra cái cảm xúc đau khổ hơn tra tấn này.

-Từ bé đến giờ tôi chưa từng thấy đứa con trai nào nấu ngon như anh-Nguyên dẫn mặt.

-Thật hả?Tôi vẫn chưa nếm thử-Khánh định múc một thìa lên ăn thử thì bị nó ngăn lại.

-Không được.Ăn chung với người bệnh ráng chịu bị lây nhá-hắn ta mà ăn vào thì...?

-Thôi vậy.-Khánh .

Nguyên ơi.....!!!!

Tiếng bọn Tiểu My dưới nhà vang lên.Khánh đặt tô cháo xuống bàn, ra cửa gọi bọn kia lên.Nó nhanh chóng với lấy cốc nước, tu một hơi cho bớt cái vị kia đi.

-Hello....ô..ồ..ô-cả 3 chen chân vào phòng.

-Khỏe rồi chứ cô nương?-Luân.

-Ngủ khỏe thật đấy bọn tôi đợi mãi mà không tỉnh-Duy

-hay là có người chăm sóc kĩ càng nên không muốn tỉnh-My trêu nó.

Nguyên cau mày nhìn My trầm trầm.

-Gì đây?-My

-Cháo tôi nấu-Khánh

My vội múc một thìa lên ăn, nó không kịp ngăn lại, vừa đưa vào miệng cô nàng đã nhổ ra ngay.

-Gì thế này, đây mà là cháo à, giúp việc nhà ông đâu mà tự nấu??-My hết ầm lên.

-Làm sao ngon lắm mà-Khánh cũng ăn thử và kết quả cũng nhổ ra như My.

-Sao cô ấy kêu ngon?-Khánh chỉ tay vào nó.

-À...không nở chê-Luân quay sang nháy mắt với Duy.

-Chắc tại tôi ồm loạn vị giác-Nguyên lấp liếm.

-vậy cô ăn hết đi-Duy

Nguyên trở mắt nhìn Duy.

-Xin lỗi đã bắt cô ăn thứ này-Khánh lúng túng

-Không sao.

-Mà Nguyên tại sao cậu bị thương vậy?-My

Nguyên kể lại mọi việc.

-Tên hèn nào vậy?-Khánh đấm bốp vào tường.

-Bọn tôi sẽ điều tra-Duy

-Khỏi cần, tôi tự làm-Nguyên

-Có được không?-Luân

-Tôi phải cán chết chúng mới thỏa lòng-Nguyên nhe răng cười.

-Thôi thôi, bọn tớ đến thông báo cho 2 người ,lớp mình thắng 2 lần thi nên giạt giải rồi-My

-Sau bao đau thương mất mát cũng giành được giải thưởng-Duy làm cả bọn phá lên cười.

-Lớp mình quyết định đi nghỉ ở núi gì gì ý, 3 ngày nữa xe chuyển bánh.

Nguyên ngồi nhìn lũ bạn mỉm cười.

Ngay hôm đấy nó cũng rời khỏi nhà Khánh, nó không gặp được ba mẹ hắn có lẽ cũng bận bịu với công việc.Khánh cứ nằng nặc đòi đưa nó về nhưng hắn bị nó lừa một vố, xong nó chuồn thẳng.

Nhắc tới ông, nó lại bực mình, không một lời hỏi thăm cô cháu gái, chắc lại tiệc tùng với mấy ông khách rồi. Về tới nhà nó xộc thẳng vào tủ lạnh, lôi đồng thực phẩm dự trữ ra ăn.

Nó không nghĩ gì nhiều đến sự việc hôm trước, sao lại có người muốn đâm nó. Một sự kiện bình thường hay một âm mưu. Tất cả là một...?..

Có người gọi điện đến. Là Nam

-Thế nào, nguội vẫn còn sống chứ?-Nam nói gấp rút qua điện thoại

-Nguội đang bắt sóng tại tầng 3 của âm phủ nè.

-Xuống đó rồi hả, tiện thể xem hộ khi nào ka xuống đấy chơi với nguội luôn đi.

-Dạ vâng, ka chuẩn bị vô nhà xác đi vì bệnh cười quá nhiều đó.

Hai tên bò lăn ra cười.

-Nguội nè, đưa quý hóa nào xin máu nguội vậy?

-Biết chết liền-Nguyên với tay lấy cái điều khiển Tv.

-Điều tra ra thì báo ka với, ta chỉ xin 1 cái đui thôi.-Nam

-Này ka đang ở đâu mà ồn thế?

-Quán bar của nguội, đang vét túi mấy thằng đệ tử.Hehe.Thế nguội có..

-Đừng lôi tiểu muội vào.Thế nhá.Bye.

Nguyên ngồi cười một mình rồi chú tâm vào bộ phim hoạt hình trên TV.

35. Chương 36

-Con nhớ ăn uống đầy đủ, giữ ấm đấy, với lại đừng chơi đùa quá sức.Với lại con có...

-Ông à, ông làm như con là đứa trẻ con vậy.Lúc cần quan tâm thì chẳng thấy đâu lúc thì...-Nguyên cắn nhằn qua điện thoại.

-Ta muốn tốt cho con thôi mà-Tiếng ông Thái quát

-Vâng vâng....vâng...vâng..Dạ vâng.-Cuối cùng thì ông của tha cho cái lỗi tai của nó.

Lớp nó thuê một chiếc xe du lịch, có cả cô Thanh chủ nhiệm đi cùng.Trên xe mọi người trò chuyện rôm rả, đứa nào đứa nấy hớn hờ.

Vết thương của nó lành lặn nhanh chóng mà nó còn thấy mình khỏe hơn trước nhiều.

Nguyên đang ngồi một mình ,tựa đầu vào thành kính nghe nhạc.Đang lẩm bẩm theo lời hát thì bàn tay ai đó lôi tai phone của nó ra khỏi tai.Nguyên quay mặt ra .Là Luân.Mỉm cười rồi nó bảo Luân ngồi xuống luôn.

-Tớ nghe cùng được chứ?

Nó chỉ mỉm cười gật đầu rồi lại quay mặt đi.Nhưng hành động đó lại làm tên nào đó đau tim.

Xe dừng lại tại một nhà nghỉ nhỏ trên núi.Bước xuống xe nó mới xác định đây là nơi đã 2 năm nó chưa tới.Con đường mòn dẫn ra sau núi gần biển, nơi yên nghỉ của ba nó.Đúng là một nơi lý tưởng để đến du lịch, vừa biển vừa núi.

Nguyên thầm mỉm cười-" Liệu ba có còn nhớ con".

May mắn mùa này không đông khách du lịch cho lắm nên rất nhiều phòng trống.Nó với My ở cùng phòng, 3 tên kia ở cùng một phòng.Điều lạ là Hạnh lại chịu ở chung với Hà.

Mọi người có 1h thu xếp hành lý, dọn dẹp phòng rồi tập chung lên kế hoạch luôn.

5 người bọn nó một nhóm được giao đi câu cá làm bữa tối

Những nhóm khác nấu ăn, đốt lửa, vào rừng kiếm gì gì đó với người hướng dẫn.

-Anh thôi động chân xuống nước đi, cá chạy hết bây giờ-Nguyên điên tiết hét toáng lên khi Khánh ngồi té nước.

-Kệ tôi-Khánh vênh mặt cãi nó.

-Đừng trách tôi vô tình-Nguyên cười khẩy ,rồi đứng dậy đạp thẳng chân cho Khánh rơi tự do xuống nước.

Cả bọn đều ôm bụng cười.

Tối đến lớp nó đốt một đống lửa to, nhảy nhót , hò hét xung quanh (không khác gì thổ dân), những tràng vỗ tay cho những tiết mục ngẫu hứng,pha trò của từng người.

Cười đau cả bụng làm nó thấy mệt, chán quá nó lôi ipod ra nghe, tít tít tít tít.

-Chắc các bạn rất tò mò về giọng hát của mấy chàng hoàng tử lớp mình đúng không?-Quỳnh mc

-Một trong ba hát tặng cả lớp đi-mọi người tán đồng hưởng ứng.

Ba tên nháy nhau.

-Thôi được , tớ góp vui vậy-Bài hát này tớ hát tặng một người tại đây-Khánh tươi cười bước lên, không quên liếc mắt tới chỗ nó.(nàng ta đang chống cằm nghe nhạc đầu hay biết gì).Hắn làm mọi người gãi đầu tò mò.Là ai???

Quân gảy đàn trong không khí giả theo nhịp hát của Khánh.Mọi người ngơ ngác nhìn hắn, một giọng ca vàng vừa được đào bồi, chúng thi nhau vỗ tay khen ngợi, đưa tay đung đưa theo nhịp.

“Rồi bàn tay khẽ nắm lấy nhưng vô tình ko ai hay.

Rồi lòng a khẽ ấm áp như ly cà phê sữa thơm.

Ngồi bên e mà tim bối rối, thời gian ơi đừng trôi nhanh quá.

Để a giữ lấy từng phút giây được bên e.

Và a chỉ muốn nhìn e mãi thôi. Cứ ngỡ thơ hiền như ánh trăng.

Chỉ là do ánh mắt một người, làm cho a ngây ngất cả đêm.

Và a vẫn muốn được ôm lấy e, để mãi mãi chở che suốt đời.

Có thể nào tình mãi sẽ ko bao giờ đổi thay.”

-Hắn ta hát hay thật-trong suy nghĩ của nó.

Tiếng vỗ tay ran ran, chợt dừng lại..

-Bài hát vừa rồi tôi dành cả tình cảm của mình hát tặng cậu đó.

Nó đang tựa đầu lên đầu gối chân, chợt thấy cả lớp im lặng.My hí hửng vai nó.Ngước mắt lên nó thấy Khánh đang đứng trước mặt.Không phải chứ???.Nó lấy tay tháo tai nghe ra, hơi lúng túng.

-Anh sao vậy, hát xong rồi thì ngồi xuống đi

Nó phát biểu câu làm bao trái tim lằng mằng vỡ tan tành, còn tên Khánh mặt thất vọng.

Nó cố làm ra vẻ không nghe thấy những gì Khánh nói.Tại sao nó lại làm vậy chính nó cũng không hiểu.

Sáng hôm sau mọi người có thể tự làm những gì mình muốn nhưng phải tập chung lại lúc 6h chiều.Chơi chán tới 3h chiều, nó quyết định tới mộ ba.

-My, cậu sẽ đi đâu?-Nguyên nhảy sang giường My.

-Tớ ngủ đã, tỳ sang xem phim cùng bọn Hà.-My mắt nhắm tịt vào.

-Thế cậu ngủ đi, tớ ra ngoài.

Nguyên xuống dưới mượn bác chủ quán đồ phát cỏ.Men theo con đường nhỏ, nó đi ra sau núi, may đây là trời sáng không vào ban đêm thì..đến người quen thuộc nơi này như nó cũng thấy ghê.Gió lạnh thổi vào từ biển sau vách núi làm nó lạnh run người, quên khoác áo vì nó thấy trời nắng ấm.

Sau một cái cây cổ thụ to , nó đứng lặng trước 1 nấm mộ xanh , ba nó đã yên nghỉ đã gần 6 năm rồi.

Nó nhận ra một hàng gạch được xây cẩn thận bao quanh mộ, rất sạch sẽ.

-Ông đã tới đây ạ-Nguyên tự thoại.

Thực hiện di nguyện của ba nó, được yên nghỉ một nơi có biển, được nhìn ngắm biển từ trên ổi ngày.Một mong muốn đơn giản vậy.Nhiều lúc nó cảm thấy rất rất hận ông vì những chuyện trước kia nhưng khi ông đi xa nó lại luôn nhớ. Hai hàng nước mắt lăn dài trên má nó, cổ gạt đi lệ lại tuôn ra.

-Ba..!!!-Nó nấc lên.

-Đã lâu con không tới, ba vẫn khỏe chứ?

-Ông vẫn tới thường xuyên mà giấu con,con sống rất tốt, giờ con có những người bạn rất tuyệt vời, ba ở trên đó cũng thấy hết phải không-Nó khóc, rất nhiều, bao dồn nén trong lòng nó thành nước mắt chen nhau ra ngoài.

-Cô ở đây sao?-Khánh từ đâu đi tới .

Nhanh tay gạt nước mắt ,nó lấy lại vẻ mặt thường ngày.

-Anh tới đây làm gì?

-Đi dạo thôi, mà hình như cô khóc hả, mắt đỏ hoe kìa?

-Đâu có, chắc...tại..tại bụi bay vào thôi-Nó lấy tay dụi mắt.

-Sao ở đây lại có ngôi mộ nhỉ?-Khánh chỉ tay , rồi tới gần đọc-" Trịnh Quốc Huy "

-Là ba tôi-Nguyên ngồi xuống gốc cây.

-Xin lỗi, tôi không hề biết về ba cô.-Khánh ngồi xuống cạnh nó.

-Ông mất lúc tôi 10 tuổi , sau đó tôi được ông nội đón về, chuyện này ít người biết nên anh cũng không ngoại trừ.

-Cô..rất yêu ba mình?

-..... Tôi không biết mình hận hay yêu ông nữa.-Nước mắt nó tự dưng chảy ra.

-Tôi không biết cô phải chịu đựng những gì nhưng người đã khuất thì nên bỏ qua tất cả.Giờ thì cô có ông bên cạnh hãy trân trọng điều đó.

-Anh rất biết quan tâm đến người khác nhỉ-Nguyên ử rử.

-Chỉ là em không nhận ra thôi-Khánh lẩm bầm.

-?????-Nguyên đưa mắt.

-Không có gì.

Cả hai không nói thêm lời nào chỉ chăm chú mắt hướng ra biển.Nguyên ngủ gục trên vai Khánh lúc nào không hay, một cảm giác bình yên.Khẽ đưa tay lên lau giọt lệ trên má nó, Khánh càng mong thấu hiểu con người nó, mạnh mẽ, táo bạo nhưng lại có lúc trầm tư, tình cảm.

Nó khẽ cựa mình tỉnh lại.Giờ đã gần xế chiều rồi.

-Sao anh không lay tôi dậy, muốn gãy xương hả?-Nguyên dụi mắt.

-Công nhận cô ngủ say thật, lay mấy lần mà không tỉnh, khổ thân cái vai của tôi-Khánh bóp vai nhằn nó.

-Cho anh chết-Nguyên mỉm cười nhìn hắn.

Hai đứa đứng dậy để về nhà nghỉ.Trên đường về nó toàn chọc tức Khánh, dọa ma làm hắn mấy lần té xỉu, còn nó bụm miệng cười suốt.

Nguyên về tới phòng thì không thấy My đâu, sang phòng Hạnh cũng chẳng thấy tụi nó luôn.Nghĩ là bọn nó ra ngoài chơi sắp về nên nó vào phòng lôi quyển truyện mang theo ra đọc.

Rầm...rầm...rầm.

Nguyên dừng lại, đặt quyển sách xuống;-Làm cái gì mà ?

Có tiếng gõ cửa, tiện thể nó ra xem.3 tên kia đang đứng trước phòng nó.

-My chưa về hả?-Luân.

-Từ lúc về tôi đâu có gặp, tôi tưởng giờ này phải về rồi chứ?-Nguyên.

-Cô ấy đi cùng bọn Hạnh vào rừng rồi, tối thế này vẫn chưa thấy về-Duy.

-Vào rừng, không người hướng dẫn sao??-Nguyên có linh cảm xấu

-Không , mấy chú đẩy về nhà hết rồi, hình như chúng tụi vào rừng-Khánh

-Cô giáo đang lo, chúng ta tới đó luôn đi-Duy.

-Giờ này chưa về chắc các em ấy gặp nạn rồi, chúng ta sẽ chia tay nhau ra tìm-Tiếng cô Thanh trấn áp tinh thần cho lũ trẻ.

-Nhưng bọn em không biết đường, trời tối nữa-Mấy cô gái run bần bật.

-Đưa đèn pin đây tôi đi tìm-Nguyên giật đèn từ tay Luân.

-Cậu đâu biết đường-Duy

-Yên tâm đi, không sao đâu, tôi tự lo được.

-Để tôi đi cùng-Khánh nắm lấy tay nó.

-Anh không đi được trong bóng tối thì thôi, ở đây gọi cứu viện đi, chắc họ chỉ quanh quẩn ở bìa rừng thôi.

-Tớ đi cùng-Duy.

Lượng lự đôi chút .

-Thôi được, nhanh lên.-Nguyên gấp rút.

U..u....úuuuuuuuu

-Nguyên, cậu đi nhanh vậy?-Duy lo lắng.

-Có lẽ anh không biết, 5 năm trước, một loại cây ăn thịt được cấy thử nghiệm tại đây, do nó phát triển nhanh tới mức diệt không hết nên người ta cho quây rào cấm rồi, cầu mong họ chỉ ở bên ngoài-Nguyên gấp rút tiến lên phía trước.(tổ tượng tượng tỵ).

-Cô am hiểu thật.

-Anh tin là tôi từng bị nó quăn người không?

-Kinh khủng vậy sao?

-Tin thì anh có thể quay về.

-Cồ..tiếng gì vậy?-Duy thấy lạ.

-Anh đứng yên đi, đừng cử động, chết ráng chịu.

-Cô còn đùa hả?

Nguyên rụt đầu tránh thứ gì đó, tay rút dao, phi vào không gian tối mù mịt.Á.

-Nguyên..Nguyên..trả lời tôi đi.-Duy soi đèn nhìn quanh.

-Tôi đây, không sao rồi.

-Nhưng tay cô..bị thương kìa.

-Không là gì, hay anh quay lại đi.

-Tôi đã nói rồi , tôi sẽ không...á...

Duy bước hụt lao người xuống dưới, nó nhanh chóng kéo tay hắn lại nhưng cũng bị lăn xuống đường dốc luôn.

-Duy...Duy...oiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiii-Nguyên hét khản cả cổ, giờ lại lạc thêm tên nữa.Giờ mới để ý chân nó bị bong gân rồi.Nó ôm chân, khóc cũng không khóc nổi.Sao lúc nào nó cũng gặp rắc rối vậy(hả t/g).Nó nhặt một cành cây chống tay đứng dậy.

-”Thôi vậy tìm lũ kia trước, ít nhất hắn ta còn có thể tự lo được “.

Duy cũng bị lăn xuống dốc như nó nhưng lại tiếp đất ở một nơi khác, loay hoay chạy tới chạy lui không thấy nó đâu, hắn lăn mò treo lên , rồi quay trở lại theo đường cũ.

-Sao có mình cậu trở ra vậy?-cả bọn lo lắng nhìn Duy quần áo lấm lem đất bùn.

-Tớ bị lạc Nguyên rồi-Duy thở dốc.

-Tớ vào tìm đây-Khánh nóng lòng nhưng bị cản lại.

-Không được đâu, giờ chỉ còn cách đợi nhân viên cứu hộ tới thôi-Luân.

Khánh lòng như lửa đốt lo lắng cho nó.

Trời bắt đầu mưa nặng hạt.Nó đang la toáng tìm bọn kia, đèn pin mang theo đã hết điện, nó căng mắt men theo đường rào thì thấy một lỗ hổng to trên đó.

-Chẳng lẽ lũ quái này vào đây thật.

Không do dự nó chui qua rồi tới khu vực cấm, miệng vẫn hét đều đều tên bọn kia.

Tiếng la thất thanh chui tọt vào tai mọi người , những ánh mắt hớn hở nhìn bọn bạn đang chạy ra khỏi rừng.Đưa mắt tìm Nguyên, mọi người đều không thấy.

-Bọn em không gặp Nguyên à?-Cô giáo tức tốc chạy tới hỏi.

-Không có ạ-Mấy đứa đồng thanh.

-Nguyên vào rừng tìm bọn cậu nhưng chưa thấy trở ra-Duy

Cả bọn sững sốt

-Cô à, mưa lớn đội cứu hộ không tới.-Luân

My bắt đầu khóc.

Mọi người ánh mắt thất thần nhìn vào khu rừng sâu.

-Tớ không thể ngồi chờ nữa-Khánh đứng ngồi không yên.

-Một mình cậu vào cũng như Duy thôi-Luân.

-Nhưng chúng ta không thể bỏ mặc cô ấy được-Khánh hét lên.

-Hai em thôi đi, tôi không muốn lạc mất em nào nữa đâu-Cô Thanh.

-Đợi trời sáng đi-Duy.

-Ta mà tìm thấy lũ chúng bay thì chết với ta, mưa nữa chứ.

-Chết , khu vực cấm , mình đi quá sâu rồi, có lẽ chúng không dám vào đây-Nguyên căng mắt lướt nhìn xung quanh.

Một sợi dây len lỏi trong bóng tối quấn lấy chân của nó, bất ngờ mất thăng bằng , nó bị treo ngược lên trên một cái miệng khổng lồ răng nghiêng kèn kẹt.

-Ôi má ơi, lần 2 trong đời -Nó cố gắng lục lọi trong túi nhưng càng giấy thì nó càng thắt chặt cái chân đau của nó.

-Mày không nuốt nổi ta đâu-Nguyên với tay lấy một cánh cây chặn họng nó,rồi vươn người tới để tháo dây nhưng mà nó quấn chặt nó, càng lúc càng đau.

Một thứ ánh sáng sắc nhọn lướt tới cắt đứt dây trói chân nó.

36. Chương 37

Nguyên lộn vòng rồi rơi xuống đất.

-Em không sao chứ, an toàn rồi.-Một người con trai đỡ nó.

-Ồ...anh Hoàng...-Nguyên ngơ ngác.

Hoàng công nó tới một gốc cây trú mưa.

-Sao em/anh lại ở đây?-cả hai đồng thanh.

-Em đi cùng lớp tới đây chơi, lạc mất mấy đứa bạn, em nghĩ tụi nó vô trong khu cấm nên vào xem thử ai ngờ tý nữa thì....

-Cô nợ anh 2 lần đó.

-Em biết rồi.Mà sao anh lại ở đây?Không phải 2 năm trước anh đã rời khỏi đây rồi sao?

-Anh tới cùng đoàn nghiên cứu về giống cây này, đang chạy mưa thì thấy em bị treo lủng lẳng nên xuất quỷ nhập thần lần 2.

-Quá khứ hiện về-nguyên mỉm cười.

Hồi trước nó tới đây cũng được Hoàng cứu như thế này nhưng sau đó nó chưa kịp nói cảm ơn thì Hoàng đã đi mất, vài lần quay lại đây nó tình cờ gặp lại, Hoàng hơn nó 5t, tính dễ chịu nên nó rất quý, coi như anh trai mình vậy.

-Mưa thế này còn lâu, đợi đến sáng hẵng về, mà chân em chắc sẽ sưng to đấy.

-Về lại cảm cúm mất-Nguyên nhăn nhó nhìn chân của mình.

Ngồi chờ tới sáng, chân nó càng sưng to thêm, Hoàng công nó về nhà nghỉ.

-Hêy mọi người , Nguyên về rồi kìa-My

Mọi người chạy bổ ra ngoài cửa thấy chân nó khập khểnh, lại đi với một anh chàng đẹp trai nữa chứ.Có đứa nước mắt ngấn nước mắt dài nhìn nó.

-My. bọn cậu không sao là tốt rồi-Nguyên mỉm cười

-Cậu hâm thật đấy, vì bọn tớ mà cậu bị thương như thế này-My ôm chầm lấy nó khóc ào lên.

-Tớ chưa có chết đâu mà khóc kinh thế-Nguyên tròn mắt nhìn cả lớp.

-Chân cậu không sao chứ?-Duy

-Tại cậu không đó, đau muốn chết.

-Mà đây là ai?-Khánh quan sát Hoàng.

-Xin chào, tôi là Hoàng ,chuyên viên nghiên cứu thực vật ở đây.Rất vui được gặp mọi người -Hoàng nháy mắt cười làm chao đảo con tim mấy cô bé.Nguyên lấy tay thụi vào bụng Hoàng.

-Bạn em đó, tính làm càn hả?

-Đâu có, xã giao thôi mà.

Khánh nhìn Hoàng con mắt không mấy thiện cảm.

-Tôi làm gì khiến cậu không vui sao?-Hoàng để ý hần này giờ.

-Không sao đâu ạ.Cảm ơn anh đưa em về.Vào uống chút nước chứ ạ?-Nguyên kéo Hoàng ra xa.

-Tối giờ rồi anh đi luôn đây.Khi nào về nhớ báo cho anh nhé-Hoàng chào mọi người rồi đi khuất.

My đỡ nó vào phòng , trườn đá cho chỗ bong gân đang sưng tấy lên.

-Mai chúng ta ra biển chứ?-My

-Các cậu ra đi, chân tớ thế này sao đi được-Nguyên méo mặt.

-Sợ cậu buồn thôi

-Đã có cái này-Nguyên giơ cái ipod, nhe răng cười.

-Mà ông tớ không biết chuyện này đó chứ?-Nguyên

-Yên tâm đi.Ông cậu không tới đây đâu-My nằm lăn ra giường.

-Nhớ giữ ấm nhé, gió biển lạnh lắm đó..hắt xì..Chết bị cúm rồi-Nguyên bịt mũi.My thì lăn ra cười.

Cốc.... cốc....My chạy ra mở cửa.

-Khánh, cậu tới đây làm gì?

-Đưa cho cậu ta này.

-Thuốc cảm cúm (quên tên rồi).-My ngớ người.

-Rầm mưa cả đêm mà-Khánh lảng mặt ra chỗ khác rồi về phòng.

-Hắn làm gì vậy?-Nguyên nghe tiếng bên ngoài.

-Mua thuốc cho cậu, quan tâm thế còn gì-My trêu nó.

-Ý gì vậy??

-Cậu không nhận ra thì tớ cũng bó tay.

-?????

-Haizzzz.Đành để hoàng tử chịu đựng từ từ-My thở dài lẩm bẩm.

Còn nó muốn hiểu cũng không được.

Hôm sau là buổi cuối cùng , cả lớp đã ra biển chơi hết rồi.Nó ngồi một mình trong phòng, nghe nhạc.

Ring dinh dong dinh....ring ring ring....

-Alo ạ

-Anh Hoàng đây-Tiếng cười bên kia

-Sao anh biết số em vậy??

-Bí mật.Hôm nay em về đúng không?

-Vâng.Tý nữa khởi hành.

-Thất hứa rồi, anh bận quá không tới tiễn được.

-Vâng.Em đâu bắt anh tới đâu.

-Anh gửi một hộp quà cho em, chắc giờ tới nơi rồi đó.

Cộc...cộc..cộc...Đúng lúc thật.

-Thế nhá, anh làm việc đây, hẹn lần sau gặp lại-Hoàng cúp máy

Nguyên nhấc chân ra cửa, 2 hộp quà đặt dưới đất.

-Sao lại là 2.

Cầm cả hai hộp vào phòng, nó tò mò.Một của anh Hoàng , còn 1 hộp kia của ai..

Đánh liều mở hộp không ghi tên ra.Bên trong có một cái hộp gỗ có cài chìa khóa bên cạnh.

Nó giắt mình nhìn vào bên trong...bàn tay quý*...mặt nó lạnh băng.Một mảnh giấy bên dưới.

*Note: Đồ chơi

Khi bàn tay tay quý đến với ai thì số phận người đó sẽ nằm gọn trong tay thần chết.

Ta trở lại sẽ là cơn ác mộng của người.

-Chơi trò này cơ à.Ông khinh thường tôi thế sao? Đã tới lúc Ma Vương ra tay rồi.-Nguyên nhếch mép mỉm cười.

Đại ka oyyyyyyyyy ông nội gọi nèeeee....

-Rảnh rồi quá gọi cho con hả?

-Thu dọn đồ đi, xe ở trước cửa,ta sẽ thông báo cho cô chủ nhiệm sau.Về thẳng nhà đi ta có chuyện cần nói.

Rụp.

-Phong thái cũ.-Nó vén rèm cửa thấy chiếc xe đỗ sẵn ở đó.

-Nhanh thật.-Miệng nó mỉm cười.

Nhanh chóng thu dọn đồ, nó viết giấy để lại cho My, rồi lên xe về trước.

Bọn My trở về,đọc tờ giấy.Lại một lần nữa nó tự biến mất.

37. Chương 38

-Con chào....tất cả-Nguyên bước vào nhà thấy không chỉ có ông Thái mà cả sư phụ nó, Tùng và ông bác sĩ riêng của ông nó nữa.

-Con ngồi xuống đi-Ông Thái.

Chợt ông Lực-sư phụ nó(nói tên ông chưa nhỉ), phì người tới điểm nguyệt nó.

-Mọi người làm gì vậy??-Nguyên cố lay người nhưng hết cách thoát.

-Con chỉ cần ngồi đó nghe thôi-Ông Lực.

-Hùng lạnh cho người đâm con tới hôm ngày 22 đúng không?-Ông Thái nghiêm nghị.

-Không phải ạ.-Chỉ một khuôn mặt lạnh ngự trị trên mặt nó.

-Con đừng giấu ta nữa, con cho người điều tra đúng không?

-Phù..đúng ạ..là tên đó làm.-Nó không giấu nữa.

-Sao con không nói cho ta biết?-Ông Thái quát lớn, không khí nặng nề bao trùm.

-Hắn đổi thủ đoạn, mua chuộc học sinh trong trường thực hiện.

-Là ai?

-Con tự giải quyết được.

-Tha cho chúng đi, chắc bị hắn nắm điểm yếu-Ông Thái xuống nước, không khí dễ thở hơn một chút.

Ba người kia chỉ ngồi nghe cuộc đối thoại.

-Mọi chuyện con có thể nghe ông nhưng lần này thì không được.-Nó vẫn lạnh băng.

-Nguyên à..Ông nhìn thẳng vào nó.

-Con không tha thứ cho những gì con phải chịu đựng-Một Trịnh Nguyên khác hoàn toàn.

-Cho nó uống thuốc đi.-Ông Thái ra hiệu cho gã bác sĩ kia.

Sau khi cái cốc nước kia được cho hết vào bụng thì nó rũ người xuống ghế, không biết gì hết luôn.

” Một trong những lý do ông Thái cho nó đi học là vì đây “.

5 phút sau.Ông bác sĩ đã ra về.

-Chào mừng con đã về-Ông Thái niềm nở ôm chầm lấy nó.

-Thôi mà ông, bực chết được.Gọi con về làm gì ạ, cả sư phụ, anh Tùng ở đây làm gì?-Nguyên ngơ ngác.

-Họ tới chơi thôi mà.

-Ông nè-Nó lục lọi trong túi đưa ra cái hộp gỗ lúc nãy.

-Hùng lạnh-Sau khi xem xong ông Thái chỉ nói duy nhất điều đó.

-Không ngờ hắn biết em đi du lịch cùng lớp-Tùng.

-Con không sao chứ-Ông Lực.

-Hơi bất ngờ, nhưng cũng không sao ạ, sớm muộn hắn cũng tới thôi-Nguyên tươi cười.

-Thế ông gọi con về đây làm gì?Không có ý đồ gì đấy chứ?-Nguyên đưa mắt dò xét.

-Có một hợp đồng làm ăn hợp tác với người nước ngoài ta muốn con đi giải quyết dùm.

-Diaaaaa...con biết ngay mà.Cuộc đời con khổ thế không biết.-Nguyên ôm mặt nhăn nhó.

-Cũng vì bên kia là một người trẻ tuổi nên ta mới đề nghị con đi, vừa dễ nói chuyện, vừa rèn luyện dần dần.Lần này Tùng sẽ đi cùng con.

-Khi nào đi và bao lâu ạ-Nguyên trau mày.

-Cũng để con có thời gian sắp xếp, vậy sau sinh nhật con thì chuẩn bị, ở đó khoảng nửa năm.ok

-Vậy hết năm học còn gì nữa ạ.-Nguyên la toáng lên.

-Ta muốn con gặp mẹ .

-Mẹ....???

-Ta xin lỗi đã giấu con bấy lâu nay-Ông Thái thở dài.

-Con sẽ đi.Rồi sẽ về đây tốt nghiệp.-Nguyên dứt khoát.

-Không lưu luyến gì sao??-Tùng

-Không ạ.

-Con về nhà đây.-Nguyên đứng dậy.

-Ở lại ăn cơm tối đã,mà đi một mình không sợ hả?-Ông Thái.

-Con đi taxi về ạ.

Nguyên vác ba lô đi luôn.Nhanh và gọn.

Đi ra khỏi cổng một đoạn, nó móc tay vào họng lấy ra cái răng giả mà nó nhờ ông làm.

-Ông cho con uống thứ này bao năm rồi?--Nguyên cười khẩy.

Quay lại chỗ ba người kia sau khi nó đi khỏi.

-Làm vậy có ổn không bác?--Tùng.

-Nếu không uống thuốc ta không thể ngăn nó làm gì hai tên đâm nó đâu.-Ông Thái trầm tư.

-Sau khi bác cứu Nguyên ra khỏi tay tên Hùng lạnh thì nó mới trở nên như vậy đúng không ạ?-Tùng

-Ta không thể điều tra ra hắn làm những gì với con bé.-nét mặt ông Thái căng thẳng.-Mỗi tháng uống thuốc an thần liều mạnh một lần, nhìn nó ta lại đau lòng.

-Không thể tự trách mình được.Lần này bắt được hắn tôi cũng không tha cho hắn đâu.-Ông Lực.

-Nghiêm trọng vậy ạ?Mà theo cháu hắn chẳng có lý do nào mà làm hại Nguyên cả-Tùng.

-Chuyện ta kể cho cháu và con bé chỉ là một phần thôi.-Ông Thái thở dài-Hắn nghĩ con bé giết vợ hắn.

-Lúc đó nó chỉ 12t thôi mà?-Tùng ngạc nhiên.

-Lần đánh bất ngờ ấy là 1 năm sau đó, còn chuyện xảy ra trong 1 năm đó không ai biết, những đàn em của Hùng lạnh chứng kiến đều chết cả rồi nên ta không có manh mối nào.Việc này , giờ chỉ có 2 người là con bé và hắn biết thôi.

-Sao bác không hỏi Nguyên?-Tùng

-Không được, sau khi về, nó bị khủng hoảng tinh thần trầm trọng.Ta nhờ bao nhiêu bác sĩ tâm lý cũng không chữa được cho nó.

-Vậy??

-May mắn, một cách duy nhất là làm cho con bé quên đi tất cả,ta sử dụng thuật thôi miên rồi che lấp đi khoảng thời gian sau 10t.Chuyện sau này là ta kể cho nó biết.Nhưng đó là sai lầm khi cái kí ức đó ám ảnh nó, không trấn tĩnh bằng thuốc an thần thì nó bộc phát những hành động kì lạ , một con người hoàn toàn khác độc ác,chơi đùa với tính mạng của con người.Càng ngày ta phải tăng liều thuốc lên.

-Nguyên sống với con người thật khi được uống thuốc.-Tùng dần hiểu ra.

-Ta bắt nó tới trường cũng vì thế, cuộc sống xung quanh tiếp xúc với nhiều người, bạn bè, những người nó yêu mến, vì bạn bè mà hi sinh, ta nghĩ tình cảm đó sẽ lấn áp được nó.

-Vậy lần ra nước ngoài lần này không chỉ là 2 lý do đó ạ?

-Ta cho con đi cùng là để giữ chân nó.Ta sẽ cố giải quyết tên Hùng nhanh chóng trước khi nó về.

-Con nhớ bảo vệ con bé nhé-Ông Lực.

Nguyên về tới nhà nhấc điện thoại gọi điện cho ai đó.

-Hai tên đó học khối nào?-Lạnh băng ý.

-.....

-Vậy hả, khốn khiếp thật.

-Có cần anh em đến không ạ.

-Khỏi cần,ta tự giải quyết được.-Nguyên nhếch mép cười.

-Dạ.Ma Vương.

38. Chương 39

-Được sống là mình, thích thật đấy-Nguyên nằm ngửa ra sàn cười lớn.

Bao năm qua ông Thái cho nó uống thuốc đều đặn mỗi tháng bằng cách nào đó, nhưng sau khi nó phát hiện và giả vờ uống thuốc thì nó dần nhớ lại tất cả mọi chuyện.Nó biết những gì Hùng lạnh tra tấn tinh thần của nó xảy ra như thế nào, con người nó bị ảnh hưởng thế nào sau khi trở về nhà.Ông Thái không biết những gì ông làm cho nó đều đang dần dần thay đổi được con người nó.

Tiếng chuông điện thoại reo.

-Có chuyện gì?-Nguyên

-Cuối tháng rồi, lần này vẫn mất tích đến cuối tháng sau như thế hả?-Tiếng một người con trai

-Không.Tôi như vừa từ thiên đàng trở về.-Nguyên mỉm cười.

-Nói như vậy thì cô nhớ ra hết rồi hả?

-Cũng nhờ ý kiến của anh mà tôi biết hết chuyện xảy ra trong những năm gần đây đấy.

-Thì tôi cũng thấy lạ là cô chỉ gọi đến đây vào ngày cuối mỗi tháng, rồi những ngày khác tôi gọi đến thì cô nói là nhầm máy-Người đó phá lên cười.

-Kim *** con người bằng thuốc-Nguyên.

-Cô không định tới trụ sở?

-Vẫn là tầng hầm dưới khu nhà đang xây bỏ dở đó hả?

-Ừm.Vậy vẫn tiếp tục điều tra Hùng lạnh?

-Đương nhiên.Giải quyết sòng phẳng.Phải cho hắn biết ai mới là người vợ hắn chứ-Nguyên.

-À..mọi người thế nào?-Nguyên

-Đang đợi cô về đây.Tên Nam muốn bỏ hội sao thế ? Mà hình như hắn không biết cô gọi mọi người trở lại bang Devil.

-Lúc trước thì không sao nhưng giờ lại là con trai của tài phiệt thì làm sao gánh được hậu quả.Tốt nhất đá ra ngoài cho nhanh.-Nguyên cười khẩy.

-Cô vẫn vậy nhỉ Ma Vương?

-Còn anh, cẩn thận cái thân mình đi.

Rụp.

Sáng thứ 2 đầu tuần, trời đẹp lạ thường, không khí ấm áp hẳn.Số phận con người cũng đến giờ thay đổi.

Sắp tới Giáng sinh và đó cũng là hôm sinh nhật nó.Mẹ thường nói với nó :-” Thật may mắn khi con ra đời vào ngày mọi người tràn ngập tình yêu thương, đó sẽ là hạnh phúc lớn nhất của con.”

-Vậy tại sao mẹ lại bỏ đi?-Nguyên lẩm bẩm.

Vào tới lớp nó thấy My nằm uể oải.

-Sáng sớm đã có xác chết ở đây hả?-Nguyên nhe răng cười chọc My.

-Còn cậu, gặp khó hơn tổng thống đấy.-My tức giận

-Bộ nước ta có tổng thống, tứ tượng gọi là chủ tịch-Nguyên ngơ ngác chớp mắt làm Mỹ tức xì khói.

-Hôm đó sao em lại về trước làm bọn anh lo muốn chết?-Luân cùng 2 tên kia vào lớp.

-Em? Anh????-Nguyên trố mắt.

-Chả thể cô nhỏ tuổi hơn bọn anh đó-Khánh.

-Chí lý-Duy.

-Tôi có việc cần giải quyết-Nguyên xầm mặt xuống rồi đi ra khỏi lớp.

Cả bọn ngơ ngác nhìn thái độ lạ lùng khác thường của nó.

Ra khỏi lớp nó tiến thẳng tới lớp 12B1.

-Phiền anh gọi chị Nga cho em ạ-Nguyên nói với một anh chàng đang đứng trước cửa lớp, trông hùng hổ ghê.

-Em gái , gọi ta có việc gì-Nga chị 2 của khối này, hất mặt nhìn nó, theo sau có mấy bà chẳng nhón nháo.

-Em muốn hỏi chị một chuyện-Nguyên vẫn thái độ bình tĩnh và tôn trọng cô ta

-Cô em muốn chết hả mà tới đây.Dám vác mặt lên hỏi đàn chị hả?-Nga đưa tay vuốt mặt nó

-Nó muốn đi sớm ạ-Một bà chị cười phá lên.

-Bỏ tiết đi chị 2-bà khác.

Cả lũ con gái lôi nó lên sân thượng.

-Nguy...nguy...to rồi-Tiếng Quỳnh vang vọng phố phường

-Ồn ào quá.Không được chạy trên hành lang-Hà.

-Nguyên...Nguyên bị mấy đàn chị lôi lên sân thượng-Quỳnh hét lớn.

4 tên kia nghe xong phi người ra khỏi lớp.

Nguyên bị lôi xệch lên sân thượng , chúng đẩy mạnh nó vào bờ tường.

-Xử luôn cái thái độ coi thường này chứ chị hai-bà cô nào lên tiếng.

-Chờ đã-Nga giơ tay lên ra hiệu.

-Cô muốn hỏi tôi cái gì?

-Hai tên đâm tôi hiện học lớp nào.Đàn em của chị thì đừng nói là không biết-Nguyên mặt lạnh băng.

-Cô là Trịnh Nguyên??-Nga phá lên cười.-Tôi tự hỏi tại sao chúng lại đi làm vậy với một con bé như cô đó.

-.....

-Tôi chỉ nghe nói chúng có giao ước với ai đó là phải hại cô bằng được thì phải?

-.....

-Còn không chịu trả lời hả?-một bà chị chạy tới đá vào bụng nó.

-Hai tên đó học lớp nào?-Nguyên giữ được thăng bằng , đưa mắt nhìn Nga.

-Sao tao phải nói ày??-Nga vênh mặt dồn nó vào bờ tường rào sắt.

Nguyên lao tới nắm cổ áo Nga lôi mạnh vào tường rào.

-Nói-ánh mắt nó hằn đỏ.

-Con này...-một đàn em của Nga lao tới thì bị nó đá bay ra ngoài.

-Lớp...lớp...12...12..B..B5-Nga giọng run run.

-12B5?-Nguyên.

-Ừ...ừm...ừm-Nga lấy bẫy.

-Sao phải dài dòng-Nguyên mỉm cười rồi thả Nga ra.

-Mày..-Nga toan lao người tới đánh nó thì...đứng bất động

-Thế nhá-Nguyên đập vai Nga rồi đi thẳng.

-Nguyên à, cậu không sao chứ-Mỹ thở hổn hển.

-Mấy chiến hữu đến muộn thế.Mày là tớ xuống nước xin xỏ đấy, không thì..-Nguyên cười nhe nhớn.

3 tên kia quay lại thấy thái độ của bà chị 2 kia cũng khác thường, mặt tái nhợt, tay run run, miệng lẩm bẩm..-Cô..cô..ta ...

-Hôm nay tạm tha cho 2 tên kia vậy, cho thưởng thức buổi giáng sinh cuối cùng-Nguyên nghĩ .

-Nguyên nè, giáng sinh là sinh nhật cậu đúng không?-Mỹ tươi cười.

-Ừm.

-Cậu định tổ chức ở nhà hả?

-Không, tớ định tổ chức ở bar.

-Bar, quán của cậu hả.Việc làm ăn?

-Nghỉ một hôm có sao đâu-Nguyên cười xòa.

-ok.về lớp thôi.-Mỹ

Tại một nơi không ai hay biết.Một cô gái trẻ ăn mặc hết sức sexy bước vào một căn phòng ánh sáng lập lờ.

-Ông là ai?.Gọi tôi đến đây làm gì?-một khuôn mặt tháng ngày ăn ngủ với phấn trang điểm.

-Chào con gái-Một người đàn ông bước ra khỏi bàn làm việc tiến tới chỗ cô gái.

-Ông là...???

-Ta đây mà-Hắn tháo dỡ chiếc mặt nạ xuống.Là Hùng lạnh.

-Sao ông không yên thân trong tù đi,ra đây làm gì?

-Con giống mẹ con ,độc ác thật-Hùng lạnh cười lớn.

-Cùng một nòi cả-Cô gái đó cũng phá lên cười.

-Ông mới kiếm cái khuôn mặt này ở đâu vậy.?

-Chỉ cần khử..là có ngay.

-Lại trò giả mạo người .Thảo nào cảnh sát không tra ra là phải.

-Ta phải làm thế này để sống tiếp chứ.Nghiêm nhiên trở thành tài phiệt sau một cái xoay kiếm.

-Gọi tôi đến đây làm gì?

Hùng lạnh hiện tại giả mạo dưới danh Triệu Á Lâm, sau một đêm sở hữu toàn bộ tài sản của ông ta, gia đình ông Lâm bị hấn hại sạch.

Mai :con gái Hùng.17t. Một quỷ cái thực thụ bởi sở hữu tính cách của mẹ, cũng có nhan sắc, ăn chơi, đua đòi .Kiếm tiền bằng cách nào đó sau khi ông bố vô tù.

-Con muốn biết tại sao mẹ con mất không hả?

Mai giật mình bởi cô ta không muốn nhắc tới chuyện này.

-Làm sao ạ?

-Tất cả là do con ranh Trịnh Nguyên cháu gái tên Trịnh Thái.

-Vậy ạ.Ông vẫn còn yêu bà mẹ ta nhỉ?-Mai cười khẩy.

-Nó đang học ở New Star, quan hệ rất tốt với mấy đứa con của mấy tên bạn của tên Thái.ta muốn con vào đó phá hoại nó cho ta.(quen quen)

-Ý ông là phá tan cái mối quan hệ của nó để dần dần hành hạ hả?

-Đúng vậy.Ta không cần tính toán gì với tên Thái chỉ nó là đủ, cướp đi tính mạng của vợ ta thì coi như đối đầu với thần chết rồi.

-Nó chỉ là một đứa con gái thôi mà.

-Nó có thể lực của riêng mình, hoạt động ngầm dưới xã hội đen.Sớm muộn nó cũng biết ta ở đây thôi.Nó quá thông minh và thêm những gì ta gieo rắc vào đầu nó nữa.Nguy hiểm đấy.Đành đánh vào tinh thần của nó trước-Hùng bóp tay đầm mạnh vào tường.

-Được thôi.Chu cấp đầy đủ thì gì tôi cũng làm.

-Cách con kiếm tiền đó hả?

-Có thể rủ thêm mấy chị em của tôi vào đấy chứ?

-Có bản lĩnh thì cứ việc ta chu cấp hết.

-Giàu cũng sướng thật-Mai cười lớn.

39. Chương 40

Lại một buổi sáng đến.Nguyên uể oải lôi cặp ra khỏi nhà, thấy một chiếc xe limo đen xì đang tiến tới trước cổng.

Nó trau mày nhìn chăm chăm, bọn Tiểu My trong xe chui ra, làm nó lơ lửng đằng nào ý.

-Các cậu sao lại ở đây, cái đồng này nữa-Nguyên đập mấy phát vào lớp xe.

-Cái gì mà đồng này hả?-Khánh

-Thôi , đã bảo là hòa bình tiến tới mà-Luân nháy mắt với Khánh.

-Tất cả là cậu ta, đòi đến đón em đi cùng-Duy chỉ vào Khánh vạch tội luôn.

Cả ba người kia phóng tia sét vào mắt Duy.

-Tôi có chân, tự đi được-Nguyên nhăn mặt cười rồi chạy đi trước.

-Làm thế nào bây giờ?-Khánh ngơ ngác.

-Đành đi bộ cùng-Duy kéo 3 người kia chạy tới đi cùng nó luôn.

-Trời hôm nay âm u là do mấy đại thiếu gia đi bộ tới trường đó hả?-Nguyên đá đểu.

-Bọn tôi chạy bộ đi thể này, trời thương sắp khóc rồi kìa-Khánh ngẩng mặt lên.

-My , sao dạo này không thấy ka Nam đâu cả?-Nó phớt lờ lời Khánh.

-Anh nói bận việc của ba anh.

-Ai rảnh rồi như cô, suốt ngày ngủ-Khánh.

-Her, với nhiều người , tôi ngủ là tốt số cho họ đấy-Nguyên tươi cười.

-Làm cái gì mà bọn con trai xúm đông thế kia?-Duy nhìn đồng nhón nháo trước cổng trường.

-Ít nhất thì hết thời các anh nổi tiếng.Hehe-Nguyên.

-Quan tâm chi.Vào lớp nhanh-Khánh đẩy cả bọn đi.

-Hôm nay sao âm u thế nhỉ?-Nguyên kéo cửa sổ ngó ra ngoài.

-Nghe nói có học sinh mới chuyển vào lớp ta-My quay xuống.

-Con gái hả?

-Không hay.-My

-Quan tâm làm gì- nó lại lôi máy ra nghe nhạc ,rồi nằm gục xuống bàn , mới update tội gì không thưởng thức.

-Cả lớp đứng-Hà kêu bọn chúng khi thấy cô Thanh.

-Lớp ta đón thêm 3 bạn mới.Các em vào đây.

Cả lớp đổ dồn bao con mắt ra cửa trừ những ai không quan tâm.

-Woaaaaaaa-Bọn kia kêu lên

-Mỹ nhân-Lũ hám gái ùn ùn đẩy nhau.

Mấy cô gái vừa bước vào lớp ý, đang mỗi người một kiểu, ánh mắt đưa tình, nụ hôn gió bay lèo vèo, uốn lượn hết đường nói.

Lũ con trai sáng cả mắt lên

Còn 3 cô thì lướt mắt khắp phòng tìm 3 anh chàng hoàng tử mà chúng được xem ảnh hôm qua.Mắt nổ hình trái tim, ngoài đời còn đẹp trai hơn nữa.

-Các em tự giới thiệu đi-Tiếng cô Thanh cắt đứt dòng mộng tưởng của chúng.

-Xin chào.Mình là Tổ Hiền.Hoàng Tổ Hiền.Rất vui được học chung với các bạn.Một cô gái tóc ngang vai đỏ lòm, cũng sánh được với chữ hotgirl, khuôn mặt nhìn hiền nhưng bên trong thế nào ai hay.

-Mình là Nguyễn Kim Tuyết.Một cô gái ngoại hình chuẩn, không có gì để nói nhưng mà tâm địa...

-Chào.Tôi là Nguyễn Quỳnh Mai.-Cô ta cười ranh mãnh vì được học cùng với mấy đứa bạn của nó càng dễ ra tay.Giương mắt tự đắc.

-Rồi, các em sẽ ngồi ở...À chỗ Nguyên còn một chỗ trống.-Cô Thanh đưa mắt tới phía nó.

-Nguyên...Nguyên..cô gọi kìa.-My lay nó dậy.

-”Đừng nói là cô ta cũng ...ở đây”-Mai lướt nhanh mắt tới góc trong lớp.

-Cô gọi gì ạ-Nó ngẩng mặt lên bắt gặp ánh mắt của Mai.Bốn mắt nhìn nhau.

-Mai sẽ ngồi chỗ em, còn 2 em kia ngồi vào bàn dãy bên cạnh.Thế nhá.Các em vui vẻ làm quen.Cô đi đây.

Nguyên nhìn cái thân hình đang đứng lù lù trên bảng kia, đích thị là con gái của Hùng lạnh, nó tự hỏi :”-Sao cô ta lại tới đây, không chịu trốn lại lòì mặt ra ”

Mai nghĩ chỉ học cùng mấy đứa kia thôi chứ không biết nó cũng học lớp này.Vì nghĩ như thế nên cô nàng mới đồng ý vào đây học.Vừa giật mấy anh chàng đẹp trai vừa thực hiện âm mưu cho Nguyên bớt hơi khỏi đây , mọi chuyện trong quá khứ sẽ theo Nguyên xuống mồ. Nhưng nhìn thấy nó, cô ta hơi bất ngờ, bây giờ cô nàng lên kế hoạch khác trong đầu.

Mất khoảng 5 phút cả hai mới rời mắt ra chỗ khác.Cả lớp im lặng mà xem cuộc đấu mắt.2 cô bạn của Mai cũng hiểu chuyện gì đang diễn ra.

Mai bước nhanh xuống chỗ Hà.

-Cậu là lớp trưởng , có thể đổi chỗ ình không, mình không muốn ngồi chung với cô ta.-Mai

-Ngồi cùng Nguyên tốt mà, cậu ấy sẽ giúp cậu trong học tập-Hà

-Tớ không muốn ngồi cùng cô ta-Mai nhắc lại.

-Thôi được-Hà đành xác cặp xuống chỗ Nguyên.

Lũ con trai bầu vào mấy cô nương mới đến, làm như bắt được vàng ấy.

Nó chẳng thèm quan tâm xem Mai có mục đích gì khi tới đây, lại nằm lăn ra ngủ.Đằng nào nó cũng sắp đi rồi, cô ta không đụng đến nó thì nó không bận tâm, sau cùng bộ mặt của cô ta cũng lòi ra thôi.

-Chào-Nam từ đâu nhảy bổ vào.

-Anh Nam sao lại tới trường giờ này-My

-Anh nhớ em quá nên tới chơi-Nam nói làm bọn kia phát ói.

-Xin 2 anh chị, như ở đây chỉ có hai ta ý-Khánh.

-Muội, sao chết nhanh thế?-Nam lay nó.

-Để yên uội ngủ-nó gần giọng.

-Sau sinh nhật, muội ra nước ngoài hả?

-Ừm.

-Hả???-4 tên tròn mắt, Mai vánh tai nghe lén

-Là sao?-Khánh

-Đi thật hả?-My

-Tớ sang đó giúp ông tiện thể tìm mẹ luôn-Nguyên nhăn mặt khó chịu nhìn mấy đứa kia.

-Vậy sinh nhật là lần cuối cùng gặp hả?-Luân

-Làm như tôi chết bên đó luôn ý.Tôi sẽ về đây học tiếp lớp 12.

Mai nghe lén hết cuộc thoại của bọn nó.:-” Cô ta không có ở đây thì ta sẽ tiếp cận bọn bạn nó trước rồi đợi cô ta về ra tay cũng chưa muộn.Đằng nào thì ông bố cũng đâu quan tâm thời gian, với lại cô ta im lặng rồi khỏi đây thì mình cũng yên tâm mà sống.”

-À Nguyên, hiệu trưởng tìm muội-Nam

-Hừm.....-Nó đi ra khỏi lớp.

Nguyên đập rầm rầm vào cái cửa sổ bung bản lề

-Cứ vào-Giọng trầm bổng này nó nghe bao lần rồi.

-Chú gọi cháu làm gì?-Không thèm thầy cô gì hết.

-Sao cháu lại bị mấy đàn chị lôi đi?

-Vô tình đụng đầu ở hành lang-Nguyên lắp liếm vì nó biết ông đang cho người theo dõi, nếu nói đi gặp để hỏi 2 tên nhãi kia thì ông ấy sẽ ngăn cản nó.

-Vậy à.Lớp cháu có mấy học sinh mới, cháu có biết tụi này không?

-Sao lại quan tâm thế ạ?

-Có tin báo, Hùng lạnh cho con gái xâm nhập vào đây, cháu đã gặp con hấn rồi mà , có phải 1 trong 3 cô học sinh vừa vào?

-Không phải con gái hấn đâu ạ-Nói dối không chớp mắt.

-Vẫn phải điều tra thôi.Cháu ỉn chứ?

-Cháu có gì mà không ỉn-Nguyên nhe răng cười tránh nét mặt dò xét của ông Vương.

-Bánh ga-tô đầuuuuu.....-Tiếng Tùng hét toáng cả quán bar.

-Giăng dây lên đi lũ hâm kia.Xếp bàn ghế vào đi.

Nó ngơ ngác đứng nhìn Tùng.

-Hôm nay anh sợ về trễ nhận quà của ông già Noel hay sao mà cứ gắt lên thế ?

-15 phút nữa mọi người đến rồi, em còn ngồi đó nhìn hử?-Tùng quát cả nó.

-Yes.Sir. Hôm nay sinh nhật em hay anh vậy-Nguyên bĩu môi chạy vào trong thay đồ.

[Ring ding dong.....Ring diggi dingdiggi.....Ding ding ding]-Nó nhấc máy nhanh.

-Chúc mừng sinh nhật cô.-Người hôm nọ gọi điện cho nó (ch 39) : là Kiên.Tự ình là cánh tay đắc lực của nó.

-Cảm ơn nhiều.

-Tôi sẽ dành cho cô một bất ngờ, vừa là quà sinh nhật vừa là quà giáng sinh luôn.

-Vậy hử.Tôi đang đợi đây.

-Khi nào tôi nhắn tin thì đến trụ sở luôn nhá.Vô cùng thú vị-Kiên thích thú cười.

-Anh định tỏ tình với tôi hay sao mà vui vậy?

-Cô cứ đợi đi, đảm bảo cô sẽ thích-Kiên.

Rụp.

-Đúng vậy.Tôi rất vui khi sắp ột tên vào vạc lửa.-Nó mỉm cười rồi chạy vô phòng.

Vì cũng là ngày GS nên sinh nhật nó được trang trí để đón giáng sinh luôn.Nói chung là màu mè, made by Mr.Tung, lần đầu tiên quán bar tràn ngập ánh sáng như thế này.Tự dưng hôm nay nó cảm thấy vui lạ thường, những điều không ai biết.

Nó loay hoay bên cạnh cái bánh ga-tô.

-Mừng...sinh... nhật... con... heo... gốc.Nó căng mắt hết cỡ.-Anh Tùnggg....cái gì đâyyyyyyyyyyy?????????.

-Tự tay bọn tôi làm đấy-Khánh cùng 3 người kia bước vào trong.

-CÁC NGƯỜI. cả sinh nhật tôi cũng không tha sao???-Nguyên trau mày.

-Mọi người tập chung đi nào, tới giờ rồi.-Tùng hét lớn

Tất cả bóng đèn đều được tắt, những ngọn nến nhỏ xú lung linh có cơ hội tỏa sáng(5s).Mọi người hát mừng sn nó.

Nến vụt tắt, ánh đèn thấp sáng , âm nhạc bắt đầu nổi lên.

Mọi cười tùm tùm trò chuyện.Ai cũng ăn mặc theo đúng kiểu dự tiệc, còn nó chọn riêng kiểu khác người áo khoác mũ màu đen, quần ngắn kèm theo boots đen nốt (style ưa thích).

Từ nền nhạc sôi động chuyển sang nhạc khiêu vũ.Ông Tùng có ý đồ cả.

-Tôi có thể mời cô một bản-Khánh đưa tay mời nó.

Mặc cho trang phục có ham một tý nhưng nó cũng nhún chân rồi bước ra nhảy cùng hân.

-Cô ngó gì vậy?-Khánh thấy nó cứ quây người lung tung.

-Sao ông tôi không đến nhỉ?-Nguyên nhăn mặt.

-Chắc tý họ sẽ tới.

-Họ??

-Có cả ba tôi vào ba anh Nam nữa mà.

-Ka Nam.Đúng rồi.Đi đâu hết rồi không biết-nó than vãn.

-Cô nhảy nghiêm túc không được hả?-hai tên vẫn đưa chân theo nhịp.

-Anh có thôi cầu nhàu không hả?

-Hôm nay tôi có chuyện muốn nói với cô.-Khánh thì thào vào tai nó.

-Nói đi.Tôi sẵn sàng nghe đây.

Ở bàn bên này.

-Cậu ta nói chưa vậy nhỉ?-My lồm nhồm ngó 2 đứa nó.

-Thổ lộ mãi mà chả xong.Chán thật đấy-Duy hết kiên nhẫn rồi.

-Ông này cái gì cũng giỏi sao việc này mãi chẳng xong-Luân lắc đầu nhìn thẳng bạn

-Cô..cô...tôi...-Khánh lấp bắp.

-Để đổi không khí mọi người hãy di chuyển tới khu đất trống phía sau-Tiếng Tùng vang oang oang.

Nó thì hứng khởi chạy đi đầu tiên bỏ mặc anh chàng đang thất vọng tràn trề, quyết tâm mà lại bị cắt ngang.Ông Tùng nhìn chúng cười ranh mãnh

-Woa...ngoài này gió mát thật đấy-Nó sung sướng nhìn bãi đất hoang.

-Trống trống thế này-Khánh.

Chợt...cả rừng hoa ánh sáng vụt lên, những cánh hoa hồng bay trong gió...dưới chân nó, một con đường đèn nhỏ dẫn tới một cây thông ,đẹp lung linh huyền ảo.

-Anh làm ư???-Nó quay đầu ngơ ngác nhìn Khánh.

-Ah..tôi..thực..ra..-Khánh đang định nói gì đó thì thấy bóng Luân ra hiệu gì đó.

-Đẹp chứ.Kì công lắm đó.-hắn ta hiểu ra

-Nhìn anh vậy mà cũng nghĩ ra ư??-Nó vẫn ngơ người vì khung cảnh hiếm có này.

-Món quà dành riêng cho cô đó-(tự nhận)

-Cảm ơn nhiều-Nó mỉm cười rồi chạy nhanh tới chỗ cây thông.

-Dưới này có một đồng quà này-Nguyên thích thú.Kéo tay Khánh theo.

Khánh chỉ đi theo mà ngẩn nhìn nó, ngây thơ , nụ cười thánh thiện , một bàn tay nhỏ bé mà hắn muốn giữ chặt mãi không buông, hắn biết bên trong tâm hồn nó là một bí ẩn mà hắn muốn khám phá.

-Anh có điều muốn nói với tôi mà??-Nó đứng đối diện với Khánh, khuôn mặt rạng rỡ khiến mặt Khánh bất giác đỏ lên, lúng túng.

-Tôi muốn nói điều này lâu lắm rồi...rằng...Tôi yêu em....-Khánh lấy hết can đảm ra mà thổ lộ.Còn nó đơ cứng người, cả thân thể nhỏ bé của nó run lên, bao nhiêu ý nghĩ loạn xạ trong đầu nó,” Anh ta thích mình ư?”, trước giờ nó chỉ sống mà chẳng hề bận tâm điều gì, câu nói của hắn khiến nó choáng váng.

-Anh..nói..thật sao??-Nó nhìn thẳng vào mắt Khánh.

-Điều chân thành từ trái tim anh.

Chợt..

-ĐÙNG...ĐÙNG...ĐOÀNG....BANG...ĐOÀNG...(?)-Tiếng pháo hoa nổ rực nền trời, mọi người từ đâu chạy tới.

Nó khẽ đưa tay lên lau giọt nước mắt vô tình chảy ra lúc hỗn loạn.

-Anh..vẫn yêu..dù tôi có là con người thế nào đi chăng nữa ư??

-Dù thế nào anh vẫn yêu em, yêu chính bản thân em, vì em luôn là em.-Khánh nói trong hạnh phúc.
Nước mắt nó càng chảy ra nhiều hơn.

-Cảm ơn vì đã dành cho tôi tình cảm như vậy.Nhưng xin lỗi...tôi không thể đáp lại.-Nó cúi đầu rồi chạy đi.
Mọi người ngơ ngác nhìn theo bóng nó .Còn Khánh đứng ngẩn ngơ, mong chờ điều gì đó.

-Cậu đã làm hết sức rồi-Luân đập vai Khánh.

-Tại sao cô ấy lại như vậy?-My.

-AAAAAAAAAAAAA.....-Nó chạy tới một chiếc cầu rồi lấy hết nội công hét lên..

-Đồ ngốc.Tôi không xứng đâu.-Quệt nhanh dòng nước mắt, nó trấn tĩnh lại, một khung cảnh tuyệt vời vừa bị nó phá tan.

Điện thoại rung lên trong túi.

[-Tôi đang chờ đây].

Xóa nhanh dòng tin nhắn, nó bấm số của ai đó.

-Tới đó rồi chứ?

-.....

-Tôi tới ngay đây, chuẩn bị đi.

Rụp

Nguyên trở lại với khuôn mặt lạnh băng:-"Tim có tan nát thì cũng không được để nó lấn áp lý trí".

Quay lại quán bar.

-Đừng có ủ rũ như vậy chứ?-Duy

-Thông cảm cho cô bé nhé.Từ nhỏ nó đã thế rồi, bị ba huấn luyện để thành một đứa con trai hay sống trong môi trường giang hồ với ông, nó chịu không ít ảnh hưởng, có lẽ nó quá bất ngờ bởi những lời cậu nói thôi-Tùng

-Rồi cậu ấy sẽ hiểu thôi mà-My

Tiếng bước chân dồn dập..

-Con bé Nguyên đâu rồi?--Ông Thái gấp rút hỏi , đằng sau có cả Nam, và ông Lực.

-Cô ấy...chạy ra ngoài rồi ạ-My đáp ứng.

-Cả buổi hôm nay nó có biểu hiện lạ gì không?-Ông Thái căng thẳng.

-Không có.Mà sao ạ?--Tùng.

-Ta quên mất việc đưa cho nó cái thiết bị răng giả, chắc chắn nó phát hiện ra việc ta cho nó uống thuốc nên mới sáng chế ra cái thứ này.-Ông Thái.

-Có nghĩa mấy tháng nay cô ấy không uống và không bị thuốc chi phối-Tùng

-Có chuyện gì vậy ạ?-My lo lắng.

-Các em không hiểu đâu-Nam

-Có người thông báo 2 đứa đâm nó biến mất rồi, chắc ...-Ông Thái dăm chiêu.

-Nhưng chúng ta không chắc chắn mà-Ông Lực.

-Tìm con bé mau lên-Ông Thái ra lệnh cho thuộc hạ.

Bốn tên kia chẳng hay biết gì.

-Dạ có người báo thấy cô chủ đi về hướng Đông tới khu chung cư bỏ hoang ạ.-tên thuộc hạ.
-Đi nào-Các cháu đi cùng đi có thể sẽ ngăn được con bé-Ông Thái.

40. Chương 41

Nguyên đập cửa chính, tiến tới tầng hầm.

-Bọn này làm cái gì mà thấp sáng thế nhỉ?.Không biết tiếc tiền là gì rồi-Nguyên tự cầu nhàu với không khí.
Nó mở cửa bước vào.

BANG....BÓP.....BÓPbọn đàn em nổ pháo giấy tung lên đầu nó.

-Bọn hấp này, rồi cả tóc ta rồi-Nó hét toáng lên.

-Chúc mừng sinh nhật Ma Vương-5 tên đồng thanh.

Nguyên lướt nhanh mắt nhìn cả tầng hầm mà chỉ có mấy đứa, phía bên trái còn có một tấm màn đen che phủ .

-Cả đàn tới tận hơn mấy trăm thằng mà chỉ có 5 đứa hấp này chúc ta thôi hả?-Nguyên mặt hầm hầm.

-Thủ lĩnh bớt giận ạ.Bọn kia đi chơi với người yêu hết rồi nên ..-Một tên khúm núm.

-Người yêu??Toàn lũ đầu trâu mặt ngựa mà cũng...ec.ec.-Nguyên cảm xúc lộn xộn.

-Làm gì mà đứng đó hoài vậy, cô vào đây đi-Tiếng Kiên vọng ra.

-Ngày gì mà chúng mày lên mặt nhanh thế nhỉ?Dám ra lệnh cho ta cơ đấy-Nguyên cười khẩy.

-Ngày đại ka yêu quý của bọn em đập bụng mẹ chui ra ngoài-tên đàn em tí tởn.

-Lôi ra đập thẳng căng cho ta-Nguyên cười nhả răng.

-Thôi mà, mất vui qua đi-Kiên ngăn nó.

-Mà cô tới một mình thôi hả?-Kiên

-Đúng .Gọi tôi đến làm gì?-Mặt nó bắt đầu trở lại trạng thái băng vĩnh cửu.

-Mừng sinh nhật với cô thôi-Kiên cười mừng trong bụng.

Ten....Tèn...Ten....

Phía trong đèn vụt sáng lên , một cái bàn dài được trang trí cẩn thận , đèn nến, hoa, một chiếc bánh sinh nhật, điều đáng để nó chú ý là cái chai rượu sampanh mở sẵn kia.

-Woa...đáng ngạc nhiên nhỉ-Nguyên.

-Tôi đã nói là sẽ làm cô bất ngờ mà-Kiên tươi cười.

-Cảm ơn nhưng tôi ăn no rồi-Nó quay người bước đi.

5 tên đàn em chặn nó lại.

-Thì cứ thử một chút rượu rồi hãy đi, món quà đặc biệt còn chưa mở mà-Kiên cười ranh mãnh.

-" Yên tâm , ta tới đây để chơi với mi mà "-nó cười thầm trong lòng.

Trong khi đó chiếc xe limo trắng đang lao trên đường tới khu chung cư bỏ hoang.

Ông Thái đã kể hết mọi chuyện cho 4 đứa kia nghe, niềm hi vọng thức tỉnh nó cuối cùng.Cả bọn nghe xong vừa ngạc nhiên vì cái quá khứ đau khổ của nó vừa có gì đó đau lòng.Xót thương.

-Vậy bây giờ cô ấy không điều khiển được hành vi của mình?-Khánh

-Không đúng, nếu con bé ngừng uống thuốc trong mấy tháng này thì nó phải gây họa từ lâu rồi mới phải-Ông Thái căng thẳng.

-Vậy có lẽ Nguyên hiểu tất cả, tự có thể trấn áp được mình, một tính cách khác trong người con bé-Tùng

-Đây là điều đáng mừng, con bé sẽ hiểu thôi-Ông Thái cười thầm

.....

-Thôi được , uống 1 ly tôi sẽ đi.-Nó nhắc ly rượu lên.

-Chúc mừng-Kiên cụng ly với nó.

Chẳng do dự nó uống hết một hơi.

-Tôi đang bận. Chào nhé.-Nguyên quay đầu đi thật.

Kiên vỗ tay cười phá lên.Nguyên nhanh chóng đưa tay vào túi áo.

-Tôi mãi mãi khâm phục cá tính của cô mà-Kiên đổi giọng.

Nó vẫn lạnh lùng quay đầu lại giả ngây ngô vì câu nói của Kiên.

-Ý gì vậy?

-Hôm nay cũng tròn 2 năm tôi đi theo cô nhỉ?-Kiên đi lòng vòng quanh nó.

-Rồi sao?-Nguyên ngồi xuống cái ghế tựa cho thủ lĩnh.

Kiên búng tay ra hiệu cho 1 tên đàn em ra chỗ tấm màn đen.

1..2...3... tấm màn được kéo xuống.

-Ừ...ừm....ừ...ừ-hai tên đàn nó đang bị treo tay trên cao, miệng bị nhét giấy.Toàn thân đầy vết thương.

Nó vụt đứng dậy, hơi bất ngờ, tiến tới chỗ bọn kia.

-Thế nào, món quà đẹp mắt chứ?-Kiên cười lớn.

-Tôi đã nói là không được nhúng tay vào chuyện này mà-Nguyên gần từng tiếng

-Làm đau thủ lĩnh thì bọn đàn em sao dám để yên-Kiên châm điếu thuốc lá đưa lên miệng liếc nó.

-Từ bao giờ bọn bây dám coi thường lời tao thế hả?-Nguyên

-Cô có xứng là thủ lĩnh của bọn tôi không?-Tiếng một tên nào đó vang lên.Từ sau bóng tối khuất trong góc nhà,gần 50 tên bước ra.

-Tính làm phản hả?-Nguyên nhếch mép cười

-Dưới trướng cô lâu ngày cũng chán rồi-Một tên khác(trong này chỉ có nó là con gái).

Nguyên phá lên cười , bọn kia gãi đầu gãi tai.

-Sắp bị truất nên cô hóa điên hả?-Kiên tiến tới gần nó.

-Anh cầm đầu đúng không?-Nó thôi không cười nữa.

-Tôi tốn bao nhiêu công sức để chờ tới ngày hôm nay.Khử cô và hai con heo treo trên kia xong thì tôi nghiêm nhiên đứng lên làm thủ lĩnh-Kiên cười vang cả tầng hầm.

-Tôi không hiểu-Nguyên .

-Dần dần loại bỏ những con chiến mã bên cạnh cô, rồi chỉ cần một cái búng tay cô biến mất, rồi cả cái xã hội ngầm này thuộc về tôi.

-Vậy ra người đẩy xe của thư kí Kim xuống vực, vụ nổ trong đường hầm làm chết bao anh em và anh Mạnh là do anh làm?

-Đúng vậy. Tôi cũng không nở nhưng bọn chúng không chịu phản bội cô.
-Việc lừa bọn đàn em còn lại đi chơi cũng không ngoài mục đích này?
-Cho cô bốc hơi rồi bọn chúng cũng đầu hàng thôi.Rất tiếc cô còn có ông Nam nhưng lại tự đá hấn ra.
-Anh nghĩ mình là vô địch trong cái xã hội này sao?
-Rồi thế lực tôi tạo dựng sẽ lớn mạnh, không có gì là không thể.
Nguyên lại bước tới ngồi lên cái ghế tựa kia.
-Chỗ đó giờ còn là của cô sao?-Kiên hất mặt.
-Tôi đã chết đâu-Nguyên.

-Cô lạc quan thật, ly rượu lúc này cô nghĩ nó an toàn chắc?-Kiên cười khẩy
-Đến giờ tôi vẫn bình yên, nói trước bụng tôi chịu đau gối lấm đầy-Nguyên tươi cười.
-Lắm lời quá , khử 2 tên kia trước đi-Kiên chỉ tay ra lệnh cho bọn kia.
Một tên cầm con mã tấu tiến tới toan vung lên chém..
-Khoan-Nó quá lớn.tên kia giật mình làm rơi dao xuống.
-Cô muốn đi trước hả?-Kiên
-Chỉ là tôi muốn tự tay giết chúng thôi-Nguyên mỉm cười.
-Cứ làm đi-Kiên-” Chỉ cần con nhỏ ra tay thì cảnh sát có tới nó sẽ chịu mọi tội lỗi.HAHA ”
-Còn điều gì muốn nói không?-Nó ngấm nhìn 2 cái xác đang run lẩy bẩy.
-Im lặng là vàng-Tôi biết rồi, sẽ nhẹ nhàng thôi-
-Nhanh lên-Kiên quát.

Nguyên quay lại lườm hấn: -Biết đường yên thân đi.

-...Cô..cô...-Kiên tức xì khói đầu.

Bọn người ông Thái vẫn đang lặn lội phi tốc tới chỗ này.

-Tôi tiễn các người đi tới.....1...2..3.....PHẬPTHIÊN ĐƯỜNG..... .

-Cô....cô..-Kiên lắp bắp nhìn cảnh tượng.

-Làm sao..Vây tốt mà..-Nó cười nhe nhớn.

Trong cái khoảnh khắc thần chết đang sách cổ hai tên kia thì nóxoay con dao, bật lên.. CHÉM ..cắt đứt hai cái dây trói hai tên kia.Hai tên đó mấy s mất hồn vía, tím cả mặt.Còn bọn phản bội kia trở mắt nhìn,(thu được mấy trăm con ruồi).

Nó chạy tới tháo dây và giở nhét miệng cho hai đứa kia đang ú a ú ớ.

-Ta đúng là thiên thần-Nó cười sáng khoái.

-Có kéo dài thời gian cũng không ai tới cứu cô đâu.-Kiên nổi điên rồi.

-Tôi có làm gì anh đâu mà lại thành trâu điên thế kia-Nó nói ngớ ngẩn , lúc nào mà còn đùa được.

-Cô bảo vệ cả kẻ thù của mình cơ à.Có lòng nhĩ-Kiên nhìn nó trừng trừng.

-Muốn làm gì tôi cũng được nhưng mà thả hai xác chết đông cứng này đi đi-Nguyên phải tay

-Chúng sẽ trở thành nhân chứng nên không đi được.

-Tôi có kiện anh đâu mà sợ.

-THÔI...-Kiên hết kiên nhẫn.-Nói nhiều , cô không thấy mình ngớ ngẩn à.

-Anh muốn làm gì?-Nguyên

-Lôi cô ta ra-Kiên ra lệnh cho bọn đàn em kéo mạnh nó ra,còn hấn tay kéo theo chiếc ghế gỗ.

-Này con trâu điên, anh dừng lại được không, chết người thật đấy-Nguyên loan cả lên.

Hấn vẫn tiếp tục bước, một lần nữa tính mạng hai tên kia ngàn cân treo sợi tóc.

-CHÀU TRỜI ĐIIIIIIIII-Kiên hét lên phi cái ghế về phía chúng.

-Anh muốn mất nhân tính hơn tôi sao-Nó cũng la lên , đẩy tên đang giữ tay nó ra, chạy tới đỡ chiếc ghế.

Kiên giật lùi mấy bước, nắm chặt tay,thở dốc.

Một thứ gì đó chảy từ trên trán xuống cằm, Nguyên đưa tay lên lau, mọi dây thần kinh của nó hoạt động hết tốc lực phân tích thứ đó là gì...MÁU...

-Tôi đã cho anh cơ hội nhưng đó là tại anh tự gánh lấy-Mắt nó gần đỏ.

Một lũ sững sờ trước thái độ của nó, dù có là đàn em lâu lâu lắm rồi cũng chưa từng thấy khuôn mặt đáng sợ đến gai người này của nó.

Nó vỗ tay một tiếng.

Từ ngoài cửa, hàng chục bóng đen bước vào.

Bọn phản loạn kia co rúm người, bị dồn vào góc trong .Kiên nhìn thấy hai tên đi đầu mà tím mặt.

-Lâu lắm không gặp-Thư kí Kim (có 20t) mỉm cười nhìn Kiên.

-Còn nhớ tôi chứ-Mạnh vui không kém .

-KÍNH CHÀO MA VƯƠNG TRỞ VỀ-một lũ đồng thanh hô to.

Mắt nó lạnh như băng tiếp rồi, hình như đáng sợ hơn.

-Xin lỗi đã để cô chờ lâu-Mạnh cúi đầu

-Một thằng cũng không được bỏ sót-Nguyên ra lệnh.

5 phút sau .

Một bãi chiến trường, mấy chục tên kia nằm lăn lộn trên sàn, máu loang lổ trên tường.Còn mỗi Kiên đứng nhìn đồng bọn bị tấn.

-Còn mỗi anh thôi.Muốn thế nào đây?-Nguyên ngồi gác chân trên ghế.

-Tôi chưa thua đâu.5s nữa thuốc độc trong bụng cô sẽ phát tác, không có thuốc giải đâu.HAHA-Kiên ngoan cố

-Nguyên à-Thư kí Kim lo lắng

5.4.3.2.1.Nguyên ôm bụng nhăn nhó.

-HAHAHAHAHAHA-Kiên cười đắc thắng.

-Tôi nghĩ anh muốn chết nhỉ-Nó trở lại trạng thái bình thường.

-Sao có thể?-Kiên căng mắt ngờ vực.

Một lần nữa nó lại lôi cái răng giả ra.Mọi người thở phào nhẹ nhõm.

-Cô quá ranh ma-Kiên vẫn chưa chết đứng đâu.

-Ai đặt tên MA VƯƠNG cho tôi vậy-Nguyên nhếch mép.

-Tôi lượm tôi cho anh lên dàn thiêu đây.Nghe cho kĩ.-Nguyên tiến tới chỗ Kiên.

Thứ nhất: Anh cho người hai anh em của tôi.ĐÁNG CHẾT.

Thứ hai : Kết bè kéo đảng phản bội lại tôi.ĐÁNG CHẾT.

Thứ ba : Anh thật ngu ngốc khi bán thông tin của tôi cho tên Hùng lạnh, không ngờ hắn chịu hi sinh con gái mình để đổi đầu với tôi.CHẾT mười lần cũng không thỏa.

-Còn gì không nhỉ?-Nguyên lắc lắc đầu.

-Cho hắn đi tây thiên luôn đi -Mạnh.

Hai tên đàn em tiến tới đập chân Kiên làm hắn nằm ụp xuống đất.

-Haizzz, nghe nói anh đang định lập bang lữ rừ hử?-Nó ngồi xuống đối mặt với hắn.

-Tôi không bao giờ thua-vẫn còn hơi để hết.

-Xuống mà kiện tôi với Diêm Vương, bạn thân tôi đó, mong ông ta xử nhẹ-Nguyên cười khẩy.

-Luật sư của tôi không để cô yên đâu.

-Giang hồ máu trả máu, anh làm tôi mất một giọt máu còn tôi đòi lại bằng cả tính mạng của anh thôi.-Nó chống tay đứng dậy.

Ai đó ném cho nó một cây rừ , nó bứt một ngọn tóc thử độ sắc.

-Ai dè...tôi tiễn anh đi bằng cái thứ nguyện vọng của anh nhá.

-Có cần bọn em làm thay không ạ?

-Đập đầu vào tường luôn đi.

Nguyên lôi cái rừ trên đất , tiến tới con mồi.Kiên ngồi bật dật lùi lùi về sau.

Nó xoay xoay cây rừ, miệng mỉm cười, bị dồn vào cột chống Kiên tím mặt mồ hôi chảy ròng ròng.

Vừa vung lưỡi rừ lên thì...

-Nguyên dừng lạiiiiiiiiiii.....-Tiếng ông Thái vang âm âm.

Mọi người quay đầu ra cửa nhìn còn nó, tay vẫn giữ nguyên tư thế, mắt sắc lạnh nhìn Kiên.

Ông Thái cùng bọn kia chạy vào mắt không rời khỏi nó.

-Con định làm gì vậy?Ông quát lớn.

-Thư kí Kim-Ông Lực

-Anh Mạnh, anh Kiên-Nam và 4 đứa kia đồng thanh.

-Nguyên à-My ngơ ngác nhìn nó.

-Sao anh Kiên lại?-Khánh

-Ồn ào-Nó quát lên rồi vung mạnh tay nhắm đầu Kiên mà bổ.

-Dừng lại ngay-Ông Thái nhanh chóng nhận biết được cái hoàn cảnh lúc này

-Các người tới đây làm gì?-Nguyên hạ rừ xuống quay ra nhìn những người cắt ngang.

-Ta biết con đang bị làm sao, bình tĩnh lại đã-Ông Thái.

Bốn đứa Tiểu My và không trừ Hoàng Nam giờ đã hiểu thêm câu chuyện ông Thái kể lúc nãy, Nguyên lúc này khiến chúng cũng sờn gai ốc.

-Nguyên à, tôi biết sai rồi, xin cô...-Kiên xuống nước chưa nói hết câu thì bị nó vung chân đá mạnh nằm bất động dưới đất.

Mọi người giờ mới cảm thấy bất an.

-Anh ấy làm gì sai mà cậu lại đối xử như vậy?-My tiến tới

-Không phải việc của cô-.My sững sờ trước câu nói của nó.

-Hắn đáng bị thế, chuyện này dài lắm , đừng trách nhầm Nguyên-Mạnh.

-Con nói rõ đi, sao con lại có riêng thế lực thế này-Ông Thái.

-Thư kí Kim không phải đã chết rồi sao?-Ông Lực

-Cả anh Mạnh nữa-Luân.

Người được gọi là thư kí Kim đó đứng ra kể lại mọi chuyện, ngắn gọn, mọi người dần hiểu ra mọi chuyện.

-Vậy ra con đã nhớ tất cả, lại còn giúp ông trong việc làm ăn trong giang hồ nữa.

-Em vẫn liên lạc với bang sao-Nam thở dài.

-Ông tưởng con sẽ xử lí hai đứa tay chân của Hùng lạnh chứ?

-Đau đầu quá.-Nó quay mặt lại.

-Con xử lí xong tên nhãi này rồi sẽ ra nước ngoài.Ông đừng nhúng vô nữa-Nguyên chán nản nhìn ông Thái.

-Giang hồ quá hiểm ác, con giải tán băng nhóm này đi, tên Hùng lạnh đã có ông lo.

-Mục tiêu của hắn là con, ông sẽ không sao đâu nên con tự lo được, hắn không đấu lại được với con đâu.

-Hắn ta quá xảo quyệt mà con lại...

-Con mệt mỏi lắm rồi-Nó thấy chóng mặt quá.

-Sao ông lại tới đây cơ chứ?

-Con bị như thế này là do Hùng lạnh đứng không, kể mọi chuyện cho ta đi-Ông Thái lắc mạnh vai nó.

-Con..không..không thể-Nó gục xuống trên tay ông Thái.

41. Chương 42

Nguyên mở mắt tỉnh dậy, liếc nhìn căn phòng, là nhà ông.Nó trèo ra khỏi giường đi xuống nhà.

Mọi người vẫn còn đông đủ ngồi dưới phòng khách, thấy nó tới mọi người thôi bàn luận.

-Mọi người ở đây làm gì vậy?-Giọng nó ỉu xìu.

-Con tỉnh rồi hả, bọn ta đang nói chuyện chơi thôi.-Ông Thái

-Ông không cần vậy đâu, con vẫn nhớ mà.

-Con tha cho thằng bé Kiên chứ?-Ông Thái quan sát biểu hiện của nó

-Cũng được, con hết hứng thú rồi, cho hắn vào trại cải tạo tu dưỡng-Nguyên ngồi xuống ghế.

-Gần nửa đêm mọi người không về sao?

-Bọn tớ ngủ đây lun, nhà ông cậu nhiều phòng mà-My

-Xin lỗi chuyện lúc nãy.-Nguyên

-Không sao-My

-Tổ trở nên như vậy , cậu không...-Nguyên lấp bắp.

-Càng thấy yêu cậu hơn ý chứ-Luân cười

-Bây giờ con ổn chứ?-Ông Lực

-Mọi người nghĩ con trở lại bình thường ạ. Ông không cần cho con uống thuốc nữa đâu, nó càng làm con đau đớn thêm thôi.

-Vậy con bình thường rồi-Ông Thái ôm chầm lấy nó.

-Bực chết được-Nó nhăn mặt đẩy ông ra.

-Vậy mà nói bình thường-Nam

-Đôi lúc cũng phải để nó bộc phát-Nguyên mỉm cười.

-Con tính làm gì với tên kia-Ông Thái.

-Hắn đi du lịch rồi ạ.

-Vậy nên con mới yên tâm ra nước ngoài hả?

-Vâng.Tay chân của hắn cũng còn nhiều lắm, nếu có tìm tới con thì ông gánh đỡ nhá-Giờ thì không khí dễ chịu hơn rồi.

-Nguội này, sao dám đá ta ra ngoài bang hả?-Nam lườm nó.

-Thì ka tay yếu chân nhũn rồi làm gì được nữa-Nguyên nhe nhớn.

-Con như thế này có phải vui hơn không-Ông Thái đập bộp bộp vào vai nó.

-Mai con sẽ khởi hành luôn, ông chuẩn bị máy bay riêng được không ạ ?-Nó thở dài

-Sao không đi máy bay...

-Con không thích-Nó ngắt lời ông Thái.

-Không lưu luyến gì sao?-Nam

Nó bắt gặp ánh mắt của Khánh, một cảm giác như nó vừa mới làm gì tội lỗi vậy :-Dạ không.

Tại sân bay riêng nhỏ bé của nhà nó.Vài chục cái đầu đen xì bầu kín lấy cửa.

-Chúc con đi bình an-Ông Thái ôm lấy nó, nước mắt rơi lã chã.

-Sao ông có thể khóc được nhỉ-Nguyên mỉm cười.

-Bọn tớ sẽ rất nhớ cậu-My.

-Nguội sang đó sống yên ổn nhá, kiếm một thằng bạn trai dê-Nam vừa dứt lời thì bị My đá vào chân kêu lên.

-Cậu cứ bắt nạt ka ấy nhiều vào, cho chừa đi-Nguyên bật cười.

-Mấy người kia không tới tiễn được, họ nói muội đi học sẽ hạnh phúc biết bao đó-Nam nháy mắt với nó.

-10 phút nữa máy bay cất cánh rồi, mọi người về đi ạ-Tùng nhìn đồng hồ.

-Để ta tiễn nốt, dù sao bay muộn cũng hại gì đâu.

-Ông...-Nguyên nhún giọng

-Chăm sóc con bé hộ ta-Ông Thái thở dài.

-Con khác tự lo mà, mọi người về vui vẻ-Nguyên đưa tay vẫy vẫy.

-Anh không đi đi đứng đây làm gì?-Nó ngó người nhìn Khánh đứng trước mặt.

-Đợi tôi đi rồi hãy mở ra nhé-Hắn đưa cho nó một cái hộp quà nhỏ.

-Gì vậy??

Khánh quay đầu đi mất, còn nó tự nhiên thấy hụt hẫng thế nào ấy.Chẳng phải đây là kết cục nó muốn hay sao, cố gì mà nó muốn níu giữ.

-Cô chủ ta bay luôn hay chờ khớp giờ mới đi-Một người tới gần hỏi nó.

-Cứ đúng giờ đi, tôi còn có việc.

Ngồi chờ trên máy bay, nó mở hộp quà của Khánh ra.

Một sợi dây chuyền có hình ổ khóa nhỏ (tinh xảo).Một mảnh giấy nhỏ màu hồng.

” Dù em có thay đổi thế nào thì trái tim anh vẫn yêu em.

Chỉ mình anh mới có thể mở chiếc ổ khóa đó .

Anh sẽ mãi chờ ngày em trở về. ”

-Dù chỉ còn một mình, anh vẫn giữ thứ tình cảm đó chứ?-Nó cảm thấy trái tim nghẹn thở, nó đã vô tình đánh mất thứ gì sao.

Chỉ còn ít phút nữa thôi nó sẽ rời xa nơi này.

Nó quay sang chỗ Tùng ,mặt nhăn nhó.

-Em sao vậy?-Tùng lo lắng thấy nó đổ cả mồ hôi nữa.

-Em đau bụng quá, anh có thể mua hộ em một viên thuốc giảm đau không?-Nó căng thẳng.

-Trên này không có thuốc dự phòng sao?

-Em sẽ bảo mọi người đợi, làm ơn đi-Nguyên nài nỉ.

Tùng chạy đi , mắt nó dôi theo.

-Mọi người, con xin lỗi.-Mắt nó đắm lệ.

-Cất cánh đi-Giong nó lạnh băng ra lệnh.

Tùng chạy tới thì máy bay đã cất cánh.Giờ anh chàng mới hiểu tin nhắn lúc nãy của nó: ” Sorry”

-Con bé này thích đi du lịch một mình à-Tùng bật cười.Rồi cũng đành vác thân về nhà thôi.

-Tùng , sao con lại về đây?-Ông Thái thấy bóng anh chàng đi từ cửa vào.

-Em ấy muốn đi một mình, lừa con xuống để một mình đi hưởng phúc-Mặt Tùng xị xuống.

-Con bé này.Đúng là ngang bướng quá cơ.

Điện thoại rung lên trong túi ông Thái.

-Có chuyện gì?

-.....

Điện thoại rơi từ trên tay ông xuống ,ánh mắt thất thần, ông không tin vào những gì tên kia nói nữa.

-Có gì vậy bác?-Tùng ngơ ngác.

Ông Thái cố phát ra khỏi họng...

-Máy bay nổ trên đường đi, mọi người không ai sống sót.

42. Chương 43

Quay ngược thời gian.

-Em sẽ bảo mọi người đợi, làm ơn đi-Nguyên nài nỉ.

30s trước khi máy bay cất cánh.

-Cất cánh đi-Giọng nó lạnh băng ra lệnh.

.....

20 phút sau, khi máy bay đang bay trên trời.

Rẹt...Rẹt...Rẹt....

-Chuyện gì vậy?.

-Mất tín hiệu với mặt đất rồi.

-Cố gắng liên lạc đi.

-Trong phòng máy có gì đó không ổn.

-Chúng ta đã kiểm tra kĩ rồi mà.

-Có chuyện gì vậy?-Nguyên chạy vào phòng điều khiển.

.....

-Bật chế độ lái tự động đi, chúng ta cần....

Uỳnh.....zzzzzzzzzzzz.

-Sao máy bay rung lên vậy?-Nó lo lắng.

-Cô chủ....

Ngay lúc đó.

Choang..

-Cậu hậu đậu quá đấy Khánh có cái ly cũng làm rơi-Luân.

-Có gì đó không ổn-Tự nhiên Khánh cảm giác thấy bất an.

.....BÙM.....BÙM.....

-Hôm nay đâu phải ngày lễ mà nổ pháo rầm rầm thế nhỉ.

-Không phải, một chiếc máy bay bốc cháy đang rơi xuống-Người đó run run chỉ tay lên trời.

-Tất cả chú ý....tại tọa độ.....một chiếc máy bay.....

BẢN TIN ..ngày...

-Một chiếc máy bay tư nhân vừa được phát hiện, nó nổ tung trong khi đang bay trên bầu trời, được xác định không còn ai sống sót...

Điện thoại My rung trong túi

-Anh Nam, gì thế?

-.....

Ba người kia đều để ý cuộc gọi bất chợt này.Càng lạ hơn thái độ của My.

-Nguyên...Nguyên trong chuyến bay đó-Mặt My tím ngắt, mắt ngấn nước mắt,chỉ tay vô cái TV.

.....

-Các người làm gì đi chứ-Ông Thái mất bình tĩnh nắm cổ áo xốc mạnh người nhân viên cứu hộ.

-Rất tiếc, vụ nổ quá lớn, không còn ai sống sót.

-KHÔNGGGGGGGGGGGGGGGGGG-tiếng ông vang cả nền trời.

Nỗi đau quá lớn ập tới , mọi người đều thương tiếc cho cái chết của Nguyên.

-Tôi không tin-Khánh hét lớn.

-Mọi thông tin đều đã được xác định, chỉ là một tai nạn, không còn ai..kể cả...-Tùng cố cầm nước mắt.

Những ai đã từng quen biết nó dù có ghét nó thế nào cũng không cầm được lòng.

Mọi thứ trước mắt như đổ rầm xuống, mất hết cái gọi là tư tưởng sống.

Xoẹt...Xoẹt...Ông Thái xé vụn ngay cái giấy thông báo kết quả.

Dường như cả bầu không khí bị cái chết của nó nhuộm màu đau thương.

-Tang lễ đã xong.Gia đình không nên quá đau buồn,mong mọi người chấp nhận sự thật này-Vị cha xứ.

-Tôi tin cô ấy không muốn thấy các vị như thế này đâu.

-HAHAHA...giờ thì mây đã chiều trời rồi...HAHAHA...làm tốt lắm con gái.... .

Mẹ khóc lên khóc xuống mấy ngày liền.

Ông Thái quá đau buồn vì cái chết bất ngờ của cô cháu gái mà hốc hác đi quá nhiều.

Đau buồn, khóc thương, dần vật, hối tiếc.

_____Ba tháng sau_____

-Cảm ơn vì đã hợp tác.

-Tôi rất vui vì được làm việc cùng các vị-Ông Thái bắt tay với vị khách.

-Cháu vẫn sống tốt phải không và luôn phù hộ cho việc làm ăn của ông nhỉ-Ông Thái ngược mặt lên trời mỉm cười.

.....

-Cô làm cái gì vậy, bỏ tôi ra-Khánh bực mình.

-Sao anh lạnh lùng quá vậy, em chỉ...-Mai không nhẽo.

-Đừng có nói câu là vị hôn thê của tôi thêm lần nào nữa-mặt Khánh xầm xuống, bỏ đi luôn.

-Anh không chịu quên con ranh đó hả?-Mai dậm chân ỳnh ỳnh.

.....

-Anh Tùng , khách tới đông quá, phải tuyển thêm người chứ?-Nam.

-Chú khỏi lo, anh biết, bắt đầu mở quán cả ngày nên bận bịu tỵ thôi-Tùng mỉm cười.

.....

-Kết quả kiểm tra cho thấy rất bình thường, nhưng trường hợp này tôi chưa từng gặp qua.-Một người đàn ông

-Mong ông giúp đỡ-Một người phụ nữ.

Nhân vật mới.

-Emily Qunie (Đỗ Ngọc Hoa) : một người phụ nữ quý phái, chủ tịch tập đoàn hăng thời trang nổi tiếng ở Anh quốc.

-Andy (Trịnh Bảo Thiên) : con trai bà Hoa, lãng tử hào hoa, giúp đỡ bà Hoa rất nhiều trong việc làm ăn.

-Ông bà Ron Dewey (Phạm Minh Quang và Hoàng Lan) : Tổng công ty lớn chuyên đầu tư khai thác dịch vụ du lịch ở Anh quốc.

.....and.....and...

43. Chương 44

Thời gian trôi rồi lại trôi, đã gần nửa năm kể từ cái ngày mọi người đón nhận cái chết của Nguyên.

Và ai cũng biết :-Thời gian sẽ xóa nhòa tất cả.

20h00 Tại một hội trường hòa nhạc lớn của thủ đô nước Anh, mọi người say đắm trong tiếng đàn piano. Bản nhạc Rondo Alla Turca bắt hủ lại một lần nữa mê hoặc lòng người qua những ngón tay thoăn thoắt lướt trên phím đàn của một cô gái.(Nhân vật chính của chúng ta đây).

~~.....

Bravo...Bravo...Cả hội trường vang dội những tràng vỗ tay dành tặng cho cô gái ấy.

(Tiếng Anh ạ mang phong cách).

-Nguyên, chúc mừng em.-một thanh niên tay cầm bó hoa tặng cho cô gái đó.

Cô gái ấy quay đầu lại mỉm cười đón lấy bó hoa.

-Hôm nay anh đưa em về được chứ?

-Dạ thôi.Bà em sẽ tới đón.Cảm ơn vì bó hoa-Nguyên mỉm cười.

Khoác áo choàng lên người, Nguyên nhẹ chân bước khỏi hội trường.

-Này cô em, đi đâu vậy?-Tiếng ai đó vang lên đằng sau.

-Các anh là ai?

-Trông cô em cũng được đó, đi chơi cùng bọn anh chứ?-Một tên đưa tay vuốt cằm.

-Xin lỗi.Tôi đang bận.-Nguyên định luồn ra sau.

-Làm gì mà vội vậy.Đi chơi thôi mà.-tên khác kéo tay Nguyên thô bạo.

-Anh làm gì vậy, tránh ra không tôi...-Nguyên hốt hoảng.

-Ồ cái xó này không ai tới cứu đâu, ngoan ngoãn đi cô em.-Bọn hắc đồn Nguyên vào bờ tường.

-Tránh xa tôi ra...-Nguyên cầm túi xách vung lên loạn xạ.

-Định bắt nạt con gái tôi sao?-Một người đàn ông cao lớn đập vai tên đứng sau.

-Bà...-Nguyên vui mừng khi thấy dáng người quen thuộc đó.

Chỉ sau 5s chả còn tên côn đồ nào đứng đó nữa.

-Bà sao bà ở đây?-Nguyên

-Con đó, bảo đợi ở đó không chịu, tự ý về là sao?-ông Ron dí mũi đứa con gái.

-Ừm..mama đâu ạ?

-Bà ý cứ bắt ta chạy xe thật nhanh tới đón con đó.Cứ sợ mất đứa con gái không bằng.

-Có khi mất thật đấy ạ-Nguyên lè lưỡi.

-Con thử trốn xem, bà ý chắc ăn ngủ không yên mất.

-Giá như con là con bà thật, như vậy vui biết mấy.

-Con đừng nói những điều đó trước mặt mama hậu quả khó lường..

Hai người vừa đi vừa cười nói vui vẻ.

-Ôi con gái tôi, con chạy đi đâu vậy, làm ta bắt ông ấy chạy đi kiếm-bà Dewey ôm chầm lấy nó mắng yêu.

-Suýt bị mấy tên côn đồ thịt-ông Dewey nói vẻ nghiêm trọng.

-Hả, giữa trung tâm này sao lại có đám đó, mà sao con không dạy chúng một bài học-bà xoi xét nó tý một.

-Con diện đầm trắng nè, mà mama đâu cho con đánh nhau-Nó phồng má lên.

-Đến nước cuối thì phải đấu tranh chứ, nhờ chúng làm bừa thì sao?

-Cho chúng lên thót. Hỳ.-Nguyên

-Con vẫn vậy đó-Ông Dewey lắc đầu cười nhìn nó.

Ba người lên xe về nhà.

-Mama từ giờ cho con nghỉ chơi đàn chút nha.-Nó liếc mắt nài nỉ.

-Con lại nhớ tới những chuyện trước kia hả?-bà quan sát nét mặt nó

-Việc này sẽ làm mama không vui nên..

-Không sao mà.Có con, mama rất vui, đừng để những chuyện đó chen ngang.Mà con chưa từng nói ai dạy con chơi đàn.

-Hừm..ừm..là trước đây ông nội mời người tới bắt con học-Nguyên hơi lưỡng lự.

-Quả là một người ông tốt, giờ đây con đàn rất hay mọi người rất thích con đó.

-Và có sự nuôi dạy tốt của bama.

Một gia đình luôn tràn đầy tình yêu, hạnh phúc kể từ ngày nó bước chân vào.Những chuyện trước đây nó đều kể hết cho hai ông bà Dewey biết, nhưng riêng một chuyện, tại sao ngày hôm đó, ông bà gặp nó bất tỉnh trong rừng.Điều duy nhất không ai có thể khai thác từ nó.

Một cặp vợ chồng giàu có nhưng lại không có con, lúc ấy gặp nó một cách tình cờ ông bà ấy đã quyết định đưa nó sang Anh điều trị và nuôi dưỡng.Vì bị chấn động, sau vụ nổ nó như người mất hồn, mọi thông tin kiểm tra đều cho thấy nó không chịu một chấn thương nào, cơ thể bình thường nhưng phải mất 3 tháng sau nó mới trở lại là chính mình.

-Anh thấy con bé rất nhớ quê hương đó.

-Em biết nhưng nếu mất con bé, em sẽ không sống nổi.

-Thôi nào rồi cũng tới ngày đó thôi, chúng ta còn phải tìm người mẹ đó cho con bé đã,nó đã chờ mười mấy năm rồi.

-Người phụ nữ nào lại nhẫn tâm bỏ rơi một đứa trẻ hoàn hảo như vậy cơ chứ.-bà Dewey rớt nước mắt.

-Và thật may mắn khi con bé đến với chúng ta-Ông Ron an ủi vợ.

Một buổi sáng trong lành đánh thức nó,sau khi VSCN xong nó bước xuống nhà.

-Ồ..mama hôm nay không tới công ty sao?-nó thấy bà Dewey đang chuẩn bị bữa sáng.

-Ta không vội, ăn sáng xong, con đi shopping cùng mama nhá.-bà đặt trước mặt nó điểm tâm sáng.

-Mama có tâm trạng vậy sao?Con sẽ rình hết đồng ở đó về cho coi-Nguyên mỉm cười.

-Nghe được đó, ta chỉ sợ con chẳng ưng bộ nào thôi.

-Shop nào thế mama?

-Hãng thời trang nổi tiếng MJ .

-Ha, con nghe rồi nhưng chưa tới bao giờ.

-Chỉ tại ta bắt con học nhiều chứ gì?

-Dạ, học nhiều cũng tốt mà mama-Nó ôm lấy mama yêu dấu.

-Woaaaaaaaaa.....woaaaaaaaaa...-Trước mắt nó một tòa nhà cao tầng(bao nhiêu không biết).

-Sao con ngạc nhiên thế hả?

-Tổng giám đốc là một phụ nữ phải không mama?

-Ừm.Bà ấy thực sự tài giỏi.

-Đáng khâm phục thật-Nó cùng mama bước vô.

Nó có nên tin vào mắt mình không, bên trong được trang hoàng lộng lẫy, sàn nhà sáng loáng,một chiếc đèn chùm lớn là tâm điểm vẻ đẹp tầng trệt. Mỗi bộ phận được đặt ở một tầng riêng, nó với mama phải đi lên tầng 5 mới tới khu trưng bày và bán sản phẩm.

-Con cứ chọn đi nhá, mama sang bên kia.-bà Dewey bỏ nó lững thững một mình.

Ngó dọc ngang nó quyết định tới khu trưng bày, ngắm nhìn những bộ trang phục mới được ra mắt.

-Tinh xảo thật, chắc hẳn người thiết kế có bàn tay đến thần kì-Nó dừng lại trước một bộ đầm cô dâu, không may dẫm phải chân của một người phụ nữ.

-Xin lỗi, cô có sao không ạ?-Nó cúi đầu.

-Không sao, có vẻ bộ thiết kế này khiến cháu dễ tâm.-Một giọng nói ấm áp cất lên.

-Dạ..rất tuyệt ạ-nó liếc nhìn người phụ nữ ấy, bà ý đang đeo kính râm và đội mũ vành nên không thể nhìn thấy mặt khiến nó thấy kì lạ.

-Hình như có vài điểm thiếu sót.-Người đó chống cằm đắm chiêu nhìn bộ váy.

-Cô muốn mua để mặc trong ngày cưới hay sao ạ?-Nó mạnh dạn.

-Cháu nghĩ vậy sao?-Người phụ nữ ấy bật cười.

-Thì trông cô có vẻ vậy-Nguyên mỉm cười.

-Ta thấy bộ đồ này có vẻ không ổn, nên ngắm lại thôi.

-Cũng đúng.nếu có thể đính chút gì đó lên kia thì sẽ làm nổi lên vòng eo thon thả của người mặc và nên lược bớt những mảnh vải tua tua đi sẽ ọi người cảm giác nhẹ nhàng , cân bằng của bộ váy không bị rối.-Nguyên say sưa trình bày ý kiến không chút ngại ngùng.(chém bừa)

-Cháu có học qua ngành thiết kế hả?-người phụ nữ ngạc nhiên hỏi.

-Dạ không cháu thấy thế thôi ạ-một nụ cười thân thiện.

-Sáng tạo đó, nhìn bộ váy này mà ta nghĩ nó mấy chục cân đó.Cảm ơn cháu rất nhiều.-Người đó bắt tay nó.

-Dạ..cảm ơn ..????

-Tổng giám đốc để cô chờ lâu rồi ạ đây là bản thiết kế-Cô thư kí chạy tới.

-Tổng...tổng giám đốc ư???-Nó ngoác mồm ra, chẳng may nói hết những điều vớ vẩn ra rồi.

-Tạm biệt cháu, hẹn một dịp khác gặp lại-hai người đi khỏi còn nó vẫn đứng ngẩn ra.

-Nguyên, sao con chạy xa vậy, làm mama tìm hụt hơi luôn-bà Dewey kéo tay nó đi.

Vài ngày sau.

Cả gia đình nhà Dewey đang thưởng thức bữa tối.

-Ta muốn nói với con chuyện này-ông Ron đặt đĩa xuống.

-Hai chúng ta đã bàn kĩ rồi, chỉ cần con muốn là chúng ta sẽ thực hiện ngay-ông từ tốn nói.

-Gì ạ?

-Đợt này ta đầu tư tại Vn trong một thời gian khá dài, con có muốn đi cùng không?-Hai người đều nhìn nó.

-Ý baba là cả nhà ta sẽ chuyển về đó?
 -Con sẽ có cơ hội gặp lại ông nội và những người khác.
 -Bama đồng ý sao?
 -Mặc dù ta không muốn-bà Dewey quay mặt đi.
 -Thôi mà em đã đồng ý rồi đó.
 -Gần 1 năm họ đâu tìm con đâu.-Nguyên thở dài.
 -Vậy con hãy về và trách họ tại sao không đi tìm con-ông Ron bật cười.
 -Con đã hứa với ông nội là sẽ tốt nghiệp trường đó mà-bà Dewey biết không giữ nó mãi được.
 -Đó là lúc con nhận lời ông ra nước ngoài tìm mẹ nhưng con đâu tìm được.
 -Rồi cơ hội sẽ có lần 2 -Bà xoa đầu nó.
 -Nhưng mà con thay đổi thế này không chừng...-Nó định nói gì đó.
 -Hi vọng họ vui mừng khi thấy con về.-Về mặt nó chẳng vui chút nào.

44. Chương 45

Ngồi trên hàng ghế chờ tại nhà ga sân bay, nó thấy hồi hộp nhưng tâm trạng không thể vui lên được.
 -Sao mặt con ủ rũ vậy?-mama lay người nó.
 -Có thực sự hai người muốn con về đó không? Nếu mama không thích con sẽ hủy chuyến bay ngay.
 -Mama rất vui khi con nói vậy nhưng chúng ta còn hạnh phúc hơn nếu con gặp lại được người thân của mình-mama ôm nó vào lòng.
 -Hai người là bama nuôi của con mà, chẳng phải cũng là người thân sao?
 -Con bé này-bà Dewey cốc đầu nó.
 -Không họ tìm con dù chỉ một lần, có gì đó kì lạ-Nguyên.
 -Con ở tận bên này thì làm sao biết được họ có cho người tìm hay không.
 -Con rất nhớ ông và mọi người, một năm trôi qua họ có nhớ không nhỉ?
 -Baba con chạy đi đâu rồi không biết, ngồi đây đợi mama nha-bà nói xong đứng dậy đi luôn.
 Nguyên ngồi dậy, vỗ má lấy lại tinh thần.
 -Cô có thể ngồi đây chứ?-Nguyên ngược mắt lên nhìn người đứng trước mặt.Ngơ ngác
 -Là cháu à, không ngờ chúng ta lại gặp nhau ở đây-Người phụ nữ ấy mỉm cười.
 -Cô Emily Qunie , tổng giám đốc công ty MJ?-Nó đoán mò vì bộ dạng cô ấy lúc này giống hệt lần gặp đầu.
 -Cô cứ ngồi đi ạ-Nguyên đặt túi xách sang ghế bên cạnh
 -Cháu đi du lịch hả?
 -Cháu sang Việt Nam cùng bama.
 -Việt Nam? Trùng hợp ghê cô cũng về đó thăm gia đình.
 -Dạ.Cháu nghĩ cô là người gốc ở đây?

-Mười mấy năm trước cô sang đây làm ăn, giờ về gặp đứa con đang học bên ấy.Cô đã từng có một đứa con gái trạc tuổi cháu-Giọng cô ấy trầm xuống.

-Chắc hẳn bạn ấy xinh đẹp và tài giỏi giống cô vậy.

-Ta được tin nó mất gần 1 năm trước, và cũng chưa trông thấy lúc nó trưởng thành.-vài giọt lệ rơi xuống tay

-Xin lỗi đã gọi lại chuyện buồn của cô.-Nguyên

-Không sao.Nỗi đau nào cũng phải vượt qua.-Cô gạt nước mắt, thở dài.

-Không phiền cháu nữa, cô vào trước đây.Bye.

-Đi nào con-bama nó đã tới.

-Vâng.

Sáng hôm sau.Tại đất nước xinh đẹp của nó.

-Woaaaaa.....lâu rồi mới hít thở không khí này.-Nguyên ngó đông ngó tây.

-Cẩn thận nha, thư giãn đi, không lại lẩn ra ốm-ông Ron

-Ở đây bình thường vẫn nóng vậy à?-bà Dewey.

-Không phải mama từng sang đây sao?

-Có mấy ngày thôi.Anh gọi người chưa?-bà quay sang ông Ron.

-Họ đến rồi, ở ngoài kia, chúng ta về ngôi biệt thự đó luôn chứ?

-Bama mua nhà ở đây luôn ạ?

-Lần đi trước, mama con đòi mua bằng được.Đi thôi.

Trên xe ...

-Hai người đều nói được bằng tiếng Việt phải không ạ?-Nguyên

-Chúng ta học qua để giao tiếp với đối tác, nhưng vẫn cần người phiên dịch-ông Ron

-Lần này tới đây, học thêm để hòa nhập hơn vậy-mama nó.

-Một năm mà thay đổi ghê vậy-Nguyên trườn người ra cửa kính xe.

-Ham thế, tý rơi cổ bây giờ.-ông Ron kéo nó lại.

-Tuy vẫn nóng nhưng mọi thứ lạ lẫm thật-Nguyên.

-Con rất vui đúng không?-mama tươi cười nhìn nó.

-Con sắp xếp hành lý xong rồi đi thăm họ luôn hả?-ông Ron

-Để chiều ạ, con phải nghỉ đã , mệt chết được.-nó cố sức thở mạnh.

-Hết điều để nói-mama nó lắc đầu nhìn cô con gái.

Xe nhanh chóng vụt đi, Nguyên nhận ra con đường dẫn tới nhà ông, khung cảnh quá đối quen thuộc.

-Còn bao xa ạ?-nó tò mò.

-Gần đây thôi, một lợi thể tuyệt vời.-ông Ron.

-Nhà đầu tư tài ba đã chọn thì chuẩn thôi ạ-nó thè lưỡi chọc baba.

Một ngôi biệt thự cách trung tâm thành phố không xa, một màu trắng bao bọc bên ngoài, hàng rào sắt với cái cổng vòng kiểu cách Châu Âu.Hai hàng dây leo uốn lượn treo trên đường ra vào.Thiên nhiên kết hợp.

-Hỳ.Ngôi nhà lý tưởng-Nguyên chạy hết chỗ này đến chỗ khác.

-Chào mừng ông bà chủ đã về .-Một người đàn ông tới cúi chào ông bà Dewey.

-Nguyên, đây là ông Trung, người giúp baba quản lý ngôi nhà ở đây.Đây là Nguyên con gái tôi ông đã gặp trước đây rồi đó.

-Cháu chào bác, tiếng Anh của bác chuẩn thật.Mà từ giờ bác cứ nói tiếng Việt đi ạ, bama cháu được tập luyện nhiều hơn.-Nguyên tươi cười nhìn ông Trung.

-Cô chủ thật tốt.

-Khoan, bác đừng gọi cháu như thế, gọi là Nguyên được rồi ạ.

-Ừm..vậy ông bà chủ cứ để đồ đó, đã có giúp việc rồi ạ.

-Bác không cần phải như vậy, dù sao bác hơn tuổi chúng tôi-ông Ron.

-Cảm ơn mọi người.Tôi xin phép.-ông Trung

-Phòng con trên lầu 2 , muốn chọn phòng nào cũng được, đã được dọn dẹp hết rồi.-ông Ron

-Mọi người ở đây lâu rồi thì phải.-Nguyên trau mày.

-Em lo con bé sẽ bị sốc-bà Dewey thở dài.

-Cuối cùng nó cũng sẽ biết thôi.-ông Ron an ủi vợ.

-Liệu con bé có trách chúng ta không?

-Nó sẽ hiểu tình cảm của chúng ta.Nó đâu phải người như vậy.

-Lâu rồi con chưa ăn đồ ăn Việt có quen không vậy?-mama nó.

-Khó khăn thật, không quen mấy nhưng con sẽ cố-nó ngẩng nhìn mấy món ăn.

-Bảo cô Giang nấu món khác cho con vậy-ông Ron.

-Ăn xong con đi luôn chứ?Bama có việc bận nên không đi cùng được.-ông Ron.

-Vâng.Con sẽ giới thiệu bama với mọi người sau vậy.

-Mama không sao chứ?-Nguyên thấy vẻ mặt mama không tốt.

-Không có gì-bà Dewey lúng túng.

Chiều tối, không khí dễ chịu hơn , không còn bóng dáng những ánh nắng gay gắt.

Mặc một chiếc váy ngắn màu hồng, mái tóc tía dài màu nâu đỏ được nó thắt lại, đeo một chiếc kính râm màu nâu to đùng, với theo chiếc mũ vành màu trắng nó bước ra khỏi nhà.

45. Chương 46

Trước đây phải khó khăn lắm mới bắt nó mặc váy được bởi cái tính chuyên đập phá y con trai ấy, nhưng từ lúc ở cùng bama nuôi nó trở nên nữ tính hơn , không động thủ tay chân linh tinh nữa , cũng vì nó sợ mama buồn.

Một thành phố tấp nập dòng xe ngược xuôi, nó thích đi bộ trên vỉa hè ngắm cảnh quan xung quanh, hàng cây thẳng tắp rủ xuống đường.Nơi quá đỗi quen thuộc.

-Haizzz...ăn mặc thế này thế nào cũng bị chê lên chê xuống, hay thay đồ nhĩ-Nguyên nghĩ vẫn vợ.

-Cô không cần lắp ló vậy đâu, ra đây đi ạ-Nguyên ngoái đầu nhìn thấy thấp thoáng bóng dáng một người.

-Cháu lại phát hiện ra hả? Nản thật.Ít nhất cháu cũng phải giả vờ mà đi tiếp chứ-Larry vệ sĩ nữ riêng và nó luôn coi cô như người thân của mình.

(riêng cô này phải nói bằng t.Anh)

-Không phải chứ, baba lại bắt cô về đây-Nguyên thở dài.

-Bảo vệ cô chủ là công việc của tôi-Larry nghiêm nghị.

-Hạ được cháu hăng nói.Lâu rồi không vận động.-Nguyên mỉm cười.

-Với bộ dạng này á? Thôi cho cô xin-Larry gạt tay ngoảnh mặt đi.

-Cô đi lên cùng cháu đi, không người ta tưởng cô định bắt cóc cháu đó.

-Sammy, lần này về cháu ở lại luôn hả? Nếu ông bà chủ bay về bên kia thì sao?

-Cháu muốn họ cùng ở đây, mà gặp ông trước đã rồi bàn tính sau ạ.Vẫn còn nhiều thời gian mà cô.

-Cháu phải mạnh mẽ lên đó.

-Dạ???

-À cô nói linh tinh ý mà.-Larry thở phào.

Bình....Bonggggg...Rẹt...ket...Nguyên giật mình bởi cái chuông quá quỉ, mà còn cái khung cảnh khác lạ này, nó không để ý có bóng người đi ra.

-Cô tìm ai?-Một cô gái trẻ.

-Chị cho em gặp ông Trịnh Thái-Tự nhiên nó lại gặp tình huống này:-” Cô ấy là giúp việc mới sao?”

-Ông chủ đến quán bar rồi.Cô có chuyện gì quan trọng không?

-M.O.M..Dạ thôi.Em sẽ tìm gặp sau vậy.-Nguyên mỉm cười rồi kéo tay Larry đi khỏi đó.

-Sao cháu cư xử lạ vậy?

-Có gì đó không ổn, lần đầu tiên em gặp cô gái kia, mà ông đâu hay tới bar nhỉ?-Nguyên trau mày.

-Tới đó luôn hả?-Larry.

-Vâng.

Quán bar M.O.M đã được mở rộng hơn , mở cửa cả buổi, chiều phục vụ giải khát , tối lại biến mình thành một nơi giải trí đông vui của giới trẻ.

-Sao mọi thứ trở nên lạ lẫm vậy nhỉ?-Nguyên ngắm nhìn những thứ trước mắt mình.

-Vậy cháu nghĩ nó cứ tồi tàn là tốt hả?-Larry

Nguyên bật cười rồi bước vào trong.

-Đẹp thật, tài năng của ông Tùng đây sao?-Nó ngơ ngác.

-Ngồi bàn trong góc kia đi, gần hòn non bộ, lần đầu tiên ta thấy nơi đẹp thế này đó.-Larry

-Tuyệt thật-Nguyên mỉm cười.-” Bất ngờ chạy tới cho ông đứng tim luôn ”

-Hai cô dùng gì?-Một thanh niên trẻ tiến tới bàn.

-Tôi cafe-Larry đáp ngắn gọn.

-Nóng vậy mà cô uống cafe?

-Tỉnh táo.

-Tôi cũng vậy-Nguyên nói với người phục vụ rồi bỏ mũ xuống.

-Cô cứng nhắc vậy, thảo nào luôn đứng bóng một mình-Nguyên

-Còn cháu, mấy chàng bị cháu cho vô sọt rồi.

Nguyên thè lưỡi mỉm cười.

Nhân viên trong quán tự nhiên tấp nập hẳn , nhanh chóng xếp một chiếc bàn dài giữa quán, lại còn trang trí cẩn thận, chỉnh trang đồng phục nữa chứ.

-Xin lỗi, quán chúng tôi có việc quan trọng nên mong hai người thứ lỗi-Anh chàng phục vụ lúc này đến bàn nó.

-Ý anh , quán đóng cửa bây giờ?-Nguyên.

-Một vị khách quý của chủ quán tới nên...

-Chúng tôi là khách du lịch sang đây sao lại có kiểu phục vụ này cơ chứ-Larry hiểu ý, nói tiếng Anh nên làm anh chàng ngượng chín mặt.

-Xin lỗi vì thái độ của bạn tôi.-Nguyên bật cười -Chúng tôi sẽ đi bây giờ.

-Đi thật sao? chưa gặp mà?-Larry kéo tay nó lại.

-Cô đó lúc nào cũng nóng tính vậy, đi thôi.

Nguyên kéo tay Larry đứng dậy thì khựng lại.

Từ ngoài cửa....

-Thế nào chuẩn bị xong rồi chứ-Giọng nói đã lâu nó không được nghe, trầm ấm , dứt khoát.

-Ông !!!!!-Nguyên mấp máy môi, tay nắm chặt lấy Larry.

-Cô ấy sắp tới rồi bác nhĩ?-Tùng đi theo sau ông Thái tươi cười.

-Nghe danh đã lâu giờ bọn cháu có thể gặp mặt rồi-Nam cùng 4 người kia đi vào.

Cả chân nó tê cứng không nhấc nổi, nó rất rất vui khi thấy họ vẫn khỏe mạnh , vẫn vậy và có lẽ họ rất hạnh phúc.Nó chỉ muốn chạy ulla tới ôm chầm lấy ông nhưng chân nó chống lệnh và bàn tay của Larry nứ nó lại.Thái độ của cô ấy khiến nó ngạc nhiên.Nó cố dứt tay ra nhưng không được.

-Ôngggggggggg-Một cô gái chạy tới ôm chầm lấy ông Thái.

-Cháu gái ngoan của ta-Một câu nói của ông như hàng trăm mũi tên đâm trúng người nó.

Nguyên sững sờ trước câu nói ấy .

Mai...cô gái ấy là Mai...một người cả đời nó hận không hết....vậy mà giờ....

-" Vậy là sao? Cô ta ..sao cô ta lại là cháu của ông được.."-Nguyên lắp bắp không nên lời, nước mắt nó thi nhau chảy xuống, cổ họng nó nghẹn đắng.

-Sao em lại tới đây vậy Mai ?-Nam.

-Tới gặp cô Emily chứ sao-Mai nhí nhảnh đáp lại.

-Ta tưởng con đi cùng Khánh chứ, sao hai đứa tách nhau đi riêng vậy?-Ông Thái.

-Ảnh bắt nạt con-Mai không nhẽo.

-Xin lỗi , con sẽ chú ý hơn-Khánh lúng túng.

Mắt nó ngấn đầy nước,cô Larry lấy mũ chụp vào đầu nó rồi kéo tay nó ra cửa.Giờ nó đã hiểu tại sao cô ấy lại giữ nó lại, cô đã biết mọi chuyện diễn ra như thế này sao.Đầu óc nó trống rỗng, mọi thứ đổ sập trước mắt nó, quay cuồng chao đảo.

-Hello...-Giọng một phụ nữ vang lên bên cạnh nó khi gần ra tới cửa.

-Ông nội-người thanh niên đi cùng người phụ nữ đó cất tiếng chào ông Thái.

Nguyên quay đầu nhìn, chân khựng lại.

-Con dâu lâu ngày mới gặp của ta-ông Thái vui mừng ôm lấy cô ấy.

-” Con.. dâu...Mẹ ư...”-mắt nó dán chặt lấy người phụ nữ ấy,hình dáng quen thuộc này nó đã gặp 2 lần.Nó nên tin hay không :-Cô Emily...làmẹ mình ư ??????Người nó đổ xuống may có bàn tay của Larry giữ lại.

-Mạnh mẽ lên , chúng ta đi ra trước đã-Cô Larry dìu người nó đi.

Mọi hành động kì lạ của nó đều khiến một người chú ý.

-Tại sao cô lại cản cháu????-Nguyên đẩy Larry ra định chạy vào đó.

-Sammy à , nghe cô đi, về nhà đã.

-Tại sao lại vậy...sao cô ấy lại là mẹ cháu được....còn Mai con của Hùng lạnh kia sao ông lại nhận là cháu....-
Từng câu hỏi ôm chặt lấy đầu óc nó, trống rỗng, tất cả sao lại vậy, người nó lả đi.

-Con bé bị sốc nên mới bất tỉnh như vậy-bà Dewey thấm mồ hôi cho nó.

-Có lẽ đây là sai lầm của chúng ta khi không kể cho con bé-ông Ron.

-Tôi thấy nó nói Emily Qunie là mẹ mình, chuyện thật sao?-Larry.

-Đúng vậy. Ta cho thám tử điều tra , chuyện quá khứ của con bé khiến ta còn không tin nổi-Ông Ron thở dài.

-Đưa con bé về Anh thôi, tôi không muốn thấy nó thế này-bà Dewey nói lạc đi trong nước mắt.

-Chúng ta sẽ bù đắp cho nó-Ông Ron ôm lấy vợ.

-Mọi người nói gì vậy?-Nguyên mở dần mắt ra miệng lẩm bẩm.

-Không có gì con cứ ngủ đi-mama nó .

-Đừng giấu con nữa, mọi người biết hết mà, kể cho con nghe đi-mặt nó nhợt nhạt như mới ốm dậy vậy.

-Con có chịu nổi không cơ chứ?-ông Ron.

Nó gật đầu, rồi ngồi dậy.

-Sau khi gặp con bất tỉnh trong rừng,tình trạng không ổn chút nào, hai chúng ta quyết định đưa con sang Anh chữa trị,chẳng hiểu sao chúng ta muốn cứu con vậy .Trong lúc ấy ta đã cho người điều tra về con.Mọi chuyện ta đều biết,nhưng ta đã giấu con, không ngờ sau 3 tháng con trở lại bình thường và kể hết mọi chuyện cho chúng ta nghe nên ta nghĩ nên để con về đây.-ông Ron.

-Con nói mình bị nạn trên máy bay đúng không, việc đó ta không điều tra được và con cũng không muốn nên ta không hỏi, nhưng con không biết là...ông Ron ngậm ngừng..

-Sao ạ?

-Họ nghĩ con đã..chết..

-...CHẾT...-Nó vừa trấn tĩnh được thì cái tin này lại ập vào tai nó.

-Vụ nổ lớn , xác máy bay chỉ còn là những mảnh vụn, không tìm được xác của 3 người nên họ kết luận vậy-bà Dewey.

-Cũng phải thôi-Tim nó thất lại.

-Con nói đi tại sao máy bay lại nổ lớn như vậy?-mọi người nhìn nó .

-Con...con..không thể.Chuyện này con không để liên lụy đến mọi người được.Nguy hiểm lắm-Nguyên ngậm ngừng.

-Con cố chấp quá mà.

-Vậy...cô ấy ...là mẹ con...thật sao?

-Ừm.Con cũng bất ngờ lắm phải không?

- Một người như vậy là mẹ con ư?-Mặt nó lạnh băng.

-Anh trai con cũng đã về và học ở đây được mấy tháng rồi.Hình như ca phẫu thuật tim mấy năm trước thành công.-ông Ron.

-Hình như không có con mọi người vẫn vui vẻ.-Nguyên nắc lên

-Không như con nghĩ đâu, khó khăn lắm họ mới vượt qua đó-mama vỗ về nó.

-Họ cũng như con không chịu nổi nỗi đau này nên ông nội con đã nhận nuôi một đứa cháu gái, từ ấy ông rất vui vẻ và...-ông Ron chợt khựng lại biết mình lỡ lời.

-Con muốn về Anh, sống ở đó mãi mãi , không trở về đây nữa đâu.

-Ít nhất con cũng phải nói cho họ biết chứ-mama nó

-Con không nên xuất hiện nữa, con không muốn cho họ một nỗi đau nào nữa, dù sao họ cũng đã tin con chết rồi-Nguyên thở dài.

-vậy còn mẹ con?

- Đã có anh chăm sóc mẹ rồi-Nó cố nuốt nước mắt.

-Tùy con thôi, chúng ta đồng ý, khi nào đi đây?-ông Ron

-Ngày mai con muốn đi thăm mộ của mình, và cả hai người đã cứu con nữa.Baba giúp con chứ?

-Được rồi, mai sẽ có tài xế đưa con đi.

-Chúng ta ra đây.-cả ba người vừa ra khỏi nó gục đầu xuống mà khóc, trái tim nhỏ bé của nó dường như vỡ tan ra.Một sự thật khiến nó đau khổ .Người thân chia cắt, gặp lại mà không được nhận mặt.

46. Chương 47

-Con bé không mạnh mẽ như chúng ta tưởng.

Rầm....

Hôm nay nó ăn mặc như đi dự đám tang thật ý, người phủ một màu đen, nó không cho cô Larry đi theo và mọi người cũng hiểu giờ tâm trạng nó ra sao.

Hứng khởi về gặp lại gia đình nhưng lại nuốt nước mắt tránh mặt họ.Giờ trở về lại đi thăm mộ của chính mình.Nó nghĩ mình thật nực cười.

Nghĩa trang rộng lớn, khó khăn lắm nó mới tìm ra ngôi mộ của nó và cả 2 ông chú chết vì nó.

-Không có xác mà vẫn làm mộ, bó tay mấy người-Nguyên vừa nhìn mà muốn cười bể bụng , 3 hồn ma chung một mộ.

-Không thể tách ra được sao.Thế này Diêm Vương cũng khó định đoạt-Nó cười khẩy.

Sau một đêm khóc ngất đi, nó sống lại cái tính cách nó cố chôn chặt lại gần 1 năm nay, nó nghĩ mình sẽ cứng rắn mà qua khỏi cơn chấn động tinh thần này nhưng có lẽ quá mệt mỏi.

Nó đứng lặng hàng giờ trước ngôi mộ ấy.

-Vì con mà hai chú đã bỏ mạng, hai người yên tâm con sẽ tìm gia đình của hai người rồi tạ tội sau.Hy vọng họ không quá đau buồn.

-Còn kẻ gây ra vụ việc này....không thể sống yên được-Nguyên nắm chặt bàn tay.

-Quyết định trở lại có quá...-Nó nghe thấy tiếng bước chân, ngoảnh mặt lại, nó sững sờ rồi nhanh chóng chạy tới nép sau một ngôi mộ.

-Mọi người đến thăm con đây-nó đoán chính xác đây là giọng của bà Emily.

-Ta có lỗi với con nhiều lắm, mười mấy năm mới gặp nhưng lại khóc thương con ở nơi này-Không tìm được nước mắt bà khóc nức lên.

-Ta tự trách mình tại sao không về gặp lại con một lần.Giờ thì đứa con gái bé bỏng của ta đã không còn trên đời này nữa.. ta biết sống ra sao...-mẹ nó khụy cả người xuống ôm lấy tấm bia mộ.

-Có tự trách mình cũng không làm gì được.Con bé cũng không sống lại được.-Ông Thái đỡ bà Hoa dậy.

-Cô đừng vậy, có lẽ Nguyên không muốn thấy cô thế này đâu-Mai nhanh nhẩu

-" Cái tên của tôi cô có thể đọc lên rõ ràng như vậy sao? "-Nguyên nghe hết cuộc nói chuyện của mấy người kia.

-Hãy để nó ra đi thanh thản, chắc nó cũng muốn chúng ta sống vui vẻ,hãy mạnh mẽ lên nào-Ông Thái an ủi.

-" Mới chỉ 1 năm , sao mọi người lại như vậy "-Nó đứng chôn chân tại đó, tại sao mọi người lại tin nó chết dễ dàng như vậy.

Ba người ấy đứng đó gần nửa tiếng đồng hồ, làm nó cũng thấy nản, khóc lên khóc xuống, trái tim nó sắp đóng thành băng rồi.

-Ta về nào-Ông Thái cất tiếng trước.

-Vâng.

Nó cũng định bước đi khỏi đó nhưng...

-Ông và cô Hoa ra trước đi ạ.Cháu có điều muốn nói với Nguyên-Mai mỉm cười

-Cháu thật tốt.Hai chúng ta ra trước cháu nhanh lên nhá.

Trí tò mò của nó trỗi dậy, cô ta định nói gì đây.

-Cô thấy rồi chứ, thật dễ dàng khi cô chết đi tôi lại chiếm được tình cảm của mọi người trong gia đình cô.Ông cô có ý cho tôi kết hôn với tên Khánh đó, hơi cứng đầu nhưng rất thú vị.Haha-Mai phá lên cười.

-Mọi bí mật đều theo cô xuống âm phủ rồi.Ba tôi sắp trở lại.Rồi cả gia sản của ông già lú lẫn ấy cũng thuộc về tôi.

-Những người có liên quan đến cô đều sẽ chết dần dần trong tay ba con tôi thôi.-Mai cười khẩy rồi đi khỏi.

Một từ không lọt khỏi tai , giờ thì nó đã hiểu, tại sao ông lại yêu quý cô ta vậy.

-" Cáo già đội lốt nai tơ " à-Nó nhếch mép cười.

-Âm phủ ư, các người quên tôi là Ma Vương à.

-Hai cha con ông vượt quá giới hạn cho phép rồi, đến lúc phải ném đòn tôi trả thù.

-Và ngày " Ta trở lại sẽ là cơn ác mộng của bọn mi "

Không ai...không ai...có thể cướp đi người thân của ta.

Bóng nó khuất dần phía sau tấm bia mộ.Một luồng không khí mới lần áp cả nơi này.

-Con về rồi hả.Sao sớm vậy?-ông Ron.

-Baba, con có chuyện này...-Nguyên hơi lưỡng lự.

-Hử...chuyện gì mà ngập ngừng vậy?

-Con không về nữa được không ạ?

-Có chuyện gì xảy ra hay sao mà con lại đổi ý vậy?

-Hôm nay con đến thăm mộ, gặp cả ông và mẹ con ở đó.Và người mà ông con nhận nuôi.Không phải là họ không nhớ tới con mà..có lẽ ông quá đau buồn nên..nên mới nhận nuôi một đứa cháu khác.Nhưng ông không biết cô ta là con của kẻ thù.

-Con của Hùng lạnh?

-Baba cũng biết ạ.-Nguyên thở dài.

-Ta đã nói rồi mà.Hắn giờ đang chạy sang nước ngoài, cảnh sát vẫn đang lùng sục mà.

-Con lại nghĩ hắn vẫn ở đây.Tuy cô ta nói ba mình đang ở nước ngoài nhưng một người như cô ta không thể lấy lòng được ông con nếu không có kẻ đỡ lưng.Bản lĩnh cô ta đâu có lớn, chạy tội còn chưa xong.-Nguyên chống tay suy nghĩ.

-Sao không ai tìm ra hắn?

-Quý quyết, có lẽ hắn đội lốt dưới ai đó.Cái bản mặt ấy có xé ra cũng vẫn nhận ra được.

-Theo việc baba biết được thì hắn nghĩ con giết vợ hắn.Con đáng sợ vậy sao?

-Baba...hì, hay là baba sợ con vậy? -Nguyên liếc đều ông.

-Mấy chuyện này ta đâu có rành, chỉ vì con mà ta mới quan tâm thôi.Thì tại hắn con mới thành ra thế này mà.

-Trước thì con không cảm cự chống lại được nhưng bây giờ muốn con có thể hạ gục baba luôn.-Nguyên phì cười trước hành động tránh né của ông Ron.

-Con chỉ muốn tìm gặp hắn nói chuyện thôi, ai ngờ ông ta toàn chơi bẩn, cho người hại con từ đầu đến cuối, con chỉ là tự vệ thôi, vẫn chưa tấn công.

-Vậy không phải con giết bà ta?

-Bà ta mà sống lại phải cúi đầu cảm ơn con mới phải.Ân nhân cứu mạng mà bị chồng bà ta cho sống khổ chết khổ thế này.

-Ta nghĩ nên cho con học làm diễn viên đóng phim-ông Ron chăm chú.

-Năng khiếu có sẵn trong người ạ.-Nguyên cười phá lên.

-Con định làm gì bây giờ.Thân cô thế cô.

-Âm thầm tìm hiểu.Hay quá.Hehe.Con sẽ vào New Star học nốt, đến lúc lật mặt cô ta rồi.-Nguyên đập tay quả quyết.

-Bộ dạng này, vừa vào thì bị cô ta phát hiện rồi.Mà chuyện lại còn rắc rối hơn,cả Hùng lạnh cũng biết con còn sống và cho khử con luôn ý chứ.-Ông Ron.

-Bị nổ banh xác làm sao còn sống được chứ?-Nguyên bĩu môi.

-Xấu kinh hồn, nhưng đâu có bằng chứng là con đã chết.mà sự thật thì con đang đứng sờ sờ ra thây.-ông Ron mắng bởi hành động của nó.

-XẤU...Đúng rồi.....XẤU....-Nguyên vuốt cằm mắt đảo qua đảo lại.

-XẤU..làm sao?-ông Ron ngơ ngác.

-Cảm ơn Baba nhiều.Đợi con 5 phút-Nguyên ôm chầm lấy ông Ron rồi bỏ lên tầng.

Một buổi chiều thanh bình của gia đình sắp bị nó đảo lộn.

-Ten..tén...tèn....tennnnn.....

-Phutzzz....

-Ừ , dơ hết đồ của con rồi baba.Đang uống nước sao phì ra hết thế?-Nguyên phỉ bộ đồ đập ra bụi.

-Con ở thế kỉ bao nhiêu đến vậy?-Ông Ron ngơ ngác nhìn bộ dạng của nó mà sắp đứng tim.

-Thời trang thập niên 60. Chuẩn phải gọi là quá....

-Đi thay ngayyyyyyy.....-Ông Ron hét toáng lên không thể chịu đựng được bộ dạng của nó lúc này.

-Nguyên về chưa anh?-mama nó vừa đi siêu thị về.

-Nhà ta chưa đủ người giúp việc hay sao mà anh lại thuê thêm thế-bà Dewey gắt lên với ông chồng.

-Giúp việc này đặc biệt khác với những người trước, nổi tiếng hậu đậu, đập phá từ hồi nhỏ.-ông Ron cố chịu để không bật ra tiếng cười.

-Nguyênnnnnnnnn....con làm gì vậy hả?-mama nó quát âm lên.

Nó khoác lên người một bộ trang phục xộc xệch, váy không ra váy, quần không ra dạng quần thời trang thập niênMái tóc dài rủ xuống mặt, đuôi tóc được nó thắt bím lộn xộn, mắt kính to đùng bên dưới mắt thâm sì, đã thế cổ tình bôi nhọ lên mặt nữa chứ.

-Một sự kết hợp đột phá của Nguyên cô nương, sáng tạo một thời trang xu hướng mùa hè năm nay.-nó cười nhe nhớn.

-Con hết cách rồi sao mà ăn mặc thế này-Ông Ron sầm soi nó.

-Mama sao vậy ạ?-Nguyên dò xét

-Bà ý không chịu nổi cô con gái thông minh, xinh đẹp của mình lại có ý tưởng điên khùng này-Ông Ron ôm bụng cười.

-Nói nhanh con làm gì vậy?-mama nó.

Ông Ron kể hết chuyện vừa nãy cho vợ nghe.

-Con có muốn che giấu thì cũng phải bình thường thôi chứ, sao lại đến nỗi này, xấu chết được.

-Con có trang điểm cao giờ đâu mà biết.-Nguyên phụng phịu.

-Trường đó đồng phục đẹp mà đúng không, thôi được giữ mái tóc thắt bím rủ xuống với cặp kính vô danh này, còn con nhanh chóng vứt bộ đồ này đi nhanh.-bà Dewey hết chịu nổi rồi.

-Iu mama nhiều.Chụt-Nguyên mỉm cười rồi lại chạy lên tầng.

-Anh gọi cho ai vậy?-ông Ron đang bấm số ai đó.

-Sắp xếp hồ sơ học cho con bé, anh biết sớm nó sẽ vậy nên giờ chỉ cần gọi cho Larry là xong chuyện.-ông Ron mỉm cười.

-Mới 1 năm anh hiểu con bé ghê.

-Tính cách của nó, không hiểu cũng phải hiểu cho bằng được.

Một tuần sau nó mới nhập học nên giờ nó tất bật đi chuẩn bị mấy đồ học tập, mua quần áo dụng cụ hóa trang cùng cô Larry.

Một ngày chủ nhật đầu tiên nó được thưởng thức sau khi về đây.Khó chịu một nỗi ra đường là nó phải bịt kín mặt.Sống gần họ cũng khổ, mà còn không ít bụi thiên nhiên.

Nguyên tự thưởng ngày an toàn cuối cùng của mình bằng một chuyến đi bộ hưởng bụi của thành phố.Tung tăng trên đường với chiếc kem trong tay, ngó đông dọc tây, mọi thứ khiến nó tò mò.

-Giao thông thế này thì làm sao qua được đây-Nguyên nhún chân đứng đợi đèn xanh bật lên để nhanh chóng chạy vô quán gà rán bên kia đường.

-Haizzz, má giao thông..cuối cùng cũng được ăn đói chết được.

-Cháu bé, đèn sắp chuyển màu rồi đừng chạy sang, nguy hiểm lắm.-Tiếng thất thanh của một phụ nữ đang níu giữ một đứa trẻ.

Nó bỏ ngoài tai , ăn là quan trọng nhất với cái bụng nó lúc này.Chợt khựng lại khi nó nghe thấy tiếng hét của cậu bé đó.

-Tuấn-Nguyên cố nhìn rõ có phải cái thằng chuyên phá chuông cửa nhà nó không.

-Cháu có việc gấp.-Chưa nghe rõ câu thằng bé phóng thẳng chân chạy qua đường mà đèn sắp chuyển.Một chiếc ô tô phóng ga đang phi tới chỗ Tuấn.Tiếng người dân kêu lên hoảng hốt khi cậu bé bị ngã giữa đường.Chiếc xe sắp cướp mạng sống của cậu rồi.

Nguyên thở dài rồi nhanh chóng phóng chân chạy tới kéo tay Tuấn dậy, xem tý nữa bị quệt rồi.

-Em muốn chết thì chết chỗ nào không ai biết và không đau đớn ý-Nguyên bỏ đi.

Tuấn khóc òa lên kéo tay nó lại.

-Sao vậy, tự nhiên khóc rống lên, họ lại tưởng chị bắt nạt em thì sao?

-Mẹ em sắp...sắp chết rồi-Còn nó chết đứng rồi.

Nó không thể bị lộ mặt ra được, cái kính vẫn yên vị trên mặt.

-Mẹ em làm sao?-Nguyên lo lắng, ít nhất cô Thủy cũng là hàng xóm thân thiết.

Chưa kịp nghe câu trả lời Tuấn kéo nó đi.

-Bệnh viện...đây là bệnh viện-Nguyên mấp má môi.

-Mẹ em vừa bị người ta mang đi, mẹ sắp chết rồi phải không?-Tuấn khóc nức nở.

-Ngoan nào, chắc mẹ em ốm bình thường thôi, không sao đâu, con trai phải cứng rắn hơn chứ,em còn phải thay ba chăm sóc mẹ chứ-Nguyên xoa đầu Tuấn.

-Híc..híc..sao chị biết ba em đi vắng?

-À..ừ..chị đoán bừa...

-Chị dẫn em vào tìm mẹ được không?

-Vào đây ư..bệnh..viện...-Nguyên ấp úng.

-Nhanh lên chị..-Tuấn có kéo nó đi.

Bệnh viện nơi nó ghét vô cùng, một thứ gì đó ám ảnh nó từ sau khi ba mất , nó ghét và sợ khi đến bệnh viện.

-Em có thể vào một mình không chị có việc..cần...

Tuấn càng khóc to hơn.Nguyên đành liều thân dắt thằng bé đi tìm mẹ.

Bước vào toàn thân nó sồn gai ốc.tai nó bắt đầu ù lên

-Nhịp tim đang giảm..Mang máy trợ tim...nhanh ...

-Hơi thở bệnh nhân đang yếu dần ...có lẽ không qua khỏi...

-Ba...baaaaaa...đừng bỏ con..

Tít...tít ...tít...(ngày nó vĩnh viễn mất ba).

Nguyên thở phào nhẹ nhõm khi làm xong thủ tục nhập viện cho cô Thủy, mong mẩn chỉ bị ngắt do quá mệt mỏi, làm nó sợ phát chết.Thằng Tuấn khóc mệt quá cũng ngủ rồi.

Gọi điện cho người nhà cô Thủy xong , Nguyên lặng lẽ rời khỏi bệnh viện.

47. Chương 48

Một lần nữa nó lại đứng trước cái cổng trường vào ngày nhập học. Thời gian đi học nó không cho cô Larry đi theo cùng.

-Vẫn vậy-Nguyên thở dài.

Tý tỷ nó lại thấy có người quay đầu nhìn nó.

-Chưa thấy ai xấu vậy hả? Nhìn hoài.-Nguyên bực mình.

Sau một hồi nghe kinh thư của cô Larry thì nó cũng biết, vẫn học cùng bọn kia, lớp đó, chủ nhiệm đó, hiệu trưởng đó ông chú trời giáng quên cháu. Một điều khác là nó một thân phận khác đi học.

-Tất cả, hãy chờ đó-Nguyên ung dung bước vào phòng hiệu trưởng.

-Em chào thầy ạ-Nguyên lễ phép.

-Em là du học sinh bên Anh sang?-Ông Vương hơi bị bất ngờ bởi vẻ đẹp chói chang của cô học sinh này.

-Vâng. Có gì không ạ?

-Sammy, em sẽ học lớp 12B3, lớp này đặc biệt nên em có gì thì cố chịu nha.

-Vâng-Mặt nó lạnh băng ý, giờ chỉ muốn nhảy bổ vào đập cho ông chú dung túng cho địch này.

Vẫn như lần đầu cô Thanh lại dẫn nó đi nhận lớp.

-Hai ông bà này còn chưa quyết định cưới-Nguyên chán nản nghĩ đến ông chú.

-Em đợi ở đây đã-Cô Thanh nhắc nó.

-Cô kì thị với người xấu vậy sao-Nguyên lẩm bẩm.

-Các em, đây là bạn Sammy Dewey du học sinh bên Anh sang được chọn vào lớp ta.

Không một ai rời mắt khỏi nó.

-Cô ơi đổi người đi, lớp đẹp thế này mà ột đứa xấu như ma vào làm mất cảnh quan-Một tên đứng dậy nói.

-Trên đời có người xấu vậy sao?-một cô nữ sinh rêu rao.

-Người Anh đâu có đến nỗi vậy.

-Ồ hờ..ta xấu từ nhỏ-Nguyên đảo lưỡi trong mồm.

Quả nhiên không ai nhận ra nó, đến cả bama còn suýt ngất nữa mà.

-Rất mong các bạn chỉ giáo thêm-Nguyên cúi đầu xuống ngẩng lên thì bị một cây bút chọi vô đầu, ôm mặt nhăn nhó, còn bọn quỷ kia phá lên cười.

Nguyên đưa mắt nhìn cả lớp, những gương mặt quen thuộc sao mà trong lòng ác độc thế không biết.

Chỗ ngồi đã thay đổi. Mai nhe nhớn ngồi cạnh Khánh, My ngồi với Hạnh, còn hai tên kia ngồi với nhau.

-Sammy em xuống ngồi cạnh Hà lớp trưởng nhé. Vẫn khó khăn trong việc giao tiếp mong các em giúp đỡ bạn nhiều hơn-Cô Thanh.

-Vâng.-Nó nhanh chóng kéo cặp xuống, mặt tươi cười với Hà. Một điều không đổi: Hà vẫn là lớp trưởng.

-Chào cậu, chúng ta làm quen luôn nhé-Hà

Cô bạn tìm được một đồng minh tốt là nó, khi cả lớp không ai để ý đến. Bàn của nó là bàn cuối dãy 2 bên trên là bàn của Hiên và Tuyết, bên cạnh là bàn của Mai.

Nguyên thở phào nhẹ nhõm sau khi yên thân tại cái phòng học này thì

..Rầm..

Mông nó hạ cánh dưới đất , mặt nhăn nhó phủi bụi đứng dậy.

-Cậu không sao chứ?cả lớp quên nói với bạn là cái ghế ấy bị gãy-Mai chạy tới đỡ nó, một cô nương dịu dàng khiến nó cũng bất ngờ.

-Mai đúng là một cô gái tốt, còn giúp đỡ mọi người nữa-tiếng một nam sinh.

-Cảm ơn cậu nhiều-Nguyên nhăn nhó mỉm cười

-Không có gì-Mai lại về chỗ ngồi, quay lại quần quýt canh Khánh.

Nó để ý về mặt của 4 người đó chẳng thoải mái chút nào.

Cái lớp này vẫn thế, trong giờ học lười đủ thứ ra làm, chơi điện tử, ăn vặt, trêu chọc lẫn nhau, vật thể lạ bay lung tung.

-Lớp mình thế đó, rồi cậu sẽ quen-Hà đặt khay cơm xuống ngồi cùng nó.

-Cậu quen với đồ ăn Việt rồi à?-hà tự chuyện còn nó cắm đầu vào ăn.

-Tiếng Việt của cậu chuẩn vậy, cậu đã từng sống ở đây à?

-ừm..ừm..-nó vẫn ăn.

-Cậu đừng thấy Mai như vậy mà tin tưởng nhá-Hà thì thầm với nó.

Đến đề tài cần nghe rồi , nó đặt thìa xuống.

-Cậu ấy làm sao, tớ thấy tốt mà-Nguyên hỏi dò.Ít nhất còn có người không ưa cô ta.

-Mới buổi đầu cậu sao biết được, cô ta thực sự là cáo đội lột nai tơ.-Hà thì thào.

-Trông thế thôi nhưng cô ta tự xưng chị hai của trường đó, cứ cô gái nào động tới 3 anh chàng hoàng tử thì họ âm thầm khử không dấu vết.

-Giết người-Nguyên trố mắt lên.

-Làm gì nghiêm trọng thế, 3 cô ả là Mai, Hiền và Tuyết ngày thường giả vờ dễ thương trước mặt lũ con trai thôi nhưng luôn bắt mọi người ra làm trò đùa.

-Và cậu cũng là nạn nhân-Nguyên tiếp tục ăn.

-Diễm phúc-hà cười ngượng.

Nguyên cười thầm vì không đâu lại có người cung cấp thông tin miễn phí này.

-Nghe nói cô ấy là cháu gái của ông Trịnh Thái?-Nguyên

-Cậu cũng biết à,mà họ nổi tiếng mà.1 năm trước cháu gái ông ấy bị chết trong lần đi máy bay sang nước ngoài cô ấy là Nguyên cũng vào học lớp mình giữa chừng như cậu bây giờ ý, chả hiểu bằng cách nào cô ta lại được ông Thái yêu mến, chắc đòn giả nai.Tớ nghĩ là có âm mưu cả.Rất tiếc không ai nhận ra-hà thở dài.

-Cậu rất quan tâm đến việc của cô gái tên Nguyên thì phải?

-Cô ấy rất tốt, dù mấy lần tớ gây ...Hỳ...nhưng tiếc là cô ấy ra đi lại để một anh chàng chết trong đau khổ.

-Ai?

-Đoàn Khánh đó, nghe nói cậu ta đau đớn lắm.

-Cái cậu ngồi cạnh Mai đó hả?

-Khổ thân, yêu mà bị từ chối, chưa nguôi đi nỗi nhớ lại phải mang nghĩa vụ chăm sóc Mai.

Tự dưng nó im bật, một điều từ lúc về nó không nghĩ tới.

-Cậu không sao chứ?Có lẽ tớ không nên kể những việc này cho cậu, khiến cậu lo đố mò hời thế này-Hà lay người nó.

-Tở an phận thủ thường lắm-Nó gượng cười.

-Cậu có cần tớ đưa đi tham quan trường không?Thoải mái đi , lớp ta hôm nay ít tiết-Hà

-Không cần tớ tự đi được-Nguyên đứng dậy đi khỏi.

Vẫn đang là giờ ăn trưa nhưng nó ăn xong quay trở lại lớp.Cả căn phòng vắng bóng người.Cái ghế của nó đã được thay, định đánh một giấc thì nó phát hiện tên Khánh đang nằm dưới sàn.

Nó ngồi xuống , lặng lẽ nhìn hắn.

-Một nơi lý tưởng để ngủ.

Mái tóc dài đen nhánh, đôi mi cong, hắn có làn da tuyết thật, một khuôn mặt hoàn hảo khiến nó khó rời mắt.Nó đưa tay ra bắt chợt bị hắn nắm lại..

-Nguyên..

Nó sững người ,kéo tay ra vụt đứng dậy.Thở phào nhẹ nhõm khi biết hắn nói mơ.Trong vài giây con tim nó lạc nhịp.

Chạy ra khỏi lớp, nó trấn tĩnh , đi tới cái hồ bơi trước kia nó hay tới.

Khiến nó khá ngạc nhiên, xung quanh được rào lại, nước hồ trong xanh không còn đất đá như xưa nữa, có lẽ nó đã thành nơi cho học sinh thư giãn rồi.Ngồi lại xuống cái ghế đá sau một cái cây.Nó nghe thấy tiếng bước chân.

-Món của cậu trông ngon hơn đó-Là Duy

-Ngày nào chả giống nhau-My

-Hai cậu đồ ăn cũng tranh nhau hả?-Luân.

Một cảm giác lồi kéo nó về những ngày trước, ước gì lúc đó nó biết quan tâm họ hơn nữa, nhận ra tình cảm của họ dành cho nó sớm hơn thì tốt biết mấy.Giờ gặp lại nó...buồn..không tả xiết...

-Khánh sao rồi?-My

-Có vẻ cậu ta chán nản với cô ả Mai rồi.Đang nằm ngủ trong lớp-Luân

-1 năm chưa hắn đã quên được, còn nhớ trong một thời gian cậu ta tự nhốt mình chứ?-Duy

-Cậu ta có vẻ chung thủy với tình yêu không bền đỗ nhỉ?-Luân

-Nói gì lạ vậy.Cậu ấy tự trách mình quá lâu rồi-My

-Suốt ngày bị một cô gái lơ đãng bên cạnh không bận bực mới lạ-Duy

-Tại sao Nguyên lại không chấp nhận vào ngày hôm đó nhỉ?và rồi lại ra đi quá bất ngờ-My thở dài.

-Tu sửa lại thư viện, bể bơi là ý của Khánh phải không?Tự nguyện tới làm tại quán bar nữa-Luân

-Vì Nguyên-My

Nó ghen thở trong giây lát, nó đã làm nên sai lầm gì sao.

-Ông trời quả là bất công nhỉ?-Duy-Nguyên chẳng làm gì nên tội lại bị ra đi sớm như vậy?

Mọi thứ dường như lắng chìm xuống , một không gian ngừng chuyển.Nó ôm chặt lấy tim mình , còn quá sớm , nó không thể làm đổ vỡ tất cả, nuốt nước mắt, nó rời khỏi ghế đá tránh mặt ba người kia.

Chạy lên sân thượng để hít thở không khí không may nó lại gặp bọn Mai trên này, đứng sau tường nó nghe cuộc đối thoại.

-Dám gửi thư tình cho hoàng tử của tao ak-Hiên đập bụng cô gái đang bị thẩm phán xét hỏi.

-Lại trò bất nạt người-Nguyên cười khẩy.

-Mày thừa biết anh Luân là của tao rồi mà vẫn cả gan nhỉ.-Hiên nhảy bổ tới tát tới tấp vào mặt cô kia.

-Anh ấy đâu phải của riêng mấy người,mà anh có nói chị là người yêu của mình đâu-Cô kia gân cổ lên cái.Hiên ngượng đỏ mặt, nhưng lại xốc tới đánh vô mặt cô gái ấy.

-Thôi.-Mai lên tiếng-Xin lỗi đi, hứa lần sau đừng tơ tưởng đến mấy anh nữa.

-Các cô có quyền gì mà cấm tôi và những cô gái khác.

-Bạo gan thật-Nguyên vẫn đứng xem cuộc đấu khẩu.

Mai chạy tới xách cổ cô gái lên , lúi đến thành lan can ,dúi nửa người cô ta xuống dưới.

-Đừng coi thường tao-Mắt Mai như ăn tươi nuốt sống cô gái ấy.

Nguyên đếm ngược.. 5..4..3...2..1..... Reng.....Reng.....

-Tha cho cô đó-Rồi cả lũ kéo nhau đi để lại cô gái kia ngồi khóc một mình.

-Năm nhất mà hùng hổ ghê-Nguyên ngồi xuống cạnh cô gái.

-Chị là ai? Chị đã nghe hết rồi hả?-Cô ta run lấy bầy.

-Cô sợ à mọi người biết hả?-Nguyên mỉm cười.

-Chuyện mấy đứa đó bắt nạt người cả trường đều biết hết-Cô ta ngừng khóc.

-Nhưng làm ngơ-Nguyên

-Chúng là chị 2 trong trường đó.

-Vô mồm thì chấp gì.-Nguyên nhếch mép cười.

-Chị không sợ chúng..

-Để xem họ làm được gì đã.-Nguyên lạnh băng nói.

48. Chương 49

Ngày đầu tiên diễn ra suôn sẻ và trong mắt mọi người nó :một kẻ rất bình thường, mang tiếng là từ Anh về nhưng nó cũng dần bị tách riêng khỏi lớp, chỉ còn cô bạn cùng bàn chung cảnh ngộ.

Việc này khiến nó càng vui hơn khi chả ai để ý mình, kể cả Mai.Sẽ chẳng ai nghi ngờ một cô gái xấu xí , yếu đuối này cả.

-Hà này , giờ ai là hội trưởng hội học sinh?-Nguyên

-Từ khi hội trưởng cũ lên khối Đại học thì vẫn chưa quyết định ai lên thay.Có lẽ mấy tuần nữa sẽ có một cuộc bầu.-Hà

-Vậy ai có cơ hội ngồi vào đó nhiều nhất?

-Là Duy lớp mình , mà sao cậu quan tâm vậy?

-Vậy à.-Nguyên cười thầm trong bụng.

-Mùi gì tanh thế nhỉ?-Nguyên bịt miệng lại muốn ói, còn Hà lấy tay khều nó.

-Cô vừa nói gì vậy?-Mai đứng ngay sau nó.

-À..ừm...tớ buột miệng nói linh tinh-Nguyên cười nhún nhó.

-Này người mới, đừng chọc ỏ kiến nhá-Tuyệt dần mặt nó.

-Ổ kiến, bộ các cậu không phải là người?-Nguyên tròn mắt liếc 2 đứa bàn trên.

-Muốn sống yên ổn thì cẩn thận cái mồm-Hiên vừa dứt lời thì nó vội lấy tay che miệng lại.Nhưng vẫn cố nói nốt:-Cảm ơn tớ sẽ sống tốt.Rồi nó cười nhe nhớn.

Ngồi mơ màng trong lớp, những kiến thức quay vòng vòng trong đầu nó, chợt một mảnh giấy được phi tới chỗ nó.Như sau:

“ Đối tượng trường trị : Hà (bên cạnh nó).

Địa điểm: Nhà kho cũ.

Bộ ba công chúa. “

-Cái gì mà bộ ba công chúa-Nguyên ngó quanh

Liếc sang Hà cô nàng đang chăm chú nghe giảng không biết điều gì đang chờ đợi mình.Ngoảnh mặt sang bên Mai cô nàng đang nhìn nó chăm chăm..

-Nếu không muốn chết thì đừng nói gì với nó-Mai nhép môi.

-Ôi cô bạn mới quen của tôi-Nguyên thở dài.

Sau khi ra chơi nó ngó quanh chẳng thấy Hà đâu, cứ ngỡ là cô nàng đi mua đồ ăn nhưng nghĩ đến mảnh giấy lúc nãy thì nó đang...đứng ngồi không yên.

-Đi thì lộ, không đi lại thành ra mình sợ bọn chúng.Nhưng mình đang thế này thì làm sao.....

-Đúng rồi.-Nguyên trấn tĩnh rồi chạy đi tìm ai đó.

Căng-tin không, trong lớp không, sân trường cũng không nốt.

-Chỉ còn cách này thôi.Không chừng bọn họ trốn đi đâu mất rồi-Nguyên bực cả người.

-Không lẽ...ở..hồ bơi-Nguyên cảm cổ mà chạy.

Phù ...phù...ở đây thật-nguyên thở dài khi thấy 4 người Tiểu My đang ngồi ăn ở hồ bơi.

Nguyên bước lại gần, lấy hơi.

-Tôi có chuyện muốn nhờ.

Chỉ có My quay lại nhìn nó, còn 3 tên kia quay mặt ra các hướng khác nhau, coi như nó không tồn tại.

-Cậu là học sinh mới, có chuyện gì không?-My

-Tớ muốn các cậu cứu bạn tớ-Nói rồi nó đưa cho My xem tờ giấy.

Cả 4 tên nhìn nhau nhưng chẳng ai có tí cảm xúc nào cả.

-Xin lỗi những việc này chúng tôi không giải quyết được-Khánh.

-Tại sao? Máy người biết chúng là ai nên mới...?

-Cô về lớp đi và đừng quan tâm mấy việc này nữa-Luân

-Còn anh, hội trưởng học sinh tương lai có giúp được không vậy?-Nguyên không nghĩ Duy lại từ chối

-Tôi không là gì cả-Duy lạnh băng nói.

-Xin lỗi phá vỡ giờ ăn trưa của mấy người, tôi thật không ngờ các người trở nên như thế này, thật đau lòng cho người quá cố-Nguyên nói rồi chạy đi.

-Người quá cố, cô ta bị làm sao vậy?-Luân.

-Đi nào-Khánh bắt ngờ đứng dậy.

-Đi đâu?-Duy.

-Chúng ta đã bỏ qua cho cô ta quá nhiều lần rồi, thật uổng công ông Thái chăm sóc cho cô ta.-Khánh bước đi.

-Hết chịu nổi-Mỹ nhún vai đứng dậy

Tại nhà kho.

Nguyên đứng lấp ló ngoài cửa dòm vào, chẳng thấy gì bởi ở đây được ngăn lại thành hai bên.

-Chắc tụi nó ở bên kia, haizzz, ta chết sớm mất thôi-Nguyên bước rón rén luồn ra sau ngăn bên kia.

Hà đang bị bọn chúng trói vào ghế, mấy chục đứa con gái vây quanh, văng tục bừa bãi, còn hắt nước vào mặt cô nàng nữa.

-Một con mồi chịu đựng đau đớn giỏi.-Mai cười phá lên tay lăm le con dao nhọn.

-Các cậu..định....định làm gì vậy?-Hà run lên.

-Xin tý máu để cúng tế cô ý mà-Tuyết cười, một tiếng cứa cầm thú.

-Chỉ 2 tiến hành đi.-Mai tiến lại gần Hà, lướt con dao trong tay lên mặt khiến Hà tái nhợt cả mặt.

Nguyên vẫn đứng dựa vào cột đằng sau theo dõi.

-Tôi không tin là các người không tới.

Rầm....cánh cửa nhà kho bung ra.Bóng dáng của 2 người đứng đó.

-Các người cắt máu ăn thề mà không gọi hai đứa ta sao?-Là Hạnh và Diệp.

-Mấy chú chim non đang tập đánh nhau hả?-Diệp phá lên cười.

-Hai đứa mày đến đây làm gì, đừng xía vào chuyện của tao.-Mai nói lớn.

-Haha.Tụi này chỉ muốn cô trả lại người của chúng tôi thôi.Thế nào thả cô ta ra đi-Hạnh vênh mặt.

-Các người không biết địa vị của mình hay sao mà dám lên giọng-Mai không vừa.

-Thích choảng nhau thì nhảy vô, dám động đến người của bọn này thì chỉ còn đường chết, đừng tưởng cô có quan hệ tốt mà lên mặt-Diệp gần mặt.

-Này ông, toàn lũ con gái, ông đánh lại mang tiếng-Hạnh kéo tay Diệp lại.

-Cái lũ bọ chét này mà là con gái ư? Đụng độ suốt với mấy nhóm lưu manh bên ngoài đấy-Diệp hắt mặt.

-Vậy thì ông đánh trước đi tôi phòng vệ đằng sau-Hạnh nhanh chân lùi lại mấy bước.

-Hai tên hèn nhất, không đánh nổi bọn tao thì nói thẳng ra, bày đặt-Hiên

Nguyên khoanh tay trước ngực mắt nhìn một lũ xông xáo chạy vào đánh Diệp.Nó cũng bất ngờ vì tự nhiên hai người này xuất hiện, chắc đã cải tà quy chính.

-Dừng lại hết đi-Lại có ai đó chen ngang.cả bọn ngưng đấm đá.

-Tôi biết các người đứng ngồi không yên mà.Xem ra cô ta có không ít kẻ địch-Nguyên hướng mắt ra cửa.

-Tôi đã nói là dừng ngay chuyện bắt nạt người khác đi rồi mà-Khánh quát vào mặt Mai.

-Anh Khánh, sao anh lại tới đây, mà em có làm gì đâu, tự nhiên hai người này nhảy vô đánh em đấy chứ-Mai không nhéo.

-Đây là gì?-Mỹ đưa tờ giấy nó cầm đến lúc này cho Mai xem.

-Là con ranh xấu xí đó đưa cậu phải không?-Mai đánh mặt lại.

Còn Nguyên thì :-Chết con rồi mama.

-Không cần biết.Mau thả Hà ra đi-Khánh.

-Anh, sao anh lại theo bọn họ bắt nạt em?-Mai sừng sỏ.

-Tôi chỉ muốn cô làm việc tốt thôi.hãy sống nghiêm túc đi-Khánh nói rồi cả bọn đưa Hà ra khỏi đó.

-Dám đấu với ta à, như thế này vẫn còn nhẹ đấy-Mai cười ranh mãnh và cuối cùng còn một mình nó ở đó.

-Vỏ bọc đó, không cần mình ra tay rồi-Nguyên thở dài

Nó chạy thẳng tới căng-tin tính mua cho Hà 1 cái bánh sandwich , đang tung tăng trên đường về lớp thì nó bị lôi tuột vào phòng vệ sinh nam.

-Các anh làm gì vậy?-nó bất ngờ tự dưng bị mấy tên con trai kéo vào đây.

-Này con vịt xấu xí kia, cô thích đúng mũi vô chuyện người khác nhỉ?-một tên nói

-Tôi không hiểu các anh nói gì, tránh ra để tôi đi-Nguyên

-Bọn tôi được lệnh là bắt vằm cô ra, cổ mà chịu đựng-một tên khác chen vào.

-Cô ngăn cản kế hoạch của chị 2 nên chúng tôi mới xử lý việc này chứ ai thêm động vô thứ như cô.

-5 tên con trai bắt nạt một đứa yếu ớt như tôi sao?-Nguyên giả bộ run lên.

-Her..hì...5 anh đẹp trai, em biết lỗi rồi, tha cho em lần này đi mà-Nguyên chấp tay lại.

-Bọn này không phân biệt nam nữ đâu-một tên giựt lấy chiếc bánh trên tay nó, phi xuống sàn dẫm nát .

-Các cậu có biết đồ ăn rất quý giá không hả?- mặt nó lạnh băng.nhìn đồng bánh nát tương

Một tên đẩy nó vào tường, toan dẫm vào mặt nó thì xì huyệt, nhanh chân mấy s nó cúi người xuống ngáng chân tên kia.

-Tôi đã xuống nước mà vẫn cố dồn ép .Các người tới số rồi.

Nguyên bẻ tay rồi nhảy vô bụi chúng một trận.Chỉ một đòn mà giờ chúng ép sàn.

-Lũ bọn như các người, đánh cũng bẩn tay-Nó phui tay , chỉnh lại đầu tóc rồi bước ra ngoài.

49. Chương 50

Buổi tối hôm đấy.

-Haizzzz...haizzzz....

-Con làm sao vậy, ngồi vào bàn ăn mà thở dài suốt thế-ông Ron nhìn bộ dạng chán nản của nó.

-Con thấy chán rồi, học được hai buổi mà chả có gì vui cả-Nguyên ngồi gõ bát đĩa.

-Vậy chúng ta về Anh thôi-mama nó vui vẻ thì bị 4 con mắt nguýt.

-Ok, mama chỉ nói chơi thôi mà.

-Làm thế nào để con có thể lật mặt cha con họ đây-Nguyên chống cằm.

-Khó đấy. Họ cũng có thể lực riêng của mình.Còn con đơn phương độc mã-ông Ron phì cười.

-Làm..thế..nào..đây..

-Than vãn cũng chẳng ích gì đâu-cô Larry ngồi cạnh nó lúc nào không hay.

-Hãy, cô có quen mấy tên xã hội đen nào không gọi về đây tấn họ dùm cháu-Nguyên hí hửng.

-Con bé này, cháu có số thì đi mà gọi-Larry cốc đầu nó.

-Mất mặt lắm, cháu lừa chúng nhiều thành ra tên nào cũng quay ra bắt sống cháu bằng được-Nguyên trẻ môi.

-Công nhận cháu tài thật, chẳng biết sợ gì cả, xông thẳng vào kết bạn với mấy lũ đó, ít nhất cũng phải nghĩ đến thân chứ.Chơi với lửa nhiều dễ hại thân lắm.

-Thì...chẳng có gì chơi nên đánh liều vào đó

-Hai người thì thăm cái gì vậy?-ông Ron

-Hỳ, đâu có gì baba.

Thật ra nó vẫn giấu hai người ra ngoài chơi khi họ đi vắng, những lúc đó nó toàn nhảy vô bar xem đánh nhau.

-Nguyên có thứ này baba đã cất dùm con.ta thấy nó rơi gần nơi con ngắt.-ông Ron quay vào phòng lấy ra một cái hộp gỗ.

-Cái gì ạ?

-Baba không mở nên chẳng biết trong đó có gì.

-Đây là chìa khóa nhà riêng của con.Chắc giờ cũng có chủ mới rồi, nên vứt đi không nhĩ-Nguyên giơ lên một chiếc chìa khóa có treo một con gấu nhỏ.

-Nhờ đâu họ chưa bán?-ông Ron

-Vậy thì giữ lại.

-Con đó, lúc nào cũng đơn giản hóa mọi chuyện đến ta cũng chịu thua

Nguyên mỉm cười rồi lục trong hộp, lòng nó bỗng trĩu xuống, thở dài.

-Đây chuyện, trông đẹp đó-mama nó.

-Ổ khóa này hình như mở được, chìa khóa đâu Sammy?-Larry với lấy.

-Thứ này không nên trao vào tay con và nó không nên tồn tại đến bây giờ-Nguyên thở dài.

-Aha...ta tưởng cháu chỉ ấy anh chàng bên Anh đồ lũ lượt thôi chứ, ai ngờ bên này cũng có hả?-Larry hiểu ra vô tư nói.

-Là ai vậy?-Mọi người đều chăm chú nhìn nó.

-Con chết rồi mà.-Nó đáp cụt ngủn.

-Thật không may cho chàng trai này gặp phải một con bé không biết tý gì về tình yêu-ba người thở dài một lượt.

-Bama con muốn đến một nơi-không cần câu trả lời nó với lấy chiếc chìa khóa chạy lên tầng.

-Cô sẽ đi cùng con.-mama nó

-Vâng-Nó hét xuống.

-Buổi tối vẫn tập nập nhĩ?-Larry đang đi cùng nó trên đường.

-Vâng.

-Cháu không vui khi nhắc đến chuyện lúc này?

-Cháu có quá đáng không khi từ chối thẳng thừng tình cảm của người ta, lúc đó đông người mới khổ chứ.

-Có đấy.-Larry thờ ơ.

-Haizzz, lúc đó cháu đâu quan tâm gì nhiều, sống được là đã tốt rồi việc gì phải nghĩ nhiều đến chuyện ấy.-Nguyên lẩm bẩm.

-Cháu không có chút cảm xúc gì sao?

-Ừm..ừm..cháu không rõ-Nguyên cố tránh né câu hỏi của cô.

-Vậy cháu định đi đâu?Nhà riêng đó hả?-Chuyển chủ đề.

-Nếu họ chưa bán thì cháu có thể ngấm lại nó-Nguyên mỉm cười rồi kéo tay Larry đi.

-Trong nhà tối om à, không lẽ họ ngủ, mới 8h tối thôi mà.-Larry dòm qua cửa sổ.

-Hai chúng ta sẽ đột nhập ngôi nhà này.

Ready.?

Cạch...nó cũng bất ngờ là chiếc chìa khóa này có thể mở cửa ra.Hai cô cháu bất động vài s rồi đánh liều vào nhà.

Nguyên với tay bật điện lên, ngôi nhà vẫn vậy, đồ đạc vẫn được sắp xếp như cũ, không có dấu hiệu của một tý bụi nào.

Bất ngờ có ai đó bước ra khỏi phòng nhìn nó chằm chằm.Larry gạt tay tắt điện đi.

-Anh/cô là ai?-Nó với tên kia đồng thanh.(trong bóng tối)

-Tôi là chủ ngôi nhà này, còn hai người làm gì ở đây?-tên kia lên tiếng định bật điện lên thì bị nó ngăn lại.

-Đừng nghĩ lung tung, chúng tôi thấy nhà đẹp nên ghé vào coi thôi-Nguyên lên tiếng.

-Nhưng nhìn cô giống em gái tôi.Làm ơn bật hộ tôi cái bóng điện.

-Em gái, anh là Trịnh Thiên sao?-Nguyên ngạc nhiên

-Đúng vậy.Sao cô biết tên tôi?

-Anh hoa mắt rồi tôi không giống em gái anh đâu.Xin lỗi vì đã làm phiền-Nhanh như chớp nó kéo tay cô chạy.

-Hú hồn-Nguyên thở dốc.

-Giờ cô đã hiểu cảm giác của mấy tên trộm khi bị phát hiện rồi-Larry phá lên cười.

-Suýt chết mà cô còn cười được.

-Không sao chỉ có cháu khổ thôi chứ cô không khổ-Vẫn cười tiếp.

-Cũng may là anh ấy chỉ nhìn thấy cháu qua ảnh thờ không thì ...

-...thì hạ nóc ao ngay chứ sao, lo gì-Larry tiếp lời nó.

-Cháu chưa từng gặp lại từ khi còn nhỏ cũng hơi bị bất ngờ.

-Nhìn mặt cháu giờ buồn cười lắm ý.

-Đã buồn lại còn cười, cô muốn cười đến khi nào?-Nguyên nhăn nhó nhìn người cô đang lẩn lóc.

-Chúng ta phải về thôi cháu không nên ra đường với khuôn mặt thật thế này-Nguyên

-Sammy, ăn kem đã.

-Cô trẻ con lắm biết không, cô đi theo chăm sóc cháu hay cháu chăm sóc cô đây.

Nó đành nghe theo .

-No căng bụng.Quá đã.

-Cô thì vui rồi còn cháu rỗng túi rồi đây-Nó khóc trong đau khổ.

-Đi với cháu là vui nhất đấy, càng ngày ta càng thấy thích cháu.

-Cô làm ơn lập gia đình trước khi quá muộn hộ cháu.

-Cháu không biết cô theo chủ nghĩa độc thân à.

-Tư tưởng đấy của cháu mà, cô không cướp được đâu.

-Hỳ, cháu vẫn còn vương bụi trần.

-Stop lại cái chủ đề vớ vẩn này -Nguyên đan tay chéo nhau đi lùi.và..... BỤP

-Xin lỗi . Tôi không để ý-Nó cúi đầu rồi ngơ ngác nhìn lên nạn nhân bị nó đụng vô.

-Nguyên...em còn sống sao-Người đó cầm vai nó lắc mạnh.

Larry trườn người tới hất mạnh tên đó ra đứng trước mặt nó.Nguyên nhanh chóng lấy mũ chụp đầu lại.

-Khánh , chuyện gì vậy-Tiếng My đằng sau.

Tim nó đập thình thịch, chuyện gì thế này , hôm nay nó gặp bao tình huống khổ sở , đứng tim.

-Cô ấy..-Khánh lấp bắp không nên lời

-Làm sao, tự dừng lại chạy vụt đi, làm bọn này tìm mãi-Luân và Duy chạy tới.

-Cậu nhận nhầm rồi tôi không phải là Nguyên gì đó-Nó cố nói lái lái cho giống phát âm của người nước ngoài.

-Nhưng tôi thấy rõ ràng..

-Tôi là người nước ngoài sang đây du lịch-Nguyên nói giọng lơ lớ.

-Cậu lại thế rồi-My kéo lùi Khánh xuống.

-Xin lỗi vì thái độ của bạn tôi-Luân nói luôn tiếng Anh.

-Không sao, chúng tôi đi được chứ?-Larry

-Xin lỗi.

-Mất bao lâu để cậu chấp nhận được chuyện này hả?-Duy gắt lên

-Tớ không thể-Khánh hét âm lên rồi chạy đi.

-Có lẽ cháu nên yên phận trong cái bọc xấu xí đó-Nguyên ngồi phịch xuống một chiếc ghế công cộng

-Là anh ta hả?-Larry.

-Gì ạ?

-Cháu biết cô hỏi gì mà?

Nó chỉ thở dài mắt nhìn ánh đèn xa xăm, một phút tĩnh lặng, trầm tư.

-Cháu định bao giờ mới để họ biết mình còn sống?

-Trước hết cháu cần loại bỏ cô ta ra khỏi ông đã.Cô ta lợi dụng tình thương của ông quá nhiều.-Nguyên chống cằm suy nghĩ.

-Cô không nghĩ cháu chỉ có một mình đâu.Phải không?

-Tìm được thể lực chống lại Hùng lạnh không khó,nhưng trước hết, cháu phải để ông ta tự lòi mặt mới được.

-Cô biết ngay mà.

-Cô đừng nói chuyện này với bama cháu nhá.

-Ok.

50. Chương 51

-Sao hôm nay con lại tới đây?-bà Hoa nhìn thấy bóng con trai mình từ cửa đi vào.

-Tự dưng con không muốn đến trường-Thiên ngồi xuống ghế.

-Mà mẹ này, chúng ta không còn ảnh nào khác của Nguyên nữa hả?

-Điều này mẹ không biết, thử hỏi ông con xem.-rồi bà chú tâm vào xem TV.

-Gì vậy cháu?-ông Thái từ trên tầng đi xuống.

-Nguyên không còn cái ảnh nào ngoài bức hồi 10t hả ông?(ảnh thờ lúc 10t ạ).

-Hình như còn một bức chụp hôm sinh nhật bạn con bé-ông Thái vỗ trán suy nghĩ.-Mà sao cháu hỏi vậy?

-Cháu thấy lạ, ông lấy ra được không ạ?

.....

-Nè, lần duy nhất chụp được khi nó ...

-Giống thật-Thiên cướp lời ông

-Gì vậy?-bà Hoa bắt đầu chú ý vào cuộc đối thoại.

-Hôm qua cháu gặp một người giống hệt con bé, chỉ có điều mái tóc hơi khác.-Thiên chăm chú nhìn vào bức ảnh.

-Lại nhìn gà hóa cuốc giống thằng Khánh chứ gì?-Ông Thái thở dài

-Ở nhà cháu làm sao mà nhìn nhầm được, cháu khóa cửa ngủ sớm nghe thấy tiếng động ra thì thấy 2 cô gái đứng trong nhà,một người giống hệt Nguyên.Chỉ có con bé mới có chiếc chìa khóa thứ hai.

-.....

-Cô ta còn biết tên cháu.

Ba người ngơ ngác nhìn nhau

-Đưa ta xem-bà Hoa cầm lấy bức ảnh, rồi tuột tay rơi mất-Không thể có sự giống nhau đến mức ấy, ba...ở bên kia con cũng gặp một cô bé giống vậy.Có lẽ nào....

-Đừng nghĩ lung tung nữa, con bé đi rồi-ông Thái ngồi bịch xuống ghế-Chỉ vì mọi người không chứng kiến xác máy bay nên mới có nghi ngờ vậy thôi.Mới đầu ta đâu có tin nhưng mà...

-Nếu con bé còn sống thì tốt biết mấy-thiên

-Hây-Nguyên nhất Hà khi trông thấy cô nàng đang lưỡng lự đứng trước cửa lớp.

-Làm tớ giật mình-Hà nhảy thót lên.

-Tính làm chuyện mờ ám hả?-Nguyên cười sằng sặc

Thấy thái độ kì lạ của Hà đang nhìn gì đó, nó theo mắt Hà xem chủ nhân của việc khiến cô nàng chú ý là ai.

-Hả????????-Nó bịt ngay mồm lại- " Không phải chứ "

-Cậu thích tên Điệp hả???-Mắt nó trợn tròn lên hết tin nổi.

-Suyt, cậu ...-Hà đỏ mặt.

-Tớ biết rồi, mặt đỏ lên rồi kìa-Nó cố nhịn cười.

-Chắc do hành động anh hùng cứu mỹ nhân hôm qua khiến cô nàng cảm động.-Nguyên kích thêm

-Sao cậu biết?

-Tớ đến xem-Nguyên ấp úng

-Mà lí ra cậu phải cảm động với hành động của tên Khánh mới phải chứ?Sao lại là hần-Nguyên vuốt cảm suy nghĩ.

-Thì ..thì tớ thâm thích cậu ấy từ năm ngoái rồi-Hà ngượng chín mặt.Còn nó, tin này khiến người nó nổi cả da gà.

-Tên đó tốt đẹp vậy sao?

-Trong mắt tớ là vậy.-Hà chớp chớp mắt.

-Tớ xin cậu-nó suýt ngất.

-Cảm ơn cậu chuyện hôm qua đã nhờ 4 người họ tới cứu mình.

-Không có gì.

-Hôm qua cậu có bị làm sao không, cả Mai cũng biết chuyện đó mà.

Ngay lúc đấy 5 tên hôm qua bị nó đánh đi ngang qua, nhìn thấy nó tự dưng chạy phắt đi.

-Không sao-Nó mỉm cười .

-Cậu đi học sớm chỉ để ngắm tên ấ ơ trong kia hay sao-Nguyên hất mặt vào trong lớp.

-Đâu có..tớ vừa lên nhận thông tin vô cùng thú vị từ văn phòng.

-Tin gì?

-Nhà trường sẽ cho học sinh tổ chức lễ hội halloween.hehe-Hà sung sướng nhảy cẫng lên.

-Có gì vui chứ?-Nguyên chán nản không thèm để ý Hà nói gì.

-Nghe thấy rồi chứ, lớp ta có người chẳng cần hóa trang cũng làm người khác sợ rồi-Mai cười đi lướt qua mặt nó.

-Đừng để tâm những gì cô ta nói-Hà hất mặt về phía Mai.

-Con người có thể rất đáng sợ, và cậu ở gần tớ thì không chắc là...-Nguyên lẩm bẩm

Reng...reng...reng...

Mấy tiết học đằng đằng trôi đi...hàng trăm bao tử sục sôi. không trừ nó tinh thần ăn uống luôn túc trực trong đầu.

-Mẹ Hà ơi đi ăn thôi, đứng ngồi đó mà ngắm với vuốt nữa.Nguyên kéo Hà xuống căng-tin.

-Tin hot..tin hot..cực cực hot đây-Loa phóng thanh Quỳnh, len lỏi tới chỗ nó với Hà.

-Chuyện gì mà ồn ghê vậy??-Hà

-Hôm qua hoàng tử của chúng ta gặp một người giống Nguyên.

Mắt nó không thể chớp được.

-Linh tinh, lại chơi mấy tin đồn vớ vẩn.-Hà

-Không tin thì thôi.Tớ chứng kiến mà.

-Chuyện này mà đến tai con nhỏ Mai thì.Haha-Hà phá lên cười.

-Có gì mà phải đồn ầm lên.Với lại nhỏ Mai biết thì làm sao?-Nó ngơ ngác..

-Chẳng hiểu sao cứ nhắc đến Nguyên thì cô ta nổi điên lên-Hà

-Cậu không biết chứ, tớ rất ngưỡng mộ Nguyên khi có người yêu cô ấy đến vậy.-Quỳnh

-Phụt ..-Nó phun cả đồng nước ra ngoài.

-Cậu không sao chứ?-hà lo lắng

-Không...không..sao-Nó lấp bắp.

-Tớ có điện thoại , các cậu cứ ăn đi nhá.-Nguyên chạy ra ngoài.

Tự nhiên cả căng-tin âm khí ở đâu bay về, ồn ào → im lặng dần.

-Sắp có bão hả?-Hà ngó quanh.

Xoảng...rầm..choang...âm thanh đến nỗi da gà.Đám người của Mai đi vào, đi tới đâu đập đổ bàn ghế đến đấy, cứ lâu lâu lại một lần cô ta nổi điên lên **** bởi rồi đem người khác ra tra tấn.Vừa là chị hai vừa là cháu nuôi của ông Trịnh Thái, quan hệ tốt với gia đình mấy vị chủ tịch của trường này thì chả ai dám chen vào vì không muốn tự đứng bị đình chỉ học.Đàn đấng nhìn nạn nhân của cô ta lẫn lóc van xin.

Hà và Quỳnh đang ngồi ở bàn giữa căng-tin chưa kịp chạy đi thì chân Mai đập đổ bàn, không may 2 khay cơm rơi trúng người cô ta.

Mọi người cố bịt miệng cười cho cảnh gây ông đập lưng ông đó.Mai ngượng chín mặt, dốc tức giận vào 2 đứa kia.

-Là cô đúng không?Rao tin đồn vợ vẫn-Mai chạy tới gần mặt Quỳnh.

-Tớ..tớ..chỉ...-Quỳnh run lên bần bật trước ánh mắt không khác gì dã thú của cô ta.

-Tao đã bảo là không được nhắc đến cô ta nữa cơ mà-Mai gần từng tiếng, mỗi tiếng giáng một đòn vào người Quỳnh.

-Cậu ấy đâu làm gì có lỗi mà cậu làm thế-Hà chạy tới đẩy Mai ra khỏi người Quỳnh.

Coi như hôm nay cô nàng gặp xui xẻo bởi quá mạnh tay mà khiến cô gái liễu yếu da kia đập đầu vô tường, sứt một mảnh.

-Mk. Đập hai con đó cho tao-Mai ôm đầu ra lệnh ấy đưa đàn em.

Retzzzz..sang chỗ nó..

-Cô gọi cháu có việc gì ạ?

-Ta đã đến nơi cháu ghi trên giấy nhưng mà...-Larry hơi lưỡng lự.

-Sao ạ?

-Họ vào tù hết rồi.

-Vào tù, dù không có tiền án hình sự ư?-Nguyên.

-Cô có hỏi những người thân của họ, điều kì lạ là không ai chịu nói cả.Cô có nghe họ kháo nhau rằng ở đây từng có một trận chiến sinh tử đó.

-Làm gì nghiêm trọng vậy?

-Không có một giọt máu nào đổ, sau cùng những ai tham gia đều vô tù hết.

-Chuyện quái quỷ gì vậy?-Nguyên vò đầu.

-Cô vào tù gặp mấy tên, khổ nỗi chúng không hiểu t.Anh nên..

-Hê, cũng lạ, sao cô biết những chuyện đó được khi không hiểu t.Việt cơ chứ.

-..nên cô thuê người phiên dịch-Larry cười nham nhở.

-Nếu người đó nói ra những điều không nên nói thì làm sao?

-Cả tính mạng gia đình ông ta nằm trong tay cô.

-Hỳ.Một phong cách rất châu Âu.-Nguyên bật cười.

-Luôn có một người đằng sau chỉ đạo, gần đây lão ta cũng hay xuất hiện nhưng không ai hay ông ta là ai.

-Không điều tra được ả?

-Thoắt ẩn thoắt hiện, nhưng nghe nói ông ta rất giàu.Cháu có nghĩ là hẳn không?

-Hùng lạnh ư?

-Đừng cúp máy vội, có muốn biết tại sao cô ta trở thành cháu của ông con không?

-.....

Chuyển máy quay sang căng-tin thôi.

-Tở đối lăm rồi-Tiếng My vang lên sau cánh cửa.

-Cậu không khác gì ai đó, suốt ngày ăn-Luân.

Mai nhanh chóng ngồi bịch xuống đất, cổ nhỏ vài giọt nước mắt, tay ôm lấy đầu.

-Chuyện gì vậy, sao tùm lum hết lên thế này?-Khánh liếc nhìn cả căng-tin lộn xộn một đám người đang cầm gậy, ghé tính choảng nhau nhưng khi 4 đứa nó bước vào, mọi hành động đều ngưng lại.

-Mai cậu sao vậy, trán cậu chảy máu nữa-My chạy tới chỗ Mai

Cô nàng khóc thống thiết chỉ tay vào Hà và Quỳnh.

Khổ nỗi hai cô này đang cầm ghế đứng cạnh Mai.

-Hai cô làm sao? Không ngờ ngày thường yên phận hôm nay tính lấy mạng người hay sao?-Khánh nhìn 2 cô gái đang run đứng cả người.

-Cậu hiểu lầm rồi, là cô ta gây sự trước -Hà cố giải thích.

-Cậu nói gì vậy, tớ không ngờ các cậu lại như vậy, tự dưng đẩy tớ đập đầu vô bàn, mấy người bạn của tớ thấy vậy mới vào can, các cậu còn định lấy ghế đánh tớ nữa.-Mai nức nở.

-Tôi không ngờ hai cô lại như vậy đấy-Luân chen vào.

-Các cậu sao lại tin lời cô ta, thử hỏi mọi người xem-Quỳnh bật khóc.

Khánh đưa mắt nhìn lũ đứng xem chẳng ai đứng ra làm chứng cả.

-Đánh người còn nói dối, các cô tệ đến vậy sao?-Khánh tự dưng phát cáu lên với 2 đứa đang ôm nhau mà khóc.Mai ngồi cười thâm trong bụng.

-Những điều cô vừa nói là thật chứ?-Nguyên

-Cô điều tra tốn rất nhiều tiền đó, không đúng thì cháu có thể kiểm tra mà.

-Thú vị thật-Nguyên cười khẩy.

-Cháu đừng làm quá mọi chuyện nha.Nên nhớ ông ta đang ở trong bóng tối.

Rụp.

Giờ nó không biết nên xử Mai thế nào đây.Bóp chặt tay, nó quay lại căng-tin.

-Cô ta là đồ cáo già mà các anh có thể tin tưởng sao, các anh không có mắt nhìn người nữa sao.-Hà BỐP.

Nó đứng khựng lại nhìn cảnh trước mặt.

Khánh mất bình tĩnh giờ tay tát một phát vào mặt Hà.

-Các người đang làm gì vậy?-Nguyên đánh mặt lại khi chứng kiến hành động đó của Khánh.

-Sammy à-Quỳnh khóc nức lên.

-Cô yên phận đi đừng chen vô, đừng để tôi nghĩ cô cũng giống như họ-Khánh.

-Tôi đâu có quan tâm anh nghĩ gì về tôi.-Nguyên

-Bạn tôi động chạm tới nguyên thủ quốc gia hay sao mà lại tanh bành thế kia-Mặt nó lạnh băng liếc nhìn Mai đang vênh con mắt lên.

-....

-Sammy à, không như cậu nghĩ đâu, cậu biết mà.-Hà ôm má nhăn nhó.

-Các anh chỉ nghe một phía mà ra tay đánh bạn tôi sao?

-Mọi người đều chứng kiến, là do cô ta đẩy Mai khiến cô ấy bị chảy máu.-Khánh chỉ vào Hà.

Nguyên đi tới đám đông , kéo theo một tên trong những đứa đánh nó hôm trước.

-Nói đi.

Mọi người không tin vào mắt mình bởi một cô gái như nó lẽ ra an phận thì hơn lại chen vô mấy chuyện này.

-Là..do...do..-Anh chàng run lấy bầy.

-Nói sự thật ấy-Khánh quát lên.

-Cứ bình tĩnh , nói những gì mình nhìn thấy đi.-Nguyên

-Là do Hà đẩy Mai vào bàn...

Nguyên nghiêng đầu nhìn bộ mặt đắc thắng của Mai.

-...nhưng Mai là người gây sự trước -tên kia nói nốt

-Nói hết chưa-Nguyên

-Hết..hết..rồi.

-Xem ra cô cũng biết cách bắt nạt người khác đấy nhỉ?-Khánh cười khẩy.

-Anh tin cô ta đến vậy cơ à, cả khi có người làm chứng?-Nguyên

-Đừng lôi người khác vào chuyện này.-Khánh bừa bừa cả mặt.

-Haizzz.Trắng đen rõ rồi, cô..xin lỗi mau-Nguyên chỉ thẳng mặt Mai.

-Tôi việc quái gì phải xin lỗi 2 con đó-Mai gồng người lên quát vào mặt nó.

BỐP.

Giờ thì nó đành nói ra vậy.

-Tôi không ngờ phẩm chất của cô lại tồi tệ đến vậy, nhanh chóng rời khỏi gia đình họ Trịnh ngay lập tức đi.

-Này cô bạn, dù Mai có quá đáng thật nhưng cô cũng không có quyền ăn nói như vậy-Luân

-Các người bị mù từ khi nào thế?-Là do cô ta cứu mạng ông Trịnh Thái nên mới được nhận làm cháu đúng không?-Nguyên tức cười.

-Và các người đâu biết mọi việc đều do cô ta chủ mưu dựng lên tai nạn đó.

Mai giật mình trước những lời nói của nó, chuyện này cô ta đã cấm bọn thuộc hạ không được mở lời.

-Cô nói gì vậy?-Mai sừng sỏ nhìn nó.

-Hại chết cháu gái người ta rồi mang cái bản mặt của mình lợi dụng tình cảm của họ, xem ra cô không có chút liêm sỉ nào nữa-Nguyên.

Mọi người sững sờ trước câu nói của nó.

-Cô..cô..là ai?-Mai bắt đầu toát mồ hôi, mặt tái lại.

-Đầu thú đi, sao cô không nói với bọn họ cô là con gái của Hùng lạnh nhỉ-Nguyên nhếch mép cười.

-Con gái của Hùng lạnh?-Khánh trừng mắt lên.

Bọn đứng cạnh giờ mới ý thức được những gì nó nói.

-Mai, có đúng như cô ta nói không?-My chen vào.

-Đừng nên nói đó là sự thật nếu cô muốn yên thân-Luân hùng hổ

-Thì sao, đúng vậy, tôi là con gái ông ta đó, các người biết cũng chẳng làm gì được vì con bé Nguyên đã chết dưới tay tôi rồi-Mai phá lên cười ghê rợn

-Cô đã hại Nguyên thật ư?-Khánh nắm cổ áo Mai lên dí người cô ta vào tường.

-Mục đích của tôi vào đây chỉ có vậy, các người có giết tôi cũng không làm cô ta sống lại được và các người đâu có bằng chứng gì để buộc tội tôi-Mai cười ranh mãnh, một con chằn tinh mới lột xác.

Những lời nói của Mai khiến 4 đứa chúng gục xuống, tinh thần còn đau khổ hơn khi biết nó chết đi.Đối xử tốt với cô ta, người khiến cô bạn của mình mãi mãi không quay trở về.

-Là do các người quá cả tin thôi, có bằng chứng thì tới mà bắt, cô ta chết mọi bí mật đều xuống mồ rồi.-Mai đắc thắng.

-Pháp luật rồi sẽ trừng trị cô thôi-Nguyên đập thẳng vào người Mai cho cô ta nằm lăn lóc

-Cô là ai , biết mọi việc của tôi-Mai ôm bụng nhăn nhó.

-Tôi...là..người-Nó nhe răng cười trợn tức Mai.

-Rồi cha con tôi không để yên cho cô đâu-mai nhìn nó sắc lạnh

-Xin mời.Với hạng người như cha con cô, xử tử là quá nhẹ nhàng.Biến mau đi.

Hai cô bạn của Mai chạy tới dìu cô ta dậy rồi biến mất khỏi đám đông.

Nguyên thở dài rồi sải bước đi.

-Cô là ai?-Khánh kéo tay nó lại.

-Tôi là Sammy.

-Tại sao cô biết những gì cô ta làm, mà cô mới từ nước ngoài vào đây học-Khánh định tháo cặp kính của nó ra thì bị nó khóa tay lại.

-Tôi chỉ tình cờ nghe được thôi, đừng thô lỗ với người giúp đỡ mình thế chứ-Nguyên thả tay ra rồi chạy mất.

-Tớ thấy có gì đó kì lạ-Luân

-Chúng ta phải nói những điều này cho ông Trịnh ngay thôi-Duy

Kết thúc một trận đấu khắu , ai nấy lại về lớp, giờ thì mọi người đã biết tội lỗi không thể gột sạch của Mai.Và có những suy nghĩ cho cái chết bất hạnh của nó

51. Chương 52

-Tất cả là lỗi lầm của ta, tại sao hôm đó ta lại đồng ý cho nó đi sớm vậy cơ chứ-Con dần vật của một năm trước lại ôm lấy ông Thái sau khi mọi chuyện đã sáng tỏ.

-Đâu là lỗi của bác, có ai ngờ Mai lại gian xảo như vậy.-Tùng

-Ta quá lú lẫn khi không điều tra về con bé Mai-ông Thái

-Chắc Nguyên đã biết cô ta là con của hắn từ lúc đầu rồi-Mỹ thở dài.

-Dù đã biết là do cô ta gây ra như bằng cách nào thì không ai hay-Duy

-Mai biến mất rồi, có lẽ cô ta...-Luân

-Nếu để tớ thấy mặt,cô ta sẽ không còn đường sống đâu-Khánh

-Cô rất hiểu cảm giác của các cháu nhưng mà trước tiên nên để ý đến cô bé Sammy ấy.Nhờ con bé mà chúng ta biết được mọi chuyện , có thể cha con Mai sẽ không để yên cho cô bé ấy.

-Để chúng ngoài vòng pháp luật mãi sao ạ?-Nam

-Không có bằng chứng và chúng ta không biết chúng ẩn nấp ở đâu-ông Thái

-Như vậy thật bất công cho cái chết của Nguyên-Nam.

-Tại sao ông trời lại để chúng cướp đi tính mạng của nó dễ dàng như vậy chứ?-Thiên đập mạnh tay vào bàn.

Mọi người chẳng ai nói câu gì nữa, mỗi người đeo đuổi một suy nghĩ riêng.

Bỗng tiếng chuông cửa reo.

Phiền một lần nữa ông quản gia lật đặt ra mở cửa...nhưng chẳng có ai....chỉ có một túi xách màu đen dựng giữa cổng.

-Ông chủ, có một cái túi xách đặt bên ngoài-QG đặt nó lên bàn.

-Lạ nhỉ, sao tự dưng ai đem đến mà không..-ông Thái lục lọi trong túi lấy ra một chiếc hộp giấy và một phong bì thư.

-Trò gì vậy?-ông Lực (giờ mới có cơ hội lên tiếng).

-Mở cái hộp ra trước vậy-Mọi người đổ dồn mắt vào chiếc hộp màu xanh ấy.

-Máy ghi âm.Sao lại xám xịt thế này-ông Thái loay hoay.

-Kiểu máy này của năm ngoái mà-Duy

-Á..chạy được nè...

Rẹt....Rẹt....

-Có chuyện gì vậy?-Tiếng của Nguyên vang lên khiến mọi người ngơ ngác nhanh chóng chú tâm nghe hết cuộn băng.

-Cô chủ trong thùng nhiên liệu có gì đó-người 1

-Bật chế độ lái tự động đi, chúng ta cần kiểm tra.-Nguyên

Uỳnh.....zzzzzzzzzzzz.

-Sao máy bay rung lên vậy?-Nó lo lắng.

-Cô chủ...hai quả bom tự chế được đặt ở thùng nhiên liệu-ng2

-Ổn định máy bay đi để tôi đi xem.-Nguyên chạy nhanh tới

.....

-Mai là cô làm sao-Nguyên tức giận hét lên sau khi đọc bức thư gắn trên quả bom

” Tặng cô món quà bất ngờ, bánh xác , xuống mồ nhé .

Máy bay nhanh chóng xuất hiện những hiện tượng lạ.

-Chỉ còn cách nhảy dù xuống thôi, cô đeo bộ này vào đi, nhớ khi nào thì bung dù rồi chứ?

Nguyên gật đầu rồi ngơ ngác:”-Còn hai chú sao không mặc vào đi ạ?”

-Chỉ có một bộ thôi , nhờ cô chăm sóc gia đình chúng tôi-Nói rồi hai người đẩy nó ra khỏi máy bay.Trong khi rơi xuống nó tận mắt nhìn máy bay nổ tung bốc cháy trên bầu trời.

...ZZZZ..ZZZ...ZZZZ.....ZZZZZ.....ZZZZZ.

-Có...có..nghĩa là...có thể ...Nguyên còn sống-My rơi nước mắt cất lên từng tiếng.

-Nhưng chỉ có thể đáp xuống trong khu vực ấy, tại sao chúng ta không tìm thấy nó?-ông Thái trau mày

-Con bé còn sống thật sao-bà Hoa không cầm được nước mắt.

-Thủ đoạn của Mai thật đáng sợ-Duy

-Ba à, chúng ta phải nhanh chóng tìm con bé-bà Hoa nức nở.

-Có..tìm..nhất định chúng ta phải tìm ra con bé..-ông Thái lau vài giọt nước mắt.

-Còn bức thư kia ạ?-Nam cầm lên đọc.

Giờ thì mọi người biết Nguyên còn sống.Nhưng đừng vội mừng như vậy.Nó nằm trong tay tôi.

Và các người biết đã làm tổn thương nó thế nào trong lần nó tới quán bar sau khi trở về chứ.

Cơ hội cuối cùng cho các người chuộc lỗi, hãy tìm con bé-cho tới đêm Halloween.

Nếu các người thất bại, con bé sẽ mãi mãi ở bên cạnh tôi.

Good luck.

-Nếu vậy có lẽ cô bé mẹ gặp bên Anh là Nguyên thật, nhưng sao nó lại ở Anh nhỉ?-Bà Hoa trau mày nghĩ.

-Có ai đó đã cứu nó và đưa sang Anh-ông Lực

-Đúng vậy hôm gặp ở sân bay, cô bé đó nói cùng gia đình về .

-Hôm ở quán bar con cũng thấy một cô gái có biểu hiện rất lạ-Khánh moi móc trong trí nhớ.

-Vì vậy mà nó không chịu ra mặt ư?-Ông Thái

-Chắc hẳn cậu ấy cũng bị sốc khi nghe tin mình đã chết-My

-Vậy là hôm đó con và Nam không hề nhìn nhầm-Thiên khẳng định.

-Dù thế nào chúng ta cũng phải tìm Nguyên nhanh chóng, cũng gần tới Halloween rồi-Tùng

-Ta sẽ cho người kiểm tra chuyến bay hôm đó.

Mọi người nhanh chóng đi khỏi với hy vọng sẽ tìm được nó.

-Hắt xì.....-Nguyên xịt xịt mũi.

-Cậu bị cảm rồi đó, xuống phòng y tế đi-Hà nhăn mặt nhìn nó.

-Tớ ghét xuống đó, hỳ , cậu có thể xuống đó lấy hộ tớ viên thuốc không?-Nguyên mỉm cười năn nỉ.

Sau khi vạch mặt Mai nó chẳng thèm để ý đến việc cô ta còn xuất hiện hay không, một điều luôn chạy trong đầu nó là:

“-Cho tới đêm Halloween con không được cho ai biết mình là Trịnh Nguyên.”-Của baba nó.

-Dù sao con cũng không thích lộ diện, sống xấu xí thế này cũng hay.Hehe-Nguyên ôm bụng cười (dở)

Điện thoại lại rung lên trong túi nó.

-Có lẽ cô quá rảnh rồi khi suốt ngày gọi cho cháu nhẽ?-Màn hình hiện số của Larry.

-Cháu bị cảm mà không xuống phòng y tế hả?

-Khoannnn...sao cô biết?

-Thì ta đang làm bác sĩ giả trong trường con nè-Larry cười phá lên.

-Hả???, cô có muốn giết người thì phải tìm chỗ khác chứ sao vào đây dọa học sinh ở đây-Nguyên tức tốc chạy đi.

-Cô biết thừa cháu sợ vào những nơi như vậy rồi mà-Nguyên nói với vào phòng y tế.

-Chẳng phải cháu đánh liều vào bệnh viện một lần rồi thầy-Larry hét to lên.

-Cô theo dõi cháu hả?

-Không ngờ có ngày ta có thể lừa cháu.Haha

-Không đầu khẩu nữa, sao cô lại vào đây?

-Cô là vệ sĩ riêng của cháu với lại cháu đang gặp nguy hiểm từ mọi phía-Larry đánh mắt.

-Haizzz...lại quan trọng hóa nữa rồi, tạm thời hấn đang chết đói đó thôi.

-Cũng cần phải cẩn trọng.Thôi cháu cầm thuốc này ăn trưa rồi uống vào-larry ném vỉ thuốc ra ngoài.

-Hà.. ới... ờ...i ới đâu rồi-Nguyên cao giọng gọi Hà.

-Này-Ai đó đập vai nó.

-Xin lỗi-Nguyên nhanh chóng cúi người xuống.

-Làm gì mà thấy chúng tôi cô lại tránh mặt vậy?-Khánh

-Hỳ, tốt nhất là không có quan hệ gì với mấy người, tôi cũng ý thức được đám con gái trường này không vừa-Nguyên cười đau khổ mong cho bốn người đó tránh xa nó ra.

-Chúng tôi chỉ muốn cảm ơn vì chuyện cô giúp chúng tôi, một việc rất quan trọng-Luân

-Đi ăn cùng bọn tớ chứ?-My kéo tay nó.

-Ấy ấy...tớ..tớ..

-Không sao đâu, mà cậu nói ra những điều đó không sợ Mai trả thù à?-Luân

-Tôi nghe thất gì nói thế thôi, không hay hậu quả ra sao?-Nguyên đảo mắt lung tung vẫn cúi mặt xuống.

-Mà sao cậu lại để tóc lộn xộn như vậy, càng làm xấu đi-My vuốt tóc nó

-Cậu không cần thương hại tôi-Nguyên gạt tay chạy đi.

-Không phải cậu ấy xấu hổ đấy chứ?-My đưa mắt nhìn 3 thằng bạn.

-Tý chết-Nguyên thở phào nhẹ nhõm.

-Hà! hóa ra cô này đang ...-Nguyên thấy Hà đang đi cạnh Điệp.

-Xin..xin..lỗi..cậu có thể trả cô bạn này cho tôi được không?-Nguyên ấp úng, biểu hiện cơ bản khi nhập môn phái xấu xí.

-Cảm ơn nhiều-Hà chợt đỏ mặt rồi kéo tay nó đi

-Cậu vừa thổ lộ hay sao mà mặt đỏ bừng bừng thế?-Nguyên bịt miệng cười.

-Ờ..ờ thì..ừm.

-Tên đó quy y cửa phật thật-Nguyên lẩm bẩm.

-Đi ăn mau.

-Cậu lúc nào cũng ăn với ăn mà chẳng thấy mập lên chút nào-hà lướt nhìn nó.

-Xin cô, tôi xấu nên ông trời thương cho cái khoản ấy hoàn hảo-Nguyên cười đắc chí.

-Halloween có sự kiện gì đặc biệt?-Nguyên lúi húi ăn.

-À..các lớp sẽ làm riêng một khu để hù dọa mọi người.Có ban giám khảo, lớp nào có ý tưởng kinh khủng nhất sẽ giật giải.

-Vậy có gì khó?

-Một điều cậu không biết là....các lớp sẽ có một cuộc thi nho nhỏ.Hừ

-Thì gì? nói nhanh coi.

-Mỗi lớp chọn một cặp để tham gia thử thách tam giác quỷ, do chính tay hắc kaka của trường thiết kế.

-Ai là hắc kaka?

-Thầy Đạt nổi tiếng của trường mình.

-À..à...riêng ông ta thì....mình đâu quên năm ngoái bị lão co hít đất và do cô nương đang ngồi cạnh đây-Nguyên than vãn một mình.

-Tớ nghĩ cậu có nguy cơ bị chọn-hà vớ vai nó.

-Why?

-Thì cặp lớp mình do lớp 12C2 chọn, cứ yên tâm mà thử sức.

-Có lẽ tớ nên nghỉ ốm bắt đầu từ bây giờ.

-Không tránh khỏi đâu.

-Con chỉ muốn cái bằng tốt nghiệp thôi-Nguyên ôm đầu vẻ mặt đau đớn.

52. Chương 53

-Được lắm lũ quỷ, dám bắt ta bẻ một đồng đồ thể này hả?-Nguyên tức muốn xì khói, thật bất công khi là một người không có quyền lực.

-Trông có vẻ nặng nhĩ, cần tôi giúp không?-Khánh đi ngang qua nó.

-Vậy hả?Cảm ơn nhiều-Nguyên quăng cả đồng lên người hắn.

-Ít nhất cô cũng phải cầm đỡ tôi một ít chứ-Khánh loạng choạng.

-Đúng là công tử bột đều không làm được trò trống gì mà-Nó bực mình giựt lại 1 túi.

-Còn đứng đấy nữa, anh đi nhanh dùm tôi-Nguyên quay đầu lại quát rồi bắt chợt khom người lại nhăn nhó.

-Cô dám quát tôi cơ à, gan to nhĩ?-Khánh cười ranh mãnh

-Đâu có, từ nhỏ gan tôi đã yếu rồi.Đây chỉ là buột miệng thôi.-nó thở phào nhẹ nhõm

-Cô từ Anh sang hả?

-Sao...sao anh lại hỏi vậy, tôi vào lớp khá lâu rồi, giờ mới biết là tôi có tồn tại hả?-Nguyên dòm hẩn dò xét.

-Chỉ là tôi đang tìm cô bạn cũ , hình như cô ấy cũng vừa từ Anh sang.

-Ai? Người mà Mai hại hả, không phải cô ta đã chết sao?

-Chúng tôi được tin là cô ấy chưa chết, giờ mọi người đang dồn sức tìm kiếm.

-Họ biết cả rồi sao, không được, thế này thì kế hoạch bại lộ mất, làm thế nào giờ, hay là chạy trốn tiếp?-Nguyên bứt tóc suy nghĩ.

-Cô làm sao vậy, tự dưng toát mồ hôi thế kia?

-Không..không sao, tại trời nóng quá, tôi đi trước đây-Nguyên cười nhún nhó rồi chạy đi mặc cho Khánh đứng ngẩn ngơ.

-Chúng ta phải trang trí thế này bao lâu nữa?-Nguyên ngồi bịch xuống đất.

-Xong , thì về-Hà

-Xem nè..

-Á.....bỏ xuống mau-hà hét toáng lên khi nhìn thấy bộ xương người trên tay Quỳnh.

-Sao bọn họ không làm?-Nguyên đưa mắt nhìn một lũ chúm đầu vào nhau tán chuyện.

-Dân đen mà-Hà thở dài.

-Bộ hai cậu là dân đen, nhưng sao vào học được trường này?-Nguyên

-Cốc...nhiều nghĩ hiểu không?-Quỳnh cốc đầu nó.

-Cậu leo lên treo quả bí này đi-Hà bảo nó.

-Sao lại là tớ, không nhờ ông Điệp kia kìa?-Nguyên gân cổ lên cãi.

-Nhanh và luôn-Hà nhìn nó trừng trừng.

-Dạ vâng,con chưa muốn chết-Nguyên lặng lẽ trèo lên cái thang sắp đổ kia.

-Hai đứa tôi sẽ giữ, cậu cứ yên tâm.

Loa...loa...loa...tin khẩn cấp....tin khẩn cấp.....-một tên phi như bay vào lớp không phanh kịp nên người anh chàng xô cả đồng bàn tiến thẳng tới cái thang nó đang đứng.

-Á.....lũ con gái hét toáng lên sợ hãi...

-Phù.....tiếng của Khánh cất lên, nó mở mắt ra.may mắn Khánh chạy tới đỡ nó, không thì gãy chân như chơi.

-Cảm.... ơn....-Nguyên lúng túng cúi đầu xuống tránh ánh mắt của hắn, ngượng chín mặt.

-Ông đi đứng kiểu gì thế hả?-Hà quát tên hấp tấp kia.

-Xin..xin..lỗi cậu không sao chứ?-tên kia lắp bắp.

-Tôi không sao.-Nó chỉnh trang lại.

-Có chuyện gì mà chạy trên hành lang vậy?-Quỳnh

-Nhà trường thông báo về cuộc thi , ban giám khảo sẽ không yêu cầu các lớp trang trí chấm điểm nữa, mà sẽ trao thưởng cho lớp nào có cặp đôi bước chân ra khỏi ba thử thách trong ngày halloween.

-Haizz mất công thật đấy-cả lớp nhốn nháo.

-Còn gì nữa không?

-Mỗi lớp sẽ chỉ định 2 đội của lớp kia, lần này lớp 12C2 chọn trong lớp ta và ngược lại, chúng ta chỉ định bên đó.

-Hehe, lần này chúng ta phải chơi tên Hiếu một trận mới được-Một người nào đó nói.

-Ý hay, tên nhát gan đó phải xử.

-Thế này nha....

.....

-Hello các ầy-Hiếu cũng lũ bạn từ cửa lớp đi vào.-Lớp tôi có một sự lựa chọn rất thú vị.

-Ai? nói luôn đi.Dài dòng.-cả bọn đồng thanh.

-Vội gì, 2 cặp mà đúng không-Hiếu cười ranh mãnh.Đó là....-hắn cố kéo dài hơi

-Hai người kia, Khánh và cô-Hiếu trợn mắt lên nhìn nó.

-Này, chơi bắn vừa thôi nhá-Mấy tên mất bình tĩnh.

-Chấp nhận sự thật đi , lớp tôi chỉ định mà.Hiếu kéo lũ bạn đi khỏi.

-Cậu làm sao vậy?-Nguyên quay sang hỏi Hà.

-Tớ..tớ..nhát ma lắm-Hà run lấy bẫy.

-Không phải chứ..vậy là bọn họ biết điểm yếu của chúng ta hả?-Ngơ ngác-Lo gì cậu đi cùng người trong mộng còn gì.

-Khánh và Sammy ư?Ồn không vậy?-Luân vuốt cằm

-Sammy đừng nói là cậu cũng sợ ma đấy nhá-My

-Tớ mà sợ á, hỏi tên này này,chúa sợ ma-Nguyên chỉ vô người Khánh rồi giật mình.-” lại lỗ lờ rồi ”

-Sao cậu biết bí mật này?-Bốn tên ngơ ngác nhìn nó.

-À..ờ..tớ nghĩ vậy, đâu phải người nào cũng không sợ đâu-Cười nham nhở

-Nhìn cậu tớ lại liên tưởng đến Nguyên, nhưng rất tiếc lại không-My thở dài.

-Sao giống được, cô ấy khác hẳn tớ mà.

-Cậu đã trông thấy cậu ấy bao giờ đâu?-Duy

-Á, sao tớ toàn nói linh tinh vậy nhỉ, xin lỗi tớ phải đi-Nguyên quay đầu chạy thẳng.

-Cậu ấy lạ thế nào ý-My lắc đầu khó hiểu.

-Chắc mọi việc sẽ ổn thôi, lớp ta cố giành giải là được.-Luân hô to

-Cậu không biết tớ sợ bóng tối kiểu đấy hả?-Khánh kéo áo Luân.

-Đã có Sammy cho cậu bám áo rồi còn gì, chịu khó đi,hỳ-Duy

-Chưa chắc chạm tay vào được điều ước ấy-My nói băng quơ.

-Bama không về Anh nữa ă?-Nguyên ngơ ngác khi ông bà Dewey thông báo hủy chuyến bay.

-Hôm nay cả nhà chúng ta ra ngoài ăn nhá, con đi thay đồ đi.-ông Ron giục nó.

-Lạ thật, sao hai người lại muốn ra ngoài nhỉ?-Nguyên trau mày.

-Nhanh lên nào, không biết bao giờ con mới hết tình tò mò ấy-mama nó cầu nhàu.

-Ok.

Ba người gia đình nhà Dewey cùng đi tới một nhà hàng sang trọng thưởng thức bữa tối.

-Con đã quen lại với không khí nơi đây rồi nhỉ?-ông Ron nhấp ly rượu.

-Vâng.Vốn dĩ đã vậy rồi ă-Nguyên tươi cười.

-Một năm sống cùng chúng ta con cảm thấy thế nào?-mama nó

-Rất hạnh phúc ă, con muốn ở mãi mãi với hai người.

-Con không định gặp gia đình mình hay sao mà nói vậy?ông Ron

-Vậy thì con muốn ở với tất cả, chúng ta sẽ ở chung được chứ?

-Trong đời con chỉ được chọn một trong hai thứ mà thôi-Bà Dewey sụt sùi.

-Mama sao vậy? Riêng con không cho phép ai rời xa mình, mãi mãi là vậy.

-Ta rất vui khi con nói vậy-Ông Ron mỉm cười

-Hai người tự xưng nói những điều kì lạ này là sao?-Nguyên liếc từng người.

-Giờ ta rất hạnh phúc.-Cả hai đồng thanh.

-Nà....ăn xong hai người đi xem phim cùng con chứ?

-Gì cũng được, chỉ cần con vui.

Không khí của buổi tối đêm lễ hội halloween khiến ai cũng ghê rợn.Chẳng hiểu ông thấy bố trí các thử thách kiểu gì, bao nhiêu con mắt chen nhau dòm vào cánh cổng sau trường.

Sân sau được ông thầy tận dụng hết không gian, âm u, bóng tối bao phủ, cây ma, xương xẩu xung quanh, loằng ngoằng dây , máu giả lênh láng trên đường.

-Chúng ta không tìm được cậu ấy, tối nay là hết hạn rồi-Mỹ

-Không xác minh được người mà cô Hoa gặp ở sân bay-Duy

-Tại sao cô ấy lại trốn-Khánh thở dài.

-Hy vọng chỉ là hy vọng-Luân.

-Nhờ đâu cô ấy ở rất gần chúng ta?-Mỹ

-Đừng nói cậu nghi ngờ Sammy nhá?-Luân

-Hoàn toàn khác biệt phải không Khánh?-Duy

-Tớ không biết-Khánh đưa mắt tìm nó.

Mỗi người chọn riêng mình một bộ trang phục kì dị nhất, phù thủy , ác quỷ, xác chết.....còn nó đúng như lời của Mai chẳng còn trang điểm gì cũng làm người sợ rồi.

-Hãy-Nguyên nhất Hà lần nữa và kết quả như mong đợi, cô nàng giật nẩy người xô vào người Diệp.

-Cậu có thôi dọa tớ kiểu đó không?-Hà chấn tỉnh tim mình.

-Thì thấy hai cậu nhát nhẽo quá nên tớ tạo không khí mà-Nguyên nói rồi chạy té đi.

-Cô chạy đi đâu vậy?-Khánh tóm cổ nó.

-Tôi có chân tôi tự đi được-Một vài s Khánh nhớ tới bộ dạng của Nguyên .

-Anh sao vậy?-Nguyên quơ tay trước mắt hấn.

-Cô ăn mặc kiểu gì vậy? Đã xấu thì phải mặc gì cho đẹp hơn chứ?-Khánh tự xưng bực dọc.

-Anh rồi hơi à, tôi đâu có đụng chạm gì anh mà cáu lên thế.Tôi xấu mặc tôi-Nó quát hấn lên.

-Hai người có thôi đi không-Duy cần nhấn.

-Áaaaaaa.....-Từng đội lần lượt bước vào thử thách và chưa hết cửa đã chạy té ra ngoài.

Và kết quả cặp của Hà và Diệp cũng vậy chỉ vì cô nàng tự động rút trước.

-Rợn người đến vậy sao?-Nó bắt đầu suy nghĩ lại

-Cô sợ hả?Nốt cựa của tên Hiếu này tới lượt chúng ta đó-Khánh.

-Đâu có, người tôi lo là cậu đó, đừng có sợ quá mà chạy ra trước, kéo ô danh đại thiếu gia-Nguyên bực miệng cười.

Nguyên bỏ qua thái độ e dè gặp hấn lúc bình thường.

53. Chương 54

-Đi vào bên này, tý nữa ra bên kia hả?-Nguyên ngơ ngác nhìn hai cái cổng sắt.

-Vào rồi sẽ biết-Khánh.

Hú...uuuu....

Hai tên bắt đầu bước vào, đi được một đoạn những tiếng rú rợn người kêu lên liên hồi.

-Tôi đoán chắc là đèn hiệu cảnh sát-Nguyên bật cười.

-Có vẻ cô chẳng biết sợ là gì nhỉ?-Khánh

-Tôi thích nhất mấy trò kiểu này.Thú vị mà.

Không một chút ánh sáng trắng, màu đen đỏ bao trùm , mùi tanh bắt đầu bốc lên.Xác chết giả chất đồng lộn xộn , tung tóe...

-Á...-Khánh hét toáng lên bám lấy tay nó.

-Này, anh tính lợi dụng tôi hả?

-Giật mình, tự dưng bị nắm chân lại.

-Nè, anh cầm đèn pin đi-Nguyên gắt lên.-Có mỗi cái dây gai mà cũng sợ.

-Ai nói tôi sợ-Khánh vênh mặt lên.

-Xin ông, sợ thì nói hẳn ra-Nó lẩm bẩm.

-Gió bắt đầu thổi, những chiếc lá khô trôi xào xạc trên đường, thời khắc nửa đêm, khi cái chết bao trùm....-Nguyên thuyết minh.

-Cô có thôi đi không, lại còn bày trò thêm nữa.

-Này, anh có đi nhanh không?-Nguyên quay đầu lại thấy hấn đang đứng bất động.

-Đằng..đằng sau cô...-Khánh trợn mắt chỉ ra sau nó.

-Hả????...chơi kiểu này nữa-Một đám người mặc vải trắng cầm dao đang lững thững tiến tới

-Ông thấy này bố trí kinh thật-Nguyên chạy tới giật tấm vải trên người bọn họ xuống

Xẹt....xẹt....

-Dao thật à?-Nguyên ngơ ngác.

-Các người là ai?-Khánh quát to lên.

-Bọn ta đến khử 2 đứa mi-Một tên cười lớn.

-Làm ơn bỏ qua nỗi sợ của anh đi, xử bọn chúng đi không chết đấy-Nguyên nói gấp rút rồi nhảy bổ vào hạ mấy tên.

Khánh đứng tần ngần vài giây rồi lao vào phụ nó.

-Phù...xã hội đen...mỗi cả tay....sao ngu thế không biết mặc thêm của nợ này chi cho vương-Nguyên phải tay sau khi cột chặt chúng vào nhau.

-Cô biết võ hả?

-Đâu có, tôi võ mèo mà-nó thè lưỡi cười đều.

-Xém chết, lượn nhanh, không tý chúng tỉnh dậy bây giờ-Nguyên kéo tay hấn chạy tiếp.

-Hê, xem ra anh cũng gan lên rồi nhỉ, từ nãy giờ không kêu gì cả.

-Tôi có nói là tôi sợ bao giờ chưa...

-Đứng yên....anh...anh có sợ rần không vậy?-Nguyên mỉm cười nhìn hấn.

-Là sao????

-Tin vui...dưới chân kia....-nó chỉ tay xuống dưới chân Khánh.

-Aaaaaaaaaaaaaaaaa.....

Bên ngoài...

-Tiếng con thú nào vậy?-Luân.

-Sao cô không cứu tôi-Khánh rùng cả người.

-Được rần hôn sướng quá còn gì-Nguyên ôm bụng cười.

-Ông Đạt này, phải cắt chức mới được.-Khánh đỏ cả mặt

-Làm gì nóng vậy, rèn luyện tinh thần cho anh còn gì, rần nó đau cần chết anh-Nhấn nở cười.

“Biển báo : Hố ăn thịt người.”

-Hế lô chú xương...giờ bằng lâu thế này không mỗi chứ.-Nguyên đùa nghịch bộ xương người đang ôm cái biển báo.

-Cả trong lẫn ngoài cô đều có vấn đề nhĩ-Khánh khoanh tay nhìn nó.

-Cảm ơn.Tôi cũng mong vậy.

-Muốn tập thể dục cho người ta hay sao mà đào một hố bùn ở đây thế này.

Cả lối đi bị cái hố cát lún đầy chặn, phải nhảy qua mới thoát 1m

-Dễ thôi , anh nhảy trước đi.

-Cố mà qua, cô có bị chìm dưới đấy tôi cũng thèm mà cứu.

1-2-3-an toàn.

-Hết cửa một rồi sao?-Khánh ngơ ngác nhìn cái dây bằng đỏ giăng kín đường.

-Có chỉ dẫn.-Nguyên lôi trong quả bí ngô ra một tấm gỗ.

” Hãy tới phòng vẽ, tìm ra chiếc nhẫn của quý.”

-Sáng tạo và đầy dọa học sinh-Nguyên phán một câu rồi chui qua hàng rào cây đi tới phòng vẽ như chỉ dẫn.

-Những đội kia không tới đây được sao?-Khánh ngó quanh

-Đội ra khỏi đây thì anh hãy thắc mắc.

-Nè...-Khánh chiếu đèn pin lên mặt.

-Anh muốn chết hả????????-Nguyên bụm thẳng vào người hấn

-Ha, lại còn nói cô không sợ.-Khánh phá lên cười.

-Chỉ là tôi không ngờ, tên đi cùng cũng biến thành ma.

-Sao lâu vậy?-My nhảy nhảy ngó vào trong

-Ngồi xuống đợi vớt xác họ đi-Duy chống cằm uể oải.

Kẹt....kẹt....

-Hù ..uuuuuu.....

-Đây là phòng vẽ, nổi tếng tin đồn có 1 cô gái chết oan đó hả?-Nguyên bước vào trong, mọi thứ đều được phủ vải trắng, bụi bám lâu ngày, không khí âm u.

-Ừm.

Uỳnh...uỳnh....rầm....uuuuuuuu.....tiếng cửa sổ đập liên hồi.

-Anh tới đóng cái cửa khốn khiếp kia vào đi.

-kệ nó, tìm nhanh lên còn đi.

-Anh nổi máu nhát cáy rồi hả?

Cả hai chia nhau ra tìm đồ vật yêu cầu.

-Tại sao cô ta chết vậy?

-Ai?

-Trường nổi tiếng thế này mà có tin đồn học sinh tự tử hả?

-À, yêu thầy giáo nhưng bị từ chối.Tôi nghe kể thế.

-Tình yêu mù quáng-Nguyên lắc đầu thở dài.

Rầm...chiếc đầu của một cái tượng tự nhiên rơi xuống.Hai tên giật mình quay đầu lại.

-Cô bạn, tôi biết cô chết oan nhưng cũng đừng dọa chúng tôi vậy chứ?-Nguyên cất tiếng.

-Cô hâm à, tự dưng nói chuyện một mình-Khánh nhìn nó khó hiểu.

.....Im lặng....

-Nhanh, trong bức tượng...-Nguyên chỉ tay vào

Không hiểu gì cả nhưng Khánh vẫn làm theo những gì nó nói.-Đây rồi.

-Oa...đẹp đấy chứ, vàng ròng , ra khỏi đây thôi-Nguyên đẩy Khánh ra khỏi cánh cửa.Nó quay đầu vào, tay kéo cánh cửa:-Cảm ơn cô bạn.-Nó mỉm cười rồi khép cửa lại.

-Lần này tới lượt cô câm à?-Khánh phá vỡ bầu không khí vớ vẩn này.

-Anh có thể yên lặng mà đi không.-Nguyên nghiêm túc.

Chúng quay lại chỗ dây băng đỏ chằng chịt đó, loay hoay đứng trước.

-Đưa cái nhẫn cho tôi.-Nguyên

-Làm gì?

Nguyên chăm chú quan sát chiếc nhẫn.bên trong có khắc dòng chữ nhỏ.

” Hãy trả ta về lại với bàn tay chủ, nơi cuối bức tường.”

-Tìm bàn tay đi-Nguyên nói rồi cúi xuống cặm cụi tìm.

-Cô nghĩ nó ở đây sao?

-Nơi cuối bức tường, nhưng tôi cũng không rõ.

-Sao cô phải nhanh chóng tìm vậy?

-Tôi muốn ra khỏi nơi tẻ nhạt này-Nguyên

-Ha...đây rồi...-Cuối cùng nó cũng tìm thấy.Đặt chiếc nhẫn vừa khớp với ngón tay cái của bàn tay sần sùi ấy, những dây băng tự động rút ra rơi xuống đất.

-Không ngờ cô giỏi vậy.

-Tôi mà lại..Hai người băng qua khỏi chỗ cây rậm rạp ấy bước tiếp tới một con đường đã hoang vu....uuuu....

-Có lúc cô rất giống một người mà tôi quen-Khánh

-Hử???Anh nói tới Nguyên hả-Nó lơ mơ chẳng quan tâm.

-Hôm nay là ngày cuối cùng nhưng cô ấy không chịu xuất hiện.-Khánh thở dài

-Sao vậy?

-Một người nói nếu chúng tôi không tìm ra thì mãi mãi mất cô ấy.

-Theo anh tại sao cô ấy không chịu gặp mặt mọi người? Vẫn bước đi trên đường.

-Rất ...rất nhiều.-Khánh ngập ngừng.

-Tại sao anh phải nhọc công như vậy, chỉ là một cô gái thôi mà?

-Đối với cô là vậy nhưng với tôi lại khác.Khi nghe tin cô ấy mất, cả thế giới như sụp đổ trong tôi vậy.

-Vậy cô ấy rất quá đáng, và anh nên quên cô ta đi.

-Tôi nghĩ là tôi đã tìm được, nhưng không biết tại sao..

-Ừ..anh cứ mù mịt thế thì gục sớm, bớt bần chuyện đó đi, nhanh kiếm đường ra đi.-Nguyên nhanh chạy trước

-Vẫn bướng bỉnh như vậy-Khánh đứng cười một mình rồi theo sau nó.

-Cái gì thế này?-Nó trở mặt nhìn cái hồ thân yêu bị biến thành một nơi kinh khủng.

-Cửa cuối.Xem ra có vẻ...

-Cái cúp kia-Một thứ màu vàng hắt lên mặt nước đỏ ngầu.

-Đặt dưới hồ sao, phải lặn xuống hả?

-Đúng vậy, anh xuống lấy lên đi.

-Lại là tôi sao?

-Không anh thì ai.Cố lên nhá-Nguyên nhe răng cười rồi chạy ra ghé đá ngồi.

-Hi sinh thân mình vì tất cả-Khánh thở dài rồi nhảy xuống hồ.

Chiếc cúp được đặt giữa hồ, một màu nước đỏ ngầu như máu, những quả bí ngô, trôi bồng bềnh trên mặt nước.Một cái xích nhỏ cố định để giữ chiếc cúp bên dưới.

Khánh loay hoay đục, khoan, mài xích bằng tay,tỷ tỷ lại ngoi lên thở.Nó chẳng quan tâm ngồi chơi trên ghế đá.

Quyết tâm hạ gục chiếc xích bé nhỏ đáng thương kia, Khánh lấy một hơi dài rồi hụp xuống.

Bụt..chiếc xích bung ra một cách nhẹ nhàng, cái cúp yên vị trong tay hắn

-Hự..ừ..ừ..-bị chuột rút, Khánh chơi vơi đập nước cố nổi người lên, chiếc cúp tuột khỏi tay, nước chen vào cổ họng hắn.

Tự nhiên yên tĩnh hẳn, nó quay đầu lại tên Khánh vẫn chưa ngoi lên.

-Haizz..có việc xuống lấy mà cũng khó khăn thế cơ à.-Nói ngồi nó đi tới miệng hồ, giật mình tỉnh giấc....

-Khánh ..Khánh..anh làm sao vậy?-Nguyên lúng túng tháo kính, phi xuống cứu hắn.

Gắng sức lôi một tảng đá dưới nước, nó kéo được hắn lên bờ, thở dốc, nó tát liên tiếp vào mặt Khánh nhưng không có một chút động đậy nào.Hắn không tỉnh.

-Này anh có tỉnh lại không hả-Nguyên sợ hãi áp tay ấn ngực hắn.Vô ích, tay nó run lên bần bật.

-Tôi không cho anh chết, mau tỉnh lại đi, làm ơn.-Nó vẫn cố gắng ấn tay bắt hắn tỉnh lại.

-Chỉ còn cách...nhưng mà...đành vậy-Nguyên lưỡng lự, nhưng cứu người là quan trọng nó đành hô hấp nhân tạo cho hắn vậy.Môi chạm môi, mặt nó đỏ bừng lên.

-Xin anh đừng có chết-Nguyên thở dốc, nước mắt nó chảy nhanh xuống.Môi nó vừa chạm xuống thì bờ môi Khánh đáp lại.Nó tròn tròn mắt nhìn hắn cố đẩy mình ra khỏi hắn.

-Anh...-Chưa để nó nói thêm câu nào, Khánh kéo tay nó ôm chặt vào lòng.

-Bỏ tôi ra ,anh làm gì vậy?-Nguyên vùng vẫy.

-Em còn định trốn tiếp ư.Trịnh Hạ Nguyên.-Khánh càng siết chặt tay hơn.

-Anh..anh..biết rồi sao?Từ...từ khi nào vậy-nó ngưng lại.

-Sợi dây chuyền đó, hôm anh đỡ em.

-Vậy hả.-Nguyên đẩy người Khánh ra , vội đứng dậy.

-Lúc này anh giả vờ đứng không?-mặt nó lại đỏ lên

-Đâu có , chuột rút thật.

-Chúng ta đi ra thôi, quá lâu rồi.-Nguyên quay mặt đi,không quên nhặt chiếc kính lên.

Chap 55.

-Đến bao giờ con mới được tháo cái khăn này ra đây?-Nguyên phụng phịu tự dưng lại bị bịt mắt đi đến đâu đó.

-Con ráng chịu đi sắp tới rồi-mama cản nó tháo chiếc khăn.

Đêm Halloween ấy, sau khi ra khỏi cái cổng , hai đứa chúng ướn như chuột lột làm mọi người khó hiểu, Nguyên xin phép về luôn còn mọi chuyện sau đó nó không hay, mấy ngày sau nó cũng không tới trường luôn.Tất nhiên lớp nó giành giải nhất, dù muốn tới chung vui cùng lũ bạn nhưng chẳng hiểu sao nó không muốn bước vào trường, và giờ đang chùn chân ầm bị bama vực dậy, bắt đi tới đâu đó.

-Mất con sưng lên rồi nè-Nguyên than vãn.

-Con khóc luôn cũng được-Ông Ron đang lái xe, ông muốn lái dù không phải lần cuối cùng.

-Có phải baba gửi thư và máy ghi âm của con cho ông nội không ạ?

-Con biết rồi hả?Thông minh thật.

-Haizz, con quá hiểu baba mà-Nó không chịu ngồi yên, dậm chân thành thịch.

-Dừng lại ngay nếu con không muốn bị tai nạn-Ông Ron mỉm cười.

Ở nơi nào đó

-Nhanh lên nào....nhanh lên....họ sắp tới rồi.

-Xong rồi mà ông...

Chiếc xe của gia đình nó tiến vào một chiếc cổng, đằng trước là một sân cỏ rộng rãi, mùi hoa bách hợp lan tỏa khắp đường vào.

-Có lẽ họ rất chu đáo-tiếng mama nó cất lên.

-Con bỏ khăn ra được chưa?

-Được rồi, thoải mái

Nguyên ngơ ngác nhìn cảnh vật xung quanh, lòng nó trở nên ấm áp, một không khí ấm cúng lan tỏa quyện với mùi thơm của những bông hoa nó yêu thích.Nó khẽ mỉm cười.

Cả ba người đi tới sân sau,nơi mọi người trong gia đình nó tụ họp.

-Ông nội-Nguyên nghiêng đầu mỉm cười, chạy ồa tới ôm lấy ông Thái.

-Cháu gái bé bỏng của ta-Ông Thái hạnh phúc ôm chặt lấy người cháu mà ông những tưởng sẽ không bao giờ được gặp lại.Mọi người không khỏi rơi nước mắt khi nhìn thấy cảnh này.

-Nguyên, con tha thứ ẹ chứ?-bà Hoa tiến tới trước mặt nó.

-Tại sao mẹ không quay về dù chỉ một lần?-Nguyên rời vòng tay ông.

-Mẹ..mẹ không đủ dũng cảm để...

-Cảm ơn, mẹ đã không quên con-Nguyên bật khóc rồi ôm lấy người mẹ của mình.

-Con bé này, quên anh trai cô rồi sao?-Thiên kéo tay nó.

-Đâu có, e gặp anh rồi mà-Nguyên quay ngược tay Thiên khóa lại, làm anh chàng kêu lên.

-Chào mừng cậu trở về-Mỹ không quên một cái ôm ấm áp tặng nó.

-Mọi người vẫn vô sự nhỉ-Nguyên cười liếc đều lũ bạn.

-Sao muội không ở chơi với Diêm Vương mấy ngày nữa đi-Nam chen vô

-Nguội muốn lắm chứ, nhưng ổng bảo giữ muội lại chỉ tổ vỡ âm phủ-Mọi người phá lên cười.

-Suýt quên.Đây là bama con bên Anh-Nguyên chạy tới bên cạnh ông bà Dewey.

-Cảm ơn hai người đã nuôi dưỡng con bé-cả bà Hoa và ông Thái đồng thanh.

-Phải cảm ơn ông trời ban tặng cho chúng ta cô nhóc này-mama nó mỉm cười

-Con cũng muốn nói cảm ơn hai người.

-Chẳng phải ngày nào con cũng nhắc tới sao?-Ông Ron cốc đầu nó.

-Đừng đứng đó nữa chúng ta mở tiệc thôi-Ông Thái kéo mọi người tới một chiếc bàn dài dài, một bữa tiệc gia đình.

-Cũng nhờ công của Khánh mà chúng ta biết con giả danh là Sammy đó.-Ông Thái

-Tên của con cũng là Sammy , giả danh gì ạ-Nó gân cổ cãi.

-Mãi không chừa tính ngang bướng đó.

Cuộc trò chuyện suốt đêm, những tiếng cười, cảm giác yên bình trong một đêm.

Sau sóng gió chúng ta sẽ tìm thấy niềm hạnh phúc, dù có nhỏ nhoi nhưng nó sẽ giúp sưởi ấm trái tim ta.

-Hừm...con bé đó đang sống nhàn rảnh....lại để ta tự ra tay tiếp sao...Rầm...

-Tất cả sẽ kết thúc trong tay ta.

Mọi thứ ồn ào hơn mọi ngày, mấy chục cái đầu lớp 12B3 chụm lại với nhau bàn tán bởi cái tin đồn là Nguyên còn sống.Cũng cần quan tâm hết mình bởi một thời sống chết cùng nhau.(^^)

-Hế lô bà koan-Nguyên cao giọng hững hờ.

-Tưởng ai, Sammy sao mấy ngày nay cậu không đi học-Hà nhanh chân len lỏi tới chỗ nó.

-Biết tin đồn gì chưa, người mà bọn tớ hay kể với cậu đó thì ra vẫn còn sống-Quỳnh đẩy Hà thô bạo.

-Có gì mà phải ồn ào vậy?-Nguyên ngơ ngác nhìn bọn chúng.

-Thì hoàng tử của bọn tớ không phải mong chờ vô ích-Quỳnh chấp tay mơ mộng.

-Chờ gì cơ?-Khánh tới , đứng chống tay lên cửa cạnh nó.

-À..chỉ là..-Quỳnh ngượng đỏ mặt.

-Đúng, không cần phải chờ vì tôi đã giữ được người này-Khánh đặt tay lên vai nó.

Mọi người ngơ ngác trừ 3 tên đứng sau, bụm miệng cười về mặt lũ bạn.

-Đừng làm mất hình tượng vậy chứ-tiếng ồn vang lên

-Cậu bỏ Nguyên sao?.....

-Không ngờ cậu lại như vậy?

-Đâu có, tôi vẫn vậy mà.

-Vậy sao cậu lại nói Sammy là...

-Vì Sammy chính là Nguyên.-My chen vào

Bao nhiêu con mắt phóng tới, nó chỉ còn cách nhún vai gượng cười.

-Đúng vậy, thật ra tớ là Nguyên-Nó kéo kính xuống, tháo hai bím tóc bù xù trong vòng mấy giây.cả lớp ngơ ngác nhìn nó

-Xin lỗi đã giấu mọi người cũng vì bất đắc dĩ nên tớ mới....-Hà và Quỳnh ôm chặt lấy nó, cười tươi

-Chào mừng cậu chết đi sống lại-cả bọn đồng thanh lao cả vào người nó.

-Lũ quỷ,ta ngộp thở mất.....

-Cháu gái của ta-Tiếng chân thấy hiệu trưởng ỳnh ỳnh xông thẳng vào lớp, bám lấy vai nó lắc lắc lắc để.

-Chú khóc sao?-Nguyên phá lên cười

-Tớ quá nhớ cháu mà-ông Vương không tha cho cái vai nhỏ của nó.

-Stop.Cháu gãy vai mất-nguyên nhăn nhó.

-Xin lỗi chú vui quá.Thôi ta đi đây-Rồi ổng chạy vụt đi.

-Thầy ấy là chú cậu sao?-Hà ngơ ngác

-Ừm, trường hợp đặc biệt nhận thêm tớ là do chú ấy sắp xếp-cười.

-Giữ kín thật, đến bọn này còn không biết-Duy

-Ở đời phải biết mình là ai chứ-Nó hất cằm.

Mọi chuyện đều yên ổn đến chiều hôm đó.

Vừa học xong tiết thể dục, nó buồn cười ông thầy Đạt, mất định ninh nó là Sammy nhưng gọi tên Nguyên hoài.

Đang ngồi nghỉ trong lớp một mình(bon chen).Một tin nhắn tới.Là Khánh.

” Ra cổng trường mau lên ”

-Lắm chuyện thật, vừa gặp xong-Nó uể oải lôi thân xác xuống cổng.

Tại phòng dụng cụ..

-Cậu có thấy điện thoại tớ đâu không?-Khánh lục lọi trong túi

-Lúc này thay đồ cậu còn cầm mà-Duy

-Chết, rửa tay xong quên luôn ở bồn rửa rồi-Khánh sực nhớ ra rồi chạy phóng đi.

-Đãng trí thật-Luân lắc đầu nhìn theo.

-Anh ta đâu nhể, muốn cho ta ăn lươn hả?-Nguyên đứng nhún nhảy trước cổng.

Một chiếc xe màu đen lao tới nhanh chóng, dừng lại trước mặt nó, một vài tên mặt mũi bặm trợn lao xuống kéo nó lên xe.Quá bất ngờ, nó không kịp chống cự, nhảy cẫng lên trong xe thì bị bọn chúng bịt khăn tẩm thuốc mê.Mọi thứ đen sì trước mắt nó.

-Nguyên...Nguyên...Nguyên....-Tiếng Hà và Quỳnh chơi với đằng sau.

Cuối cùng Khánh cũng tìm thấy chiếc điện thoại của mình, một tin nhắn gửi đến cho Nguyên, Khánh trau mày khi đọc tin nhắn ấy.Có cuộc gọi đến.

-Alo...

-Khánh hả? Bọn tôi thấy có người bắt cóc Nguyên, nhanh tới đây đi.

....

Rụp.

Mở mắt tỉnh dậy, nó cảm thấy ê ẩm cả người, đưa mắt nhìn xung quanh, nó giật mình. Nơi trước đây nó đã tới

-Thế nào, sợ hãi rồi hả?-Tiếng một người đàn ông đứng lơ mơ trước mắt nó và bên cạnh vài bóng đen.

-Ông là ai?-Nó đứng dậy, một điều là bị bắt cóc không bị trói buộc.

-Sao quên bạn cũ nhanh vậy nhỉ?-Hắn cười lớn khiến người khác phải kinh sợ, còn nó đã biết chủ nhân điệu cười không ra thể thống này là ai.

-Ông bạn, lâu ngày mới gặp sao lại thô lỗ vậy-Nó cười khẩy mặc dù trong đầu nó đang lo lắng thường trực.

Hắn ta cười lớn hơn, đưa tay lên tháo chiếc mặt nạ ra, hắn tiến gần tới nó hơn.

-Cô bạn không quên ta nhỉ-hắn phì cả đồng khói xì gà vào mặt nó.

-Sống dưới danh thế của một người mà không biết nhục-Ông có ý đồ gì vậy?-Nguyên đưa mắt nhìn lũ thuộc hạ của ông ta.

-Nợ cũ, nợ mới thanh toán một thể.-Hắn cười ranh mãnh.

-Thật xứng với cái tên của ông, dù là một con chim non cũng không tha, bóp cho đến chết.

-Cô cũng xứng đáng với những gì tôi nhồi nhét đó chứ, khẩu khí lớn lắm.

-Không cần xưng xỉa nhau, muốn gì, nói nhanh đi.-Nó nghiêm túc thật sự.

-Hay-hắn vỗ tay bộp bộp.

-Tổng cộng 15 tên, một cái gậy đó, giải quyết đi.-Hắn hất tay ra lệnh cho lũ đàn em.

-Mấy năm rồi xem thực lực của cô ra sao.

-Chơi trò bắn thủ này không ai khác ngoài Hùng lạnh ông thôi.-Nguyên bóp tay rộp rộp.

-Đánh gãy chân tay cô ta đi, đừng tưởng là con gái mà nhẹ tay, ta vừa đánh thức một con sư tử đấy-Hùng lạnh cười lớn.

-" 15 tên to khỏe thế kia thì...gục điểm yếu vậy " -nó trấn tĩnh lại rồi giơ tay ra thủ thế.

-Ta không nghĩ hắn lại ra tay nhanh như vậy.Chạy xe nhanh lên-Ông Thái như ngồi trên đồng lửa.

-Cảnh sát xuất phát rồi, hy vọng lần này chúng ta tóm được hắn-Tùng.

-Liệu hắn có làm gì Nguyên không ạ?-Khánh lo lắng.

-Không nói trước được,dã tâm hắn không ai hiểu được-ông Thái vò đầu.

-Có lẽ con bé không sao đâu, nó nói người giết vợ hắn không phải là mình-Ông Ron nôn nóng.

-Ta phải cứu bằng được con bé, mọi giá.

Máu từ khoe miệng nó chảy dần ra do một tên đâm trúng, tay chân nó muốn rũ rượi cả ra, bàn tay xây xước đầm máu.

-Xem ra cô cũng chịu đựng giỏi nhỉ-Hùng lạnh chiêm chệ ngồi trên ghế nhìn.

-Có chết tôi cũng không thềm chết trong tay ông-Nguyên quệt đường máu trên cằm.-Giờ thì tôi không khách sáo nữa đâu-Nó nhặt cây gậy lên lao thẳng tới lũ chó sói vây quanh.

Nó điên lên hạ gục bọn to cây kia nhanh chóng, đuổi sức dần còn lại 5 tên thì...

-Dừng lại-Hùng lạnh ra lệnh rồi tiến tới chỗ nó.

-Để tôi tiễn cô đi cho nhanh-Nói rồi hắn rút trong túi ra một khẩu súng.

-Dùng thứ này để xử lí tôi sao?-Nguyên nhếch môi cười.

-Công dụng cô biết rồi chứ.Chỉ cần..... Pằng...cô chẳng còn tồn tại.

-Xem ra cũng thú vị, tốc độ làm nên chiến thắng-nó vẫn cứng đầu chống đối.

Hùng lạnh đặt khẩu súng chĩa vào đầu nó

-Đến chết cô vẫn ngoan cố nhĩ-hắn cười ranh mãnh.

Rầm..rầm...

-Chuyện gì vậy?-hắn ta quát lớn.

-Ông chủ, có hai đứa ranh con này rình rập bên ngoài-tên kia đẩy mạnh hai đứa xuống đất.

-Hà, Quỳnh sao các cậu lại ở đây?-Nó nhăn mặt, đến nó chưa chắc đã thoát giờ lại thêm hai người này.

-Nguyên à , cậu không sao chứ, cậu....-Chúng khóc lên khi nhìn thấy nó.

-Bạn cô sao? gan nhĩ?dám lên tới đây-Hùng lạnh tiến tới chỗ hai đứa kia.

-Đừng đụng tới họ, tôi không tha thứ cho ông đâu-nó chạy tới chắn trước mặt hắn.

-Có lòng nhĩ, bạn bè chỉ thêm vướng chân, cô không nhớ những gì tôi nói à.

-Đối với tôi đây là gió thổi qua tai mà-Nó mỉm cười.

-Tốt thôi tôi sẽ cho 3 đứa cô đi một lần luôn.

-Vậy thì nhanh lên, cảnh sát chắc hắn đang tới.Lúc đấy chạy cũng không kịp-Nó bật cười.

-Đại ca cảnh sát tới tận cầu rồi, cách đây không xa đâu.-một tên gấp rút chạy vào.

-Hừm...đánh hơi nhanh thật.Dọn dẹp đi-Hắn nói rồi kéo nó theo, tất cả đi hết còn lại Hà và Quỳnh đang ngồi đó

Bọn chúng vừa đi được 10 phút thì cảnh sát và nhóm của ông Thái ập vào.

-Hà, Quỳnh hai cậu không sao chứ?-My chạy tới đỡ hai đứa dậy.

-Bọn chúng vừa đi mang theo cả Nguyên nữa-hà run lấy bầy

-Hình như cậu ấy bị thương rất nhiều.

-Khốn khiếp-Ông Thái đập mạnh tay vào tường.-Chậm một bước.

-Hắn có thể đi đâu ạ?-Khánh

-Cảnh sát phong tỏa khu vực gần đây rồi, họ sẽ tăng cường lực lượng tóm gọn hắn-ông Lực chạy tới.

-Ông ta có súng và muốn giết Nguyên-hà khóc

-Nguy hiểm cho con bé rồi, nếu nó làm liều thì...-ông Thái ôm đầu lo lắng.

Sau khi rời khỏi nhà kho bỏ hoang đó, Hùng lạnh tách riêng với lũ đàn em, còng tay nó lại rồi lái một chiếc xe khác phóng đi.

Một ngôi nhà cạnh biển màu đục hiện lên trước mắt nó, một nơi nó đã từng ở đây khoảng vài tháng năm 12t.

Hắn mạnh tay lôi nó vào trong, lạnh lẽo, u ám là những thứ nó cảm nhận được.Có lẽ không còn ai muốn sống ở đây sau cái chết của vợ ông ta, cha một nơi, con một nơi.Cả căn nhà dường như trống rỗng, bụi bẩn bám trên tường, chỉ có vài cái ghế cũ đổ dưới sàn.

-Cô thấy nó kinh khủng lắm đúng không, tất cả là tại cô, cô đã cướp đi mạng sống của vợ tôi-hắn dẫn mặt nó mà nói.

-Ông yêu vợ mình nhỉ, tôi nghĩ ông là một con ác thú máu lạnh như cái tên của mình cơ chứ.-mặt nó lạnh băng.

-Dù cô có nói gì thì hãy chịu chết đi, không ai tìm ra nơi này đâu-Hắn điên lên.

-Tôi đoán là ông sẽ về đây mà-Tiếng một ai đó trên gác đi xuống.Là Mai

-Her... lại mang theo con nhỏ này nữa, vui thật-Mai cười khẩy.

-Không phải con đi du lịch sao?Ta đã đưa tiền rồi mà.-hắn đẩy nó ngồi xuống ghế.

-Phải ở lại xem ông diễn trò vui chứ, chào cô em, không ngờ cô lại sống sót sau đợt đó nhỉ?-mai liếc nó

-Tôi không tồn tại thì cô vui mà đúng không, sẽ chẳng ai biết được sự thật.

-Chuyện gì vậy?-Hùng lạnh nhìn nó trừng trừng.

-Hỏi con gái ông xem, tôi chỉ chứng kiến.

Chuông điện thoại của hắn reo lên.

-Đại ka bọn kớm đang tới nhà anh đây...

-Sao chúng đánh hơi ra-Hắn đập mạnh điện thoại xuống sàn.Rút súng ra chìa vào đầu nó.

-Là mày đúng không, báo cho cảnh sát

-Này , ông vô lý vừa thôi, trên người tôi đâu mang theo điện thoại, làm ơn bỏ súng xuống đi-nó nghiêng đầu ra sau. Nó quá quen với kiểu dí súng mang tai này rồi nên trở thành miễn dịch.

-Là tôi-Mai lên tiếng.-Tôi có một kịch bản rất thú vị nhờ hai người thủ vai đây-Mai cười ghê rợn

-Con bán đứng ta sao?-Hắn buông thông tay xuống

-Bỏ súng xuống đi, trong đó đâu có đạn-Mai rút ra một khẩu khác chìa vào người Hùng lạnh.

-Sao con lại...làm sao...-Hùng lạnh không tin vào đứa con gái đang đứng trước mặt mình.

-Cầm dây này trói cô ta vào ghế-Mai ra lệnh cho ông ta.

-Đừng đùa nữa, bỏ thứ đó đi không hợp với con đâu-Sau khi trói nó, hắn quay lại với Mai.

-Ông đừng khuyên ngăn vô ích, tôi sẽ giết cả hai người, tài sản của ông tôi sẽ lấy hết rồi chạy ra nước ngoài sinh sống, sẽ chẳng ai biết tôi ở đâu, một cuộc sống sướng-Mai ảo tưởng.

-Mai, sao con lại trở nên như vậy?

-Giờ ông mới thấy bộ mặt thật của cô ta à?-Nguyên cười khẩy

-Nghĩa là sao?

-Ông nghĩ tôi giết vợ ông hả, quá sai lầm, và ông nghĩ cô ta là con đẻ của mình ư?Nực cười-Nguyên

-Đừng có ăn nói linh tinh, Mai bỏ súng xuống đi-Hùng lạnh

-Cô ta nói đúng đó, tôi mới là người giết bà ta-Hùng lạnh chơi với khuy chân xuống đất.

-Tôi cũng không phải là con ông, bà ta mang thai tôi trong một đêm chơi bời rồi mới lấy ông, chỉ có người như ông mới bị lừa dễ dàng như vậy-Mai cười lớn.

-Vậy tại sao ta lại thấy ranh con này đâm vợ ta?

-Một màn kịch như bây giờ của tôi thôi, suýt nữa thất bại tự dưng cô ta đỡ lấy một vết dao hộ bà ta-mắt cô ta hằn đỏ.

-Không có một lý do nào để con giết bà ấy.

-Ông chưa sáng mắt hả? Cô ta có máu giết người từ nhỏ, cũng vì nghe thấy cuộc nói chuyện với cha đẻ của mẹ mà cô ta điên cuồng đập phá, muốn giết cả người sinh ra mình-Nguyên chán nản nhìn cảnh này.

-Khỏi nói nhiều, ông là kẻ đáng chết-Mai giơ súng vào người Hùng lạnh bóp cò.

-Cô nữ giết người nuôi mình sao-Nguyên giơ chân đá khẩu súng bay lên làm Mai bắt ngờ ngã xuống.

Tiếng còi, cảnh sát đến gần, mọi người chực chờ xông vào nếu có chống cự.Đội cơ động vào vị trí, tiến vào ngôi nhà.Mọi người lo lắng cho tính mạng của nó.

-Ta thật lòng yêu thương con mà con lại quay đầu với ta sao?-Hùng lạnh lay người Mai.

-Đừng nói nữa, tôi không phải là con ông, sinh ra đã là một sai lầm-Mai khóc nức lên.

-Con muốn ta chết đi vậy sao?-Hắn ôm đầu gục xuống

-Cảnh sát tới rồi , hai người nên đầu thú đi-Nguyên

-Không được , không được-Mai vực dậy, chạy tới nhặt khẩu súng.

-Nếu không phải vì cô thì tôi đã sớm biến khỏi nơi này rồi, tại sao cô vẫn còn sống, tại sao cô luôn may mắn, thật quá bất công cho tôi, tôi phải để cô trở lại đúng nơi mình nên ở-Mai run rẩy cầm khẩu súng tính bắn nó.

-Cô không chịu tính ra à, không phải vì cô mà gia đình mình mới bị thương như vậy sao, cô đã giết mẹ mình, cố ý sát hại tôi, cô không thoát khỏi vòng pháp luật đâu-Nguyên cố gắng khuyên nhủ cô ta

-Không đượccccccccccccccc.....Pằng..Pằng...Pằng...

Mọi người ập vào sau khi nghe thấy tiếng súng.

-Nguyên à, cháu không sao chứ?

Tai nó ù đi, cảnh tượng trước mắt khiến nó sợ hãi, cô ta có thể ra tay như vậy sao , Hùng lạnh đã chạy tới đỡ cho nó 2 viên đạn.Mai thất thần trước hành động của ông ta, ngồi cười vô hồn trên sàn.

Nước mắt nó tự dừng rơi xuống không phải đau đớn vì viên đạn kia mà vì tâm can con người có thể thay đổi cho đến phút cuối như vậy sao.Tại sao nó khóc, khóc ột người đã tâm như Hùng lạnh ư hay người phụ nữ hành hạ nó trước đây và có thể cho con người đang ngồi trước mắt nó chỉ một phút đã đánh mất tất cả.

Có lẽ từ đầu ông ta đã chẳng làm sai gì cả, cũng chỉ tình yêu đối với vợ mà mù quáng , cuối cùng thì mọi chuyện với nó đã kết thúc.

Hùng lạnh được chôn cất , đàn em của ông ta bị giải tán vào trại cải tạo , Mai phải đền tội cho những việc mình gây ra.

Giờ vết thương trên bụng nó đã lành, sau khi tốt nghiệp, nó quyết định học tiếp và cũng phụ giúp ông nó việc trong công ty, bama nuôi vẫn thường bay qua thăm nó, bà Hoa quyết định ở lại sống chung với hai ông cháu nó còn mọi việc giao hết cho Thiên.

-Ngồi trước biển mọi ưu phiền đều tan biến-Nguyên ngồi tựa đầu vào vai Khánh mắt trông xa.

-.....

-Nói cho em điều ước của anh?

-Mãi mãi ngồi bên em như thế này-Khánh đưa tay quàng lên vai nó.

Tất cả đều đã yên bình.

HẾT

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chinh-la-no>